

Người Chồng Tuyệt Vời

Contents

Người Chồng Tuyệt Vời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45

Người Chồng Tuyệt Vời

Giới thiệu

Kể về Lôi Diễm vốn là người trong sạch nên không có bất cứ mối quan hệ nam nữ nào cả. Thế nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-tuyet-voi>

1. Chương 1

“Bị báo đăng như vậy, Lôi Gia chúng ta thật không còn mặt mũi nào nữa?” Lôi Trường Minh, người đứng đầu Lôi gia tức giận đem tạp chí quăng lên trên bàn, gào rít đối với đứa con ngồi ở phía đối diện chính mình.

Tiêu đề trang nhất của tạp chí, đăng nội dung người thừa kế tập đoàn xây dựng có quan hệ đồng tính luyến ái với thư ký của mình, còn phụ thêm ảnh chụp hai người ăn cơm vô cùng thân thiết, tiêu đề rõ to còn thêm nổi bật, Lôi Trường Minh tất nhiên là rất ngứa mắt.

“Người hẳn là phải hiểu rõ hơn con, trên báo đăng cũng không phải là sự thật”. Đối mặt với phụ thân rít gào, Lôi Diễm không có gì chột dạ hoặc kinh ngạc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn gương mặt phẫn nộ của phụ thân.

“Không phải sự thật, ngay cả ảnh chụp cũng đã đăng trên trang nhất, con còn nói không phải sự thật!”. Lôi Trường Minh lộ ra bộ mặt đỏ như Quan Công, cơ hồ ông đang bị tức giận đến vỡ mạch máu.

“Ba, đó chính là góc độ quay chụp có vấn đề, con và Đông Khang không phải loại quan hệ như ba nghĩ đâu”. Lôi Diễm đau đầu xoa dịu cơn giận của ba mình.

Rõ ràng chỉ là ăn cơm bình thường, cùng ở trong một phòng nghiên cứu chút công việc, chăm chú đến nỗi phải chụm đầu ghé tai khó tránh khỏi có vẻ gần gũi, hơn nữa thợ chụp ảnh còn cố ý dựng góc chụp để nhìn bọn họ sẽ tưởng là quan hệ rất có vấn đề, nhưng hấnHấn là một người đàn ông hoàn toàn bình thường, tất nhiên là yêu phụ nữ, từ lúc khai thiên lập địa đã như vậy, làm sao có thể thay đổi, cùng Đông Khang tuyệt đối không phải có loại quan hệ như lão ba nghĩ.

Phụ thân đang nổi giận ở trước mặt hấn, cũng từng là đối tượng truy đuổi của giới truyền thông, như thế nào hiện tại liền quên đi kinh nghiệm bị giới truyền thông chú ý vụ tội cho trong quá khứ?

Cũng là người cùng cảnh ngộ, lão ba hiện tại lại dùng loại tin tức bịa đặt này đến trách cứ hấn, làm hấn không khỏi có chút buồn cười.

“Muốn ba có thể tin tưởng con, trừ phi con có thể chứng minh chính mình trong sạch.”

Lôi Trường Minh tức giận, trực tiếp hướng đứa con khai ra điều kiện “Nội trong ba tháng phải cưới lão bà mang về nhà cho ba, ba sẽ tin tưởng con cùng Triệu Đông Khang không có gì”.

Lôi Diễm càng nghe đầu càng đau:” Ba, ba làm như vậy không phải là ép buộc con sao?”

Hấn biết mình đã đến tuổi lập gia đình, nên cưới một người vợ cùng sống tới già, nhưng hôn nhân cũng không phải trò đùa, hấn không thể tùy tiện cưới một cô gái để làm báo cáo kết quả công tác nhà.

Huống hồ hấn phải làm như thế nào để thuyết phục đối phương cùng mình kết hôn?

Hấn không nghĩ sẽ đem tiền tài quyền thế của bản thân đến dụ dỗ đối phương, lại càng không muốn lấy một người vợ mình không yêu, gật đầu đồng ý lấy chẳng qua do cha mẹ ép buộc.

Suy nghĩ tới đây, hấn cho rằng thôi thì không kết hôn, tạm thời duy trì tình trạng hiện tại là tốt nhất.

“Như thế nào. Yêu cầu của ba con có đáp ứng được không?” Lôi Trường Minh nghe xong lại thấy khó chịu, cho rằng con trai mình trong lòng căn bản là đang có quỷ kế:

” Nếu con thật sự không giống như báo đăng, con hãy dùng hôn nhân để chứng minh mình trong sạch.”

“Ba, hôn nhân làm sao có thể trở thành phương thức chứng minh? Điều này thật sự rất vớ vẩn.” Hấn khó có thể cố gắng làm theo lời lão ba

“Ý của con, ba là lão già hồ đồ có phải không?” Lôi Trường Minh lửa giận bùng bùng đập xuống mặt bàn.

“Được rồi, được rồi, cha con các người có cần phải trợn mắt nhìn nhau như vậy không?” Lôi mẫu Du Ngọc Mai chịu không nổi phải tham gia vào cuộc trò chuyện của hai cha con; Bà lo lắng nhìn vào mắt Lôi Diễm, đứa con trai mà bà thương yêu.

“Diễm, có lẽ yêu cầu của ba con có chút quá đáng, nhưng con cũng đã tới lúc kết hôn, tìm người sống tới đầu bạc răng long...”

“Anh nào có quá đáng” Lôi Trường Minh bất mãn xen vào.

“Em cùng con trai nói chuyện, anh câm miệng.”

Du Ngọc Mai trừng mắt nhìn chồng liếc mắt một cái, đã làm cho hấn im miệng, ngược lại đối với Lôi Diễm dùng lời ngon ngọt:” Ba mẹ đều lớn tuổi, chúng ta đối với con thực sự rất vừa lòng lại cũng không có yêu cầu gì nhiều lắm, chỉ hy vọng chỉ hy vọng phần đời ngắn ngủi còn lại được ngậm kẹo đùa cháu mình hay nói là muốn có cháu ẵm bồng đó)

“Con có thể giúp chúng ta hoàn thành tâm nguyện hay không?”

“Mẹ...”

“Nhanh lên!”. Lôi Trường Minh la lớn, lập tức bị tiếng thở dài của Du Ngọc Mai làm xù xuống.

Lôi Diễm ánh mắt thâm trầm, tầm mắt đảo quanh nhìn cha mẹ.

Khi đối mặt với phụ thân cường thế, hắn còn có thể dùng tính cách ngang ngạnh cùng phụ thân tranh cãi, nhưng mẫu thân ôn nhu khuyên bảo làm hắn khó có thể chống đỡ, sau một lúc lâu, hắn bất đắc dĩ mềm lòng thở dài một tiếng.

“Mẹ, con hứa sẽ để tâm tìm kiếm đối tượng lý tưởng”.

Dựa vào đầu giường, trên đùi đặt tờ báo mang từ công ty về, tâm tư của Lôi Diễm cũng không đặt trong công việc; Hắn gác chân lên bàn, có vẻ có chút không yên lòng.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đã bị phụ thân đào tạo trở thành người nói nghiệp, nhận sự nghiêm khắc huấn luyện, cho dù này chương trình học vượt xa cùng trình độ của hắn lúc bấy giờ, hắn vẫn cần phải chịu đựng cho đến bây giờ

Phụ thân luôn nhắc nhở hắn, nói hắn sau này khi lớn lên phải là người làm đại sự, phải luôn chú ý rèn luyện bản thân, những khó khăn thử thách lại càng mài giũa con người, mặc kệ thầy dạy nói cái gì, yêu cầu hắn làm cái gì, hắn đều cố hết sức để hoàn thành, mà hắn cũng quả thật làm được.

Những gì hắn có hiện nay, phụ thân huấn luyện hắn tất nhiên không thể không có công, hắn cảm tạ phụ thân từng cho hắn sự giáo dục hà khắc, cũng không muốn ngay ngay cả hôn nhân đại sự đều phải chịu sự khống chế của phụ thân,

Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của hắn lúc nào cũng chói lợi sinh động, cổ nhân luôn nói sống như vậy mới gọi là sống, nhưng nói khó nghe một chút thì hắn căn bản chỉ là một con rối trong tay ba hắn, đến nửa điểm tự do cũng không có.

Người như hắn sinh ra cuộc có cái ý nghĩa gì?

Vấn đề này hắn từng hỏi qua chính mình trăm ngàn lần, nhưng thủy chung không có đáp án; Hắn tựa như chỉ biết kiếm tiền, mỗi ngày trừ bỏ kiếm tiền, kiếm tiền vẫn là kiếm tiền, hắn cơ hồ tìm không thấy ý nghĩa tồn tại của chính mình.....

“Cộc!”

Từ cửa sổ nhà hắn bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng động ồn ào, bỗng vang lên giọng một cô gái không thèm kiềm chế nhỏ tiếng mình đi.

“Lôi Diễm, Lôi Diễm!”

Lôi Diễm khẽ nhếch mi, khóe miệng không khỏi nổi lên một nụ cười ôn nhu yếu ớt.

Là Lục Nhân, cô bé con ở nhà bên cạnh, ước chừng nhỏ hơn hắn tám tuổi; nay là một cô nhóc hai mươi sáu tuổi, lại luôn gọi hắn Lôi Diễm, Lôi Diễm, đúng là nhóc tiểu quỷ!

Hắn từ trên giường bước xuống, bước nhanh đi đến bên cửa sổ mở cửa sổ ra.

“Có chuyện gì?”

Lôi gia và Đào gia là láng giềng ở cạnh nhau, kiến trúc hai nhà đều là kiểu biệt thự một tầng theo lối cổ, xây dựng trên diện tích không nhỏ, mà phòng hắn và phòng Lục Nhân chỉ cách một bức tường, bởi vậy nhà đầu kia mỗi lần muốn nói cái gì với hắn đều nói, còn không muốn người khác biết, từ cửa sổ trực tiếp trèo tường qua, dùng mấy hòn đá nhỏ ném vào cửa sổ gọi hắn.

“Suyt! Nhỏ giọng thôi! Anh muốn hại tôi bị phát hiện sao?”. Lục Nhân ra sức trèo qua tường, cố gắng nói thật nhỏ.

Tuy rằng nói độ cao của bức tường mới đến phần eo của nàng, nhưng trèo qua thật sự rất vất vả.

“Nếu như bị cha tôi phát hiện tôi “hồng hạnh xuất tường” thì khỏi phải nói? Không bị ông đánh gãy chân mới là lạ.”

“Hong hạnh xuất tường” là để dùng như vậy sao? Lôi Diễm đề nén âm thanh bật cười, mặc dù vẫn đang ung dung nhìn nàng động tác trèo tường thật không văn nhả tí nào.

“Lục Nhân, tôi đã nói qua với cô mấy trăm lần, con gái đừng đem những lời đó nói ra ngoài miệng.” Hấn lắc đầu buồn cười, không quên nhắc nhở nàng chú ý hình tượng.

Ba của Đào Lục Nhân là Đào Kính Thăng cùng ba của hấn là bạn tốt đã lâu năm, hai người quen biết ít nhất bốn, năm mươi năm có, tuy rằng Đào gia làm nghề dệt không có quan hệ gì với công việc xây dựng, nhưng Đào thúc với ba cảm tình vẫn tốt đẹp như trước không thay đổi, thường xuyên ghé đến nhà cùng nhau nhớ lại chuyện xưa lúc hai người còn trẻ.

Nguyên nhân chính là quan hệ của hai nhà rất tốt, Lôi Diễm cùng Lục Nhân có thể nói là từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tuy rằng hai người có nhiều bất đồng, lại chênh lệch đến tám tuổi, nhưng Lôi Diễm một chút cũng không cảm thấy được cô bé kia có chỗ nào đáng ghét.

Hấn luôn không thể đối Lục Nhân quá mức nghiêm khắc, chẳng qua ngẫu nhiên khi thấy nàng biểu hiện quá mức thô lỗ, hấn vẫn là nhịn không được nhắc nhở nàng vài câu.

Nàng chính là một chút khí chất của thiên kim nhà giàu đều không có, khi nói chuyện không đủ đoan trang, cử chỉ không đủ tao nhã, thực không hiểu được đào thúc như thế nào lại nuôi dưỡng ra một cô gái cẩu thả như vậy?

“Ai nói?” Thật vất vả trèo tường mà qua, Đào Lục Nhân vỗ vỗ hai tay bị bẩn vì leo tường, lấy tay gãi cái mũi có phần hơi ngứa.

“Con bé này, thật sự là..... Một chút bóng dáng của con gái đều không có.” Thấy trên chóp mũi nàng dính chút bụi đất, hấn nhịn không được bật cười, xoay người trở về phòng lấy đến một cái khăn tay ẩm mang theo bên mình bước đi thông thả quay về bên cửa sổ.

“Lại đây.”

“Làm chi?” Nàng trừng mắt nhìn, vẻ mặt không hiểu.

“Cái mũi dính bụi của cô a!” Tức giận liếc mắt nhìn nàng một cái, hấn lấy một cái khăn tay ẩm, cẩn thận giúp nàng chà lau sạch sẽ.

Lục Nhân thấy hấn cao lớn ở trước mặt mình, động tác mềm nhẹ chà lau cái mũi của mình, trong lòng không khỏi có chút rối loạn; nàng cẩn thận khép hờ mí mắt, không cho hấn thấy chính mình ý loạn tình mê.

Từ nhỏ nàng đã ái mộ diện mạo tuấn tú, ôn hòa của anh trai ở nhà bên, chính là hấn không hiểu tình ý của nàng, còn luôn đối đãi với nàng như một đứa em gái, hại nàng yêu ở trong lòng mà khó mở miệng.

Bất quá mặc dù đã lớn nhưng nàng vẫn giữ vẻ ngượng ngịu, mỗi khi hẹn gặp lại với hấn, vẫn là đem toàn bộ tình yêu của mình giấu vào trong lòng; dù có nói như thế nào nàng cũng là nữ nhân, cho dù hiện tại nữ theo đuổi nam đã là chuyện bình thường không hề trọng, nàng vẫn không thể vượt qua sự nhút nhát của cô gái rụt rè, để lộ mặt thông báo.

Dù sao tình cảm giữa hai người bọn họ vẫn rất tốt, hấn còn có thể lấy khăn tay ướt giúp nàng lau mặt chẳng qua không phải “giống cái kia” như nàng muốn....

“Tôi cũng không phải cố ý.” Nàng lẩm bẩm, cảm giác tay hấn rời đi khỏi mặt mình, cảm giác mát mát xâm chiếm làm nàng khẽ thở dài một tiếng.

“Không phải cố ý đã làm như vậy, cố ý thì còn như thế nào?” Lấy khăn tay vừa dùng ném vào thùng rác bên trong phòng. “Còn đứng ở đó làm gì, sao không tự mình đi vào?”

“Anh bảo tôi đi vào tôi liền đi vào, vậy tôi đây là cái gì?” Lại dùng giọng điệu yêu cầu nàng làm theo mệnh lệnh nữa chứ? Đại tiểu thư nàng cố tình không nghe theo, hừ!

Lôi Diễm cau mày, ý cười xâm nhập vào đáy mắt. “Tốt, vậy đừng vào.”

“A?” Lục Nhân hoảng sợ nhảy xuống dưới, có loại cảm giác như bị đuổi; nàng ảo não bĩu môi, mất hết khí phách đi đến cửa phòng hấn.

“Không phải không vào sao?” Lôi Diễm mắt lạnh dò xét nàng, kỳ thật trong lòng nhanh chóng có chút đắc ý cười thầm.

Lòng dạ con bé này quả thật đơn thuần, tùy tiện tìm một phương pháp liền có thể đối phó, đến nay cũng không có gì thay đổi.

“Không tiến vào vậy tôi trèo tường làm gì?” Lục Nhân đảo cặp mắt trắng dã, giờ phút này cuối cùng cũng nhớ ra mục đích mà mình đến đây. “Tôi nghe ba tôi nói, anh cùng bác Lôi cãi nhau?”

Lão ba vì muốn nàng có thêm khí chất của nữ nhi, đặc biệt giúp nàng đăng kí học nấu ăn, không nghĩ tới hôm nay lớp nấu ăn được nghỉ, nàng chân trước vừa mới bước vào gia môn, lão ba liền khẩn cấp cho biết, báo cho nàng tin tức này, theo ba ba miêu tả dường như Lôi gia phát sinh chiến tranh.

Chiến tranh!

Được lão ba miêu tả khoa trương như vậy, nàng không đến xem thử sao được?

Bỏ qua một bên sự tò mò về kết quả của cuộc chiến không nói, cho dù nàng không phải là nữ nhân nhiều chuyện, nàng cũng nên đều là cô gái có đạo nghĩa giang hồ lại đây nhìn xem mới có thể an tâm.

Nhưng mà hiện tại thời gian cũng đã muộn, nàng cũng không muốn ồn ào làm quấy nhiễu đến bác Lôi và mẹ Lôi, cho nên trực tiếp trèo tường mà đến, hắc hắc

“Không, không sao.” Hắn nhún vai, an nhàn ngã lên trên giường, mười ngón tay giao nhau đệm ở sau đầu, hoàn toàn không ngại trong phòng còn có một cô gái nũng nịu. “Chính là nói chuyện lớn tiếng một chút, Bác Đào suy nghĩ nhiều quá.”

“Không có chuyện gì sao lại to tiếng? Các người là cha con đó, không thể không thể nhẹ nhàng nói chuyện để giảng hòa sao?” Bởi vì thật sự cùng Lôi Diễm rất thân quen, hơn nữa nàng cũng không câu nệ tiểu tiết, nàng không chút suy nghĩ đến bên giường Lôi Diễm ngồi xuống, nhịn không được nhắc đi nhắc lại câu nói đó.

“Ta có nhẽ nhàng nói chuyện a, là ba Lôi lớn tiếng trước, ba tôi thích hét to, tôi có biện pháp gì?” Lôi Diễm phiền toái nhắm mắt lại.

“Không đúng, bác Lôi không thể không có việc gì lại quát tháo với anh, chắc chắn phải có lý do?” Lão nhân gia đang nổi giận còn cố tình nói như thế, thân thể vụn vặt xảy ra chuyện gì không may làm sao bây giờ?

“Còn không phải vì mấy tin tức trên báo.” Lôi Diễm tức giận nói thật ra.

“Tin trên báo?” Đào Lục Nhân lấy ngón trỏ điểm nhẹ khóe miệng, mi tâm nhăn lại dùng sức suy nghĩ, nhiều lần tròng lộn hai mắt.” Anh nói chính là..... Tin tức anh cùng anh Triệu khanh khanh ta ta kia sao?”

“Tôi! Bệnh thần kinh mới cùng tên đó khanh khanh ta ta!” Lôi Diễm ghét làm ra bộ dáng muốn nôn mửa, sau đó vẻ mặt hoảng sợ tròng mắt nhìn nàng. “Lục Nhân, cô không lẽ cô cũng tin vào những gì trên tờ bát quái đó viết chứ?”

“Phốc ~” Lục Nhân nhịn không được phun ra tiếng cười.

Thằng thần mà nói, nhìn tấm ảnh cổ ý lợi dụng góc độ chụp ra đó, nếu không biết rõ con người hắn thì thật sự sẽ hiểu lầm Lôi Diễm cùng Triệu Ca có quan hệ mờ ám.

“Cười cái gì?” Lôi Diễm ngồi bật dậy, đỏ mắt mị hoặc nhìn nàng chăm chăm, rất có thể nếu nàng không tin tưởng lời nói của hắn, hắn sẽ một phen bóp chết nàng ngay lập tức.

“Tại sao lại không được cười! Tôi chỉ cần nghĩ đến hình ảnh kia liền cảm thấy được..... Hoàn toàn không chính xác~” Nàng cảm giác không tốt chà xát cánh tay.

“Cho nên mới nói, nên mới làm cho ba tôi ngạc nhiên.” Như thế cũng tạm được, nha đầu kia cuối cùng cũng chịu nói tiếng người.

“Không thể nói như vậy, anh là con trai độc nhất của bác Lôi, nửa đời sau của ông, ngoại trừ mong đợi vào anh còn có thể mong đợi ai?” Nàng nhỏ giọng nói.

Lão nhân gia quan niệm chính là như vậy, chung quy cảm thấy nhất định phải có người kế thừa gia nghiệp, cũng may trên nàg còn có một người anh trai, bằng không áp lực của nàg cũng sẽ rất lớn.

“Cô từ khi nào biến thành bà già nhỏ vậy?” Lôi Diễm buồn cười liếc mắt dò xét nàg một cái, nhưng mà một cô gái nhỏ hai mươi mấy tuổi, nói những chuyện giống như một lão thái bà, trông rất buồn cười.

“Già? Nếu tôi già thì anh cũng là một ông lão!” Nàg lấy khuỷu tay thúc hấn một cái, con gái đều rất kiàng kị với từ “già” này.

“Úc..... Cô gái này rất bạo lực.” Lôi Diễm đau kêu một tiếng, không sợ mất mặt nằm quay về vị trí ban đầu, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, không nói gì thở dài một hơi.

“Làm chi thở dài?”. Nghe hấn thở dài, trái tim của nàg chùng xuống, nghiêng mặt nhìn tuấn nhan của hấn.

Bộ dạng của hấn thật sự rất đẹp, hàng mi dài cong, đôi mắt sang ngời, mũi cao thẳng, nhân trung cao, dáng vẻ thông minh, bên dưới là đôi môi mỏng mím chặt, các cô gái nhìn thấy không tự chủ được tim đập dồn dập.

Nhất là giống hiện tại như thế này, bộ dáng có chút dăm chiêu, nếu có thể, nàg nguyện ý dùng tất cả của chính mình, đến đổi lấy giờ phút này xoay quanh ở ý tưởng trong đầu hấn.

“Tôi cảm thấy cha tôi có thể cần đến bác sĩ tâm lí.” Đôi mày đẹp chau lại, hấn xoay người ngồi dậy, hai vai buông xuống dưới rõ ràng biểu đạt sự uể oải của hấn.

“Anh bị thần kinh sao, đang yên đang lành làm chi bác Lôi phải tìm bác sĩ tâm lí?” Nàg tức giận mắng.

Đây không phải là Lôi Diễm mà nàg quen biết, dù sao hấn trong lòng nàg vẫn là một người hăng hái, vương giả dễ dàng đem thể giới dẫm nát dưới chân, không dễ dàng gì mang bộ mặt uể oải như vậy?

Có thể thấy được bác Lôi cùng hấn cãi nhau thật sự vô cùng nghiêm trọng, chỉ sợ đã tới quá trình bom nguyên tử nổ mạnh đến nỗi vô cùng thâm, làm nàg lo lắng bất an. “Cô biết không? Ông ấy thế nhưng muốn tôi nội trong ba tháng kết hôn, tôi nghĩ ông ấy tám phần là điên rồi.” Lôi Diễm nằm lên trên giường ôm đầu gối về phía bức tường trước mặt, quyết tâm phát tiết từng chút bất mãn trong lòng.

“Kết, kết hôn?!” Tin này làm Đào Lục Nhân sợ tới mức nói không nên lời há hốc mồm không thể khống chế được nói lắp bắp, thậm chí thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

Hấn phải kết hôn?

Với ai?

Tin tức này có uy lực vô cùng mạnh như một khối đạn hạt nhân, không hề báo động trước làm đầu nàg nổ tung, bùng nổ làm nàg choáng đầu hoa mắt, thật sự khó thở. Ngay sau đó trong óc trống rỗng.

“Ừm, kết hôn.” Cảm giác hai chữ kia cách hấn rất xa xôi, thật ra mà nói, trong đầu hấn nửa người để chọn làm tân nương đều không có. “Cưới một cô gái về nhà làm vợ, cứ như vậy.”

Cưới một cô gái về nhà làm vợ?

Ông trời! Ai chính là cái cô gái may mắn kia?

Trong lòng nàg choáng váng khổ sở, dữ dội như cuồng phong, nhưng biểu hiện ra ngoài cũng chỉ là đang ngơ ngác, ấp úng nói không được nửa lời.

“Lục Nhân? Đào Lục Nhân?” Phát hiện nàg ngốc nghếch, ngơ ngác cũng không nhúc nhích, trong lòng hấn nhất thời muốn đùa giỡn đưa tay lắc lư trước mắt nàg “Hồn đâu nhanh quay về ác ~ Đào Lục Nhân ai ~”

Con bé con này sao lại thế này? Bọn họ đã qua tuổi chơi trò người đầu gối này lâu rồi mà.

“Tôi ~” Nàg đột nhiên hoàn hồn, đập vào đôi tay của hấn đang lắc lư ở trước mặt của mình. “Quay về cái đầu của anh! Tôi đang yên đang lành ở chỗ này, một sợi lông tơ cũng không mất, đừng nguyên rửa tôi.”

“Ha ha! Cô vẫn giống như em gái của tôi, tôi làm sao có thể cam lòng nguyên rửa cô?” Lôi Diễm cười to, đã với bốt ẩm ướt trong lòng.

Lục Nhân chính là Lục Nhân, tuy rằng nàng không có mùi vị nữ nhân, cũng không phải rất lương thiện hay am hiểu ý tứ của người, càng không có sự khôn khéo mềm mại, nhưng nàng lại có thể làm hẩn tạm thời quên đi phiền não trong lòng, cùng nhau cười với nàng, cùng nhau ồn ào, đây là bất luận ưu điểm của cô gái nào nào so ra cũng đều rất kém.

Lục Nhân tuyệt đối là độc nhất vô nhị!

Đào Lục Nhân đôi mắt lơ mơ —— Nếu có thể lược bỏ câu nói phía trước, nàng hẳn là sẽ vui vẻ bay lên trời?

Đúng vậy, nàng vẫn biết rõ ràng Lôi Diễm chỉ xem nàng là tiểu muội muội, tiểu muội muội mãi mãi không lớn, hẩn chưa từng chú ý tới nàng trưởng thành, năm tháng trôi qua, vẫn là cô gái quen thuộc, vẫn đều là như thế.....

“Làm gì? Cùng lão ba cãi nhau chính là tôi, tại sao cô so với tôi còn âm dương kỳ quặc hơn?” Người làm ăn tư duy rất sắc bén, Lôi Diễm không xem nhẹ tình hình trước mắt của nàng, lấy tay chỉ chỉ vào trán của nàng. (Âm dương: ý nói cá tính thất thường)

“Anh mới âm dương kỳ quặc đó!” Lại đập tay hẩn, Lục Nhân cố gắng nở một nụ cười nhưng nụ cười kia hơi khó coi một chút, ngữ khí cũng hơi chua sót chút. “Tôi, tôi chỉ là đang nghĩ muốn, ba tháng hưu ~~ nhoáng lên một cái mắt đã trôi qua, anh đến chỗ nào để biến ra một tân nương đến báo cáo kết quả công tác?”

“Cô xem kết hôn đâu có giống như đang xử lý công việc.” Lôi Diễm bật cười, nhưng ý cười còn duy trì hai giây, giây tiếp theo đôi mắt bỗng trở nên thâm trầm, nguy hiểm nhìn thẳng nàng. “Hơn nữa cô cũng rất xem thường tôi rồi? Lôi Diễm tôi muốn tìm vị hôn thê, không lẽ không có cô gái nào không chịu lấy tôi sao?”

Hẩn chăm chú nhìn, làm tim nàng đập lạch nhịp, nàng lập tức vươn tay chặn gương mặt tuấn tú của hẩn lại xoay sang một bên.

“Đúng rất đúng, Lôi Đại công tử ngài muốn tìm vị hôn thê, là không sợ không có cô gái nào muốn lấy ngài, nhưng vấn đề là, đó không phải là cuộc hôn nhân mà ngài mong muốn?” Nàng buồn bực chỉ thẳng trọng tâm.

Trực tiếp sắc bén phân tích vấn đề, làm cho trong phòng Lôi Diễm xuất hiện một không gian lạnh im ngắt ngui.

“Lôi Diễm?” Tốt lắm, lần này đổi lại là hẩn không nói phải không? Thật sự là đủ rồi!

“Đây là nguyên nhân khiến tôi đau đầu Lục Nhân.” Lôi Diễm phá lệ ở nàng trước mặt yếu thế, hẩn thật sự thấy chuyện này không có cách, đây hoàn toàn là chuyện hẩn thật sự không thể nắm trong tay. “Tôi thật sự là không có biện pháp.”

Con người đó chính là động vật phức tạp nhất trên thế giới.

Trên thương trường mọi việc rất dễ dàng, dù sao cũng chỉ là giao dịch mà thôi, việc mua bán sẽ do hai bên cùng quyết định lập kế ước, sau khi kết thúc có thể dùng tiền giải quyết, nhưng hôn nhân cũng không đơn giản như vậy.

Hẩn có thể tùy tiện tìm một cô gái miễn cưỡng theo ý lão ba, nhưng sau đó thì sao.

Vợ chồng không đồng lòng, không thể không có tình cảm mà sống với nhau cả đời được? Nếu tính cách hai bên thật sự không hợp, có thể dùng phí phạt dương để giải quyết tốt vấn đề, khả năng vạn nhất đối phương lại không đi, lại không cần thận có đứa nhỏ thì phải làm sao bây giờ? Nếu như thế thì vấn đề này còn phức tạp hơn trăm ngàn lần.

Thấy tinh thần hẩn lo lắng, Đào Lục Nhân trong lòng khẩn trương, không cần phải nghĩ ngợi thốt ra.

“Tôi có biện pháp! Hãy đem tôi trở thành tân nương của anh đi.”

2. Chương 2

“Cô? Cô muốn làm tân nương của ta?” Cùng với vẻ mặt kiên quyết hy sinh như tráng sĩ đoạn cổ tay, Lôi Diễm hoàn toàn là bị dọa đến choáng váng, anh không dám tin mở to đôi mắt, giống như Đào Lục Nhân vừa nói gì khủng bố người khác vậy.

“Đúng, tôi trở thành tân nương của anh.” Cô thở sâu, ra dáng như ta đang là ân nhân của anh, nữ trung hào kiệt thoải mái tiêu sái.

Thực hiển nhiên trước mắt trong lòng anh còn không có người thích hợp chọn làm tân nương, mà Lôi bá lúc này nhất định quyết tâm buộc Lôi Diễm phải cưới vợ, sự tình đã diễn ra như vậy, cô tuyệt đối cũng rất bất ngờ.

Nói cô gò ép cũng tốt, nói là ông trời rủ lòng thương cũng thế, chuyện này đối với cô nhất định là cơ hội tốt, có thể làm cho cô và Lôi Diễm có cơ hội nên duyên.

Anh không có bạn gái, cô cũng không có bạn trai, hơn nữa hai nhà quan hệ rất tốt, bên cạnh anh lại không có cô gái nào thích hợp hơn cô có thể giải quyết vấn đề trước mắt, chỉ có cô có điều kiện tốt nhất, cho nên nếu cô không giúp anh, thì còn có ai có thể giúp anh đây?

Trên danh nghĩa là muốn giúp đỡ anh, kỳ thật trong lòng cô biết rõ, bản thân chỉ lấy cớ giúp đỡ anh, kì thực là thỏa mãn hi vọng ở lại bên người anh, bên nhau càng lâu, nói không chừng còn có thể cùng anh cộng phổ luyện khúc (cùng đàn chung một bản nhạc tình yêu).....

“Trời ạ! Không phải cô nói sai, chính là tôi nghe lầm.” Lôi Diễm gần như muốn té xỉu, trọng điểm chính là anh đã lớn như vậy rồi, lần đầu tiên bị dọa đến choáng váng, toàn thân sinh ra một loại cảm giác tê dại muốn chết.

Nha đầu kia hẳn là đã uống nhầm thuốc, nếu không tại sao tại sao, cô lại lớn gan đến nỗi nói muốn làm tân nương của anh?

Không được! Cô là em gái của anh! Không thể nào trở thành tân nương của anh được?

“Anh không có nghe sai, tôi quả thật là nói muốn làm tân nương của anh, nhưng mà không phải giống như anh đang nghĩ đâu.” Nhìn thấy bộ dạng của anh có phần ngây ngốc, anh nhất định bị lời đề nghị của cô dọa đến sợ hãi, nhưng mà cô còn chưa nói hết. “Ý của tôi chính là, chúng ta có thể giả kết hôn!”

Mặc kệ tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ sợ rằng đây là cơ hội cuối cùng của cô, cho nên hôm nay cô nhất định phải nắm chắc cơ hội trời ban này, bất luận như thế nào cũng đều phải thuyết phục anh kết hôn với cô mới được.

“Kết hôn giả?” Anh tròn tròn hai mắt, hoàn toàn không nghĩ tới còn có kế sách này.

“Đúng vậy, chúng ta giả kết hôn, trước tiên giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Cô còn thật sự nhìn thẳng vào mắt anh mà nói. “Như vậy anh vừa không bị mọi người nghi ngờ, cũng không còn bị Lôi bá bắt cưới lão bà, đây không phải là vẹn cả đôi đường sao?”

Cô cảm thấy được chính mình tâm cơ thật nặng nề, thế nhưng cũng không chớp mắt cái nào, làm trò nói đạo lí trước mặt nam nhân mà cô thích, làm vậy chính là đem anh tiến vào lễ đường.

Nhưng nếu không nắm chắc cơ hội lần này, chỉ sợ anh nghe lời Lôi bá cưới cô gái khác, đây tuyệt đối không phải kết quả mà cô muốn! Cô muốn lợi dụng này cuối cùng có thể đánh cược một lần thử xem, cho dù kết quả không thể như cô mong muốn, ít nhất cô thật sự đã từng cố gắng, cũng không uổng chính mình nhiều năm qua yêu say đắm một lòng

“.....” Lôi Diễm hảo nói gì, đưa tay không khỏi dò xét thăm dò trán của cô.

“Làm gì?” Cô không hiểu chuyện gì gạt tay anh xuống.

“Tôi sẽ thử xem có phải là cô đang phát sốt.” Trời ạ! Anh quen biết Đào Lục Nhân lâu như vậy, chưa bao giờ giống giờ phút này như vậy, cảm thấy được cô giống như người ngoài hành tinh đến trái đất, ý tưởng

hoàn toàn vượt qua phạm vi anh có thể tưởng tượng. “Không thể tưởng tượng được, cô làm thế nào có thể nghĩ ra phương pháp vớ vẩn như thế?”

“Ngừng! Tôi rất nghiêm chỉnh giúp anh nghĩ biện pháp nha!” Cô cũng sắp hôn mê, cô tự nhận đó là kẻ sách hiệu quả không chèn vào đâu được, tại sao Lôi Diễm không biết suy nghĩ gì hết vậy?? “Từ trước đến giờ anh có thấy tôi đã từng nói đùa chưa? “

“Cô đang nói đùa có phải không?” Anh đau đầu nhảy xuống giường, giống con sư tử buồn bực ở trong phòng đi qua đi lại. “Cô có biết tôi vẫn xem cô là em gái.....”

“Tôi biết.” Cô tỏ vẻ bình tĩnh đánh gãy những lời anh định nói, nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Chính vì anh xem tôi là em gái, cho nên tôi mới có thể giúp anh diễn màn kịch này, bởi vì chúng ta không có tình cảm yêu thương gì để dây dưa”

“Cái gì cùng cái gì? Cô hoàn toàn là không biết chính mình đang nói bậy bạ về cái gì!” Anh ảo não gầm nhẹ.

Trong công tác mặc kệ gặp chuyện gì khó khăn, anh đương nhiên có thể dễ dàng giải quyết tranh chấp, chỉ có giờ phút này đối mặt với người mà anh vô cùng quen thuộc Đào Lục Nhân, anh lại không có biện pháp gì đối với cô.

“Người bình tĩnh một chút nghe ta nói có được không?” Đào Lục Nhân chớp chớp mắt, nếu cô không nóng lòng muốn nói rõ với anh, nếu không cô thật muốn lấy búa và thứ gì đó đem anh đập đến bất tỉnh, đỡ phải làm cô nhìn anh đi qua đi lại.

Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua Lôi Diễm mất đi khả năng khống chế như vậy, nhưng nguyên nhân gây ra lại chính là cô? Cô không hiểu vì sao có loại biến hóa hư não như thế, ít nhất cô mau cũng nên tìm cách làm cho anh bình tĩnh lại, nếu không anh sẽ phát điên.

“Anh nên bình tĩnh, theo tôi anh nên cố gắng bình tĩnh.” Hít vào rồi thở ra, Lôi Diễm cố gắng bình ổn chính mình để không lộ rõ vẻ khiếp sợ, thanh âm cơ hồ là từ kẽ răng từng chữ đi ra.

“Đến đây, đi theo ta cùng nhau làm, hít vào, thở ra, lần nữa hấp khí, thở ra.....” Cô lấy tay nhịp nhàng di chuyển làm mẫu động tác giúp anh hô hấp, miệng không tự giác đi theo hô hấp ra vào một cách thuần thục.

Tầm mắt Lôi Diễm không tự chủ được nhìn theo chuyển động của thân thể cô, nhìn thấy bên trong cổ áo đan chữ V là áo lót, thâm sâu như ẩn như hiện, anh đứng lên hô hấp không khỏi trở nên dồn dập.

Đáng chết! Cô khi nào thì trở nên “trưởng thành” như vậy? Anh thế nhưng trì hoãn đến bây giờ mới phát hiện?

“Không cần phiền toái như vậy, tôi biết nên hô hấp như thế nào!” Anh xấu hổ ảo não gầm nhẹ, cứng ngắc dời tầm mắt của chính mình.

“Vô dụng, sẽ không hô hấp như thế.” Đào Lục Nhân trở mình mất trợn trắng, khi anh nói với cái giọng siêu đông lạnh như thế, cười lạnh nói.

“Đào, Lục, Nhân!” Anh thấp giọng gọi tên của cô cảnh cáo.

“Được rồi được rồi, người im lặng một chút để nghe ta nói thôi.” Cô bắt đầu dĩ thiên thán một ngụm.”Chúng ta đều đã lớn, đối với tính cách của nhau đều hiểu rõ, hơn nữa ba anh cùng ba tôi là bạn tâm giao, anh cho rằng bên cạnh anh có ai thích hợp hơn so với tôi hay không?”

Không nghĩ tới phải vội vàng giúp anh mà còn phải hao tổn tâm trí giải thích, người tốt thật khó làm.

“Cô nghĩ thật đơn giản.” Hô hấp của anh tắc nghẽn lại, trong lòng hiểu được cô nói tất cả đều là sự thật, nhưng hôn nhân lại không phải là trò đùa, tuy rằng đối với tình huống trước mắt thì xem ra, đúng là không ai thích hợp hơn Đào Lục Nhân, nhưng anh không có cách nào không nghĩ đến những rắc rối sau này sẽ liên tiếp kéo đến.

“Làm sao đơn giản?” Hoàn toàn hợp tình hợp lý, trong đầu nào một chút cũng không cảm thấy đơn giản.

“Có lẽ kết hôn giả thật sự có thể tạm thời làm cho lão ba tôi an tâm, nhưng đến khi nào mới có thể kết thúc cuộc hôn nhân này?” Mặc kệ nghĩ như thế nào, anh đều cảm thấy việc này quả thật hết sức điên khùng. “Hơn nữa vạn nhất vào lúc nào đó, nếu cô gặp được người mình thật sự yêu thích thì phải làm sao? Đây hoàn toàn là việc không thể thực hiện được.”

“Mặc kệ là anh hay là tôi, chỉ cần đối phương có thể gặp được người mà mình thích, lúc đó có thể kết thúc cuộc hôn nhân này!” Đó là chuyện bình thường, vấn đề của hắn cô cũng đã từng nghĩ qua.

Cô nói ra rất dễ dàng, giống như đang uống một chén nước sôi để nguội vậy.

“Không đơn giản như vậy.” Anh chau mày đứng dậy, đem vấn đề để lên trên mặt bàn, từng phần giải quyết

“Trên lí lịch có một lần li hôn không rõ lí do, vậy về sau cô làm sao lập gia đình?”

Đào Lục Nhân có thể vì anh làm như vậy, quả thật làm cho anh rất cảm động, nhưng nữ nhân không thể giống với nam nhân, nếu có một lần ly hôn trên giấy tờ, tương lai để tìm kiếm đối tượng sẽ khó khăn hơn nhiều.

Từ nhỏ đến lớn anh đều xem Đào Lục Nhân cô em gái nhỏ, anh đối với cô ngay cả một lời nói nặng nói cũng không có, sao có thể có thể vì bản thân mình mà hủy đi tương lai của cô?

Chỉ vì giải quyết vấn đề phiền toái của anh, lại hy sinh tương lai của Đào Lục Nhân, như vậy thật sự rất ích kỷ, anh làm không được.

“Hừm ——” Đào Lục Nhân gầm nhẹ, trong lòng cảm giác chính mình rất bi ai. “Hiện tại tỷ số ly hôn nhiều như vậy, nhiều thêm một, hai lần bản ghi chép không tính là gì đâu!”

Chính mình chủ động đưa ra biện pháp, giúp anh giải quyết tình huống khẩn cấp trước mắt, xem ra anh thật sự đối cô một chút cảm giác đều không có, đời này cô có lẽ thật sự chỉ có thể có duyên làm em gái của anh.....

“Đào Lục Nhân, bản lí lịch đó cũng không có giá trị để khoe ra!” Anh thật muốn xé cái đầu của nha đầu kia ra, nhìn xem trong đầu cô chứa cái gì, tại sao đối với chuyện ly hôn vô cùng quan trọng như thế chẳng hề để ý?

“Là không đáng khoe ra, nhưng là lại có thể giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn.” Đào Lục Nhân nhắc nhở anh không cần quên sự kiện trọng điểm.

“Vấn đề là, vượt qua này cửa ải khó khăn, càng về sau sẽ càng có nhiều vấn đề rất khó giải quyết.....”

“Đi được bước này, hãy tính đến bước tiếp theo, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết a!” Đào Lục Nhân đuổi theo người anh đang di chuyển, nói cái gì đều phải làm cho anh nhìn thấy sự thành khẩn của chính mình.”Lôi Diễm, tôi thật sự rất muốn giúp anh.”

Lôi Diễm giả dụ, có chút do dự, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh suýt nữa đã mềm lòng.

Cô có chủ kiến, có kiên trì, tuy rằng có ý nghĩ cùng ý tưởng rất kỳ lạ, nhưng cô thật sự cùng với trước đây không giống với, rất không giống nhau.

Hàng mi kia không tính là tinh tế lại mềm mại mở to, ánh mắt to sang trong suốt, giờ phút này rất kiên định, mũi bởi vì cảm xúc kích động mà hơi hơi nhúc nhích, đôi môi không son mà đỏ hồng đang cố gắng thuyết phục anh tham dự mưu kế của cô —— Anh vẫn nghĩ cô bé con này mãi mãi không lớn, là thời điểm anh không chú ý tới, cô đã trở thành một cô gái trưởng thành, một nữ nhân thật thà lại dũng cảm,

“Chính là, chuyện đó đối với cô một chút cũng không công bằng.....” Anh có chút mê muội, có lẽ Đào Lục Nhân thật sự đã đưa ra một phương pháp toàn vẹn, nhưng là, anh thật sự có thể làm như thế được không?

“Công bằng hay không công bằng đều do tôi quyết định, OK?” Cô đã không cần, anh còn để ý cái gì!

“Đào Lục Nhân, nhưng tôi.....” Anh vẫn thập phần do dự!

“Lôi Diễm! Lôi Đại công tử!” Đào Lục Nhân tức giận, nhìn không được đứng lên lớn tiếng quát anh. “Hôm nay là bởi vì đó là anh, tôi mới nguyện ý hi sinh bản thân giúp đỡ, kết quả anh liền từ chối? Giống cái các bà các chị do dự không quyết, anh có thấy phiền hay không a?”

Lôi Diễm kinh ngạc mở to hai tròng mắt, hoàn toàn không dự đoán được chính mình có một ngày, bị Đào Lục Nhân chống đối

“Làm chi? Không thấy qua mĩ nhân à?” Cô khép mi nhìn lại anh đang chăm chú nhìn.

“Ha ha!” Lôi Diễm bị cô chọc cho cười, giải tỏa bầu không khí căng thẳng.

“Đào Lục Nhân, lần này cô nói đúng rồi, cô thật sự rất được.”

Thình lình được anh ca ngợi làm cho Đào Lục Nhân tim đập loạn nhịp, cô giả vờ không để ý đến lời nói của anh “Đừng tưởng rằng nói tốt, tôi có thể tha thứ sự không quả quyết của anh.”

Hừ!

“Đào Lục Nhân, Đào Lục Nhân bảo bối của ta.” Anh cười khê nắm lấy tay cô, dạt dào tình cảm chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Tôi thừa nhận cô đã đưa ra một kế sách hoàn hảo giải cứu cho ta, cô đã nhọc lòng khổ tâm như vậy, thịnh tình này tôi không thể chối từ tiếp nhận rồi.”

“Này! Làm sao lại nói giống như anh rất ủy khuất vậy?” Cô nhíu lông mày, cố ý áp chế trong lòng không nhảy nhót, thành thật vươn ngón trỏ không khách khí đâm vào hõm vai anh

“Tại sao lại thế? Ủy khuất chính là cô!” Anh cười khổ né tránh, nha đầu kia xuống tay thật đúng là một chút cũng không khách khí.

“Cám ơn cô.”

“Như thế thì tạm được.” Đào Lục Nhân khê hừ một tiếng, cuối cùng không hề ngược đãi anh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, nhin không được nhìn nhau cười.

Tốt lắm, hai người cuối cùng có chung nhận thức, kế tiếp liền..... dự định kết hôn!

Song thân hai nhà Lôi Đào biết các văn bối có tin vui, bốn người tám mắt thiếu chút nữa hốc mắt rơi xuống.

“Tại sao lại là Đào Lục Nhân? Lúc trước không có nghe nói các con cùng nhau kết giao!” Lôi Trường Minh thanh âm đã phát run, hưng phấn đến run rẩy.

Buổi tối Lôi Diễm đột nhiên yêu cầu ông cùng thê tử cùng nhau đến Đào gia uống trà, ông vốn dĩ còn đang suy nghĩ đứa nhỏ này như thế nào đột nhiên có nhã hững như vậy? Dù sao chính mình nhàn rồi cũng không có việc gì, liền cùng thê tử hộ tống đứa con đi đến Đào gia, không nghĩ tới mới ngồi xuống không lâu, đứa con cùng Đào Lục Nhân liền cho ông một bất ngờ lớn đến thế.

Bỏ qua một bên chuyện giao tình của ông cùng lão Đào không nói, nha đầu Đào Lục Nhân kia ông chính là đã thích từ lâu, quan trọng chính là ông không có con gái, nên đem Đào Lục Nhân trở thành đứa con gái yêu thương.

Hiện nay đứa con bảo bối thế nhưng nói muốn kết hôn với Đào Lục Nhân?

Ông không phải là đang mơ chứ?

Đó chính là thân càng thêm thân việc tốt trời ban!

“Lôi bá, bác cũng không phải không biết cảm tình con cùng Lôi Diễm vẫn đều tốt lắm, chúng con muốn kết hôn, bác có cần thiết phải kinh ngạc như vậy không?” Nghiêng mắt nhìn Lôi Diễm, Đào Lục Nhân đi đến bên người Lôi Trường Minh làm nũng, “Hay là bác không thích con làm con dâu của bác?”

“Tại sao lại không thích chứ?” Lôi Trường Minh vui vẻ toàn bộ viết ở trên mặt, nhanh miệng đứng dậy, “Bác vui vẻ vô cùng!”

“Là như vậy sao? Vậy bác rốt cuộc có đồng ý hôn sự của con cùng Lôi Diễm hay không?” Cô dựa vào Lôi Trường Minh, giống như con gái làm nũng với phụ thân vậy.

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý.” Lôi Trường Minh liên thanh đồng ý, nhưng vừa quay đầu nhìn đến bạn tốt Đào Kính Thăng, một hơi liền lại nuốt trở về. “Nhưng mà phải xem ba ba của con đồng ý hay không mới được, lão Đào, ông thấy chuyện này.....”

Đào Kính Thăng không nói một câu liếc mắt nhìn Đào Lục Nhân.

Thân là phụ thân, ông ước chừng cũng hiểu rõ tâm tư của cô con gái nhỏ, nha đầu kia từ nhỏ đã dính chặt vào Lôi Diễm, tám năm qua đã bồi dưỡng không ít tình cảm.

Nhưng chuyện này vô cùng kỳ hoặc, lúc trước tuy rằng con gái cùng Lôi Diễm giao hảo, cũng chưa từng nghe nói hai người có tình cảm lưu luyến, hiện tại lại đột nhiên nói phải kết hôn, người làm lão ba như ông có thể nào không nghi ngờ?

Nhưng là nhìn đến bộ dáng vui vẻ kiên định của con gái, ông còn có thể nói cái gì đây?

Thân là phụ thân, tâm nguyện lớn nhất đương nhiên là hy vọng con gái có một cuộc sống hạnh phúc.

Nếu Đào Lục Nhân thật muốn lập gia đình, Lôi Diễm quả thật là người tốt nhất có thể chọn, thẳng bẻ này trăm ổn, hướng nội, có lẽ có thể ngăn chặn nha đầu hoang dã bị ông làm hư này. Thôi được, con cái có phúc của con gái, nếu con gái có ý muốn gả cho Lôi Diễm, ông thật sự tìm không ra lý do để phản đối, liền thuận theo tâm ý của con gái mà không gây trở ngại

“Chỉ cần tình cảm của các con đủ kiên định, ta không ý kiến.” Đào Kính Thăng thảm thán một tiếng, thật sự là có con gái thật khó! “Nhưng ta cần phải dùng từ không may nói trước, hôn nhân không phải trò đùa, ta cũng không cho phép các con dễ dàng ly hôn.”

Đào Lục Nhân cùng Lôi Diễm đều tự cảm thấy giật mình, không hẹn mà gặp cùng nhau liếc mắt một cái.

Đào Kính Thăng không hổ là người từng trải, nên sẽ không khó để đoán được cuộc hôn nhân này có phần mờ ám, mới có thể ngay từ đầu đã nói lên phần ngoại lệ đi? Làm cô dâu mới như ngậm Hoàng liên (*) giả cam điếc, có khổ nói không nên lời. (Vị thuốc bắc rất đắng)

Nói đi nói lại, cũng không thể nào ngay bây giờ chính miệng thừa nhận, đây quả thật là bí mật của hai người, nếu không kết cục tuyệt đối sẽ thực phẩm, siêu phẩm!

“Đương nhiên a ba, sẽ không có ai nguyện ý li hôn đâu?”. Nụ cười cứng ngắc, Đào Lục Nhân cố gắng biểu hiện thật sự tự nhiên. “Hơn nữa hiện tại đang bàn việc kết hôn nha, người ta còn chưa có lấy chồng, ba liền trừ người ta xui xẻo, chán ghét quá đi!”

“Lôi Diễm, cậu nói gì đi chứ?” Không để ý tới con gái làm nũng, đôi mắt Đào Kính Thăng sắc bén nhìn chằm chằm Lôi Diễm này giờ không nói câu nào.

Lôi Diễm cả người cứng lại, thành khẩn nhìn Đào Kính Thăng. “Đào thúc, con sẽ đối xử với Đào Lục Nhân thật tốt.”

Mặc kệ! Bước đầu không có đến một nửa đạo lý, nếu anh đã tiếp nhận kế hoạch Đào Lục Nhân của rồi, bây giờ cũng không phải lúc để đổi ý, kế tiếp cũng chỉ có thể tiếp tục làm theo kế hoạch, sau này hãy tính!

“Được, tôi tin tưởng vào cháu vậy.” Đào Kính Thăng gật đầu, cuối cùng lộ ra nụ cười an tâm yếu ớt.

“Như vậy lão Lôi này, chúng ta kế tiếp có phải nên tính toán, làm sao giúp hai đứa trẻ chuẩn bị hôn lễ này hay không?”

“Đó là đương nhiên, đương nhiên!” Lôi Trường Minh vội vàng phụ họa.

Cứ như vậy, bốn vị trưởng bối nhiệt tình bàn về chi tiết hôn lễ, Lôi Diễm cùng Đào Lục Nhân cứ như vậy mà bị gạt sang một bên, hai người đều làm ra vẻ nhản mặt, cùng chí hướng rón rén rời khỏi đại sảnh của Đào gia ——

“Trời ạ! Làm tôi sợ muốn chết!” Đào Lục Nhân vừa chạy ra cửa chính, miệng không ngừng nói. “Tư chất của lão ba tôi cùng quý thật giống nhau, tôi thực bội phục anh như thế nào có thể một chút còn không sợ cùng ông nói chuyện?”

“Tôi đã từng trải qua kinh nghiệm “dạy bảo chấn động” của cô, nên không còn có chuyện gì có thể cho tôi sợ hãi.” Lôi Diễm thật bất đắc dĩ, hết thấy nguyên nhân gây ra đều là cô, cô còn dám nói sợ? “Huống hồ, tôi luôn đối xử với cô rất tốt, nên tôi cũng đâu nói dối với Đào Lục.”

“Là thật là thật, anh đối với tôi tốt lắm, chỉ là suy nghĩ của tôi lỗ mãng mà thôi.” Đào Lục Nhân xoay người lộ vẻ thất vọng, không quên mượn cơ hội nói anh một câu.

“Đó cũng là vì muốn tốt cho cô thôi.” Lôi Diễm nhếch môi cười yếu ớt, một chút cảm giác tội lỗi đều không có.

“Được, được, được, tôi hiểu được anh làm tất cả đều là vì tốt cho tôi, có thể đi được chưa?” Cô ảo não lắm lắm.

“Tình nguyện một chút đi, Đào Lục Nhân.” Anh ý cười mở rộng, cầm lấy bàn tay mềm mại của cô.

Hai người lững thững đi đến gần công viên, đêm mùa hè có tiếng ve chít chít, thời tiết oi bức làm cho những người khác đều ở nhà hưởng thụ máy điều hòa, công viên lớn cũng không có nhiều người lắm, đèn đường chiếu xuống làm cái bóng của Lôi Diễm trở nên cao lớn.

“Khoan, Lôi Diễm.” Ở ghế đá ngồi xuống, Đào Lục Nhân phớt nhếch nếu có chút dăm chiêu gọi anh.

“Sao?” Anh đáp nhẹ, đi theo ở bên người cô ngồi xuống.

“Anh có trách tôi đưa ra chủ ý này hay không?” Cúi đầu nhìn chằm chằm vào tay của mình, ngữ khí của cô có chút bất an.

Từ khi anh đáp ứng cùng cô chuẩn bị cho cuộc hôn nhân giả này, cô vẫn bị trạng thái hưng phấn vây quanh, mỗi giờ mỗi phút đều nghĩ đến cuộc sống vợ chồng cùng anh sẽ như thế nào, cho đến lúc bị lão ba chất vấn khi này, cô mới ý thức được anh vô cùng có khả năng là không tình nguyện.

Dù sao buổi tối hôm đó cô có điểm quá mạnh bạo, truy đuổi quá nhiều dồn ép anh, hoàn toàn chỉ có một mình cô tình nguyện.

“Cô hiện tại mới hỏi câu này, sẽ không phải là quá muộn rồi sao?” Lôi Diễm nhướng mi, buồn cười dò xét cô. “Đã đi đến nước này, cô không phải muốn bỏ cuộc đó chứ?”

Loại sự tình này không có khả năng nói bỏ cuộc, trừ phi hai người bọn họ có chuẩn bị tâm lý bị lột da phơi nắng.

“Không phải như vậy, chủ ý là tôi nghĩ ra, tôi đâu có thể nào bỏ cuộc.” Ôi, càng nói thì trong lòng lại càng áy náy, tay cô bất an xoắn lại vụn vụn. “Tôi chỉ là cảm thấy, kế hoạch này anh có thể tìm cô gái khác hợp tác, vì sao nhất định phải là tôi.”

Lôi Diễm sững sốt, chăm chú nhìn cô.”Đào Lục Nhân, hiện tại là cô đang tự ti phải không?”

“A! Trong từ điển của tôi không có hai chữ ‘tự ti’.” Ngắc đầu trừng mắt nhìn tuần nhan của anh dưới ánh trăng, tăng thêm một phần mông lung kỳ diệu trong bầu không khí. “Anh có thể tìm một người hấp dẫn hơn tôi, gia thế tốt hơn làm đối tượng hợp tác, nếu làm như vậy áp lực của anh sẽ không lớn như vậy.”

Vừa mới nhìn thấy màn chất vấn của lão ba với anh, làm cô không ít kinh ngạc, hôm nay nếu đổi lại cô đóng vai của Lôi Diễm, nếu vậy áp lực tâm lý nhất định rất lớn, cho nên cô không khỏi vì sự ích kỷ của mình mà tự trách.

Thương anh thì nên làm điều tốt nhất cho anh, nhưng hiện tại xem mình đã mang lại cho anh cái gì.

Áp lực, áp lực rất lớn, cô muốn không thể áp chế bản thân mình.

“Ừm, hừ.” Lôi Diễm khẽ hừ một tiếng, thật không tưởng tượng cô uể oải như vậy. ‘Mặc kệ đối tượng là ai, đều sẽ có áp lực, chỉ là mặt áp lực bất đồng mà thôi.’

Cô nhìn anh, chờ anh tiếp tục nói.

“Tôi đương nhiên có thể một cô gái không quen biết cùng cô ta làm giao dịch, nhưng ai biết cô ta có thể đổi ý hay không, chờ nguy cơ được giải quyết xong lại không đi?” Dùng sức kéo cô lại gần, hiện tại hai người

bọn họ chính là cùng ngồi trên một chiếc thuyền, ai cũng không được bỏ cuộc. “Cho nên cô là tốt nhất, ít nhất chúng ta không có gì giấu nhau, không có vấn đề về phương diện này.”

“Anh thật sự nghĩ như vậy?”. Trong lòng cô có chút rung động, tuy rằng anh chỉ kéo cô lại gần một chút, nhưng trên vai của cô vẫn cảm giác được nhiệt độ cơ thể và mùi hương của anh còn sót lại.

“Đương nhiên.” Lôi Diễm khẽ cười, tiếng cười đột nhiên bị cơn gió nhẹ hòa tan. “Bằng không tôi sẽ không đáp ứng cái kế hoạch điên rồ của cô.”

Anh cam đoan làm cho tảng đá lớn trong lòng Đào Lục Nhân rơi xuống đất, rốt cục thả lỏng tâm tình cười khẽ đứng lên đi theo.

Điên cuồng?

Là rất điên cuồng, nhưng đời người là vậy, ngẫu nhiên điên cuồng một lần cũng không sao?

Nếu điên cuồng có thể có được hạnh phúc, thì cứ thử điên cuồng một lần!

3. Chương 3

Hai nhà Lôi Đào lo liệu việc cưới xin, đương nhiên mời đến những chính khách và thương nhân nổi tiếng tới tạo thành một sự kiện lớn, càng làm cho giới truyền thông đua nhau săn tin, về “Chuyện xấu” của Lôi Diễm, tự nhiên cũng theo việc cử hành hôn lễ lần này mà tự sụp đổ.

Cả tiệc cưới vô cùng náo nhiệt, từ thư kí của Lôi Diễm là Triệu Đông Khang đảm nhiệm vị trí chiêu đãi, anh vô cùng bận bịu chịu trách nhiệm chiếu cố cả trong lẫn ngoài, thậm chí giới truyền thông cùng tiếp đãi giới truyền thông trả lời phỏng vấn không gây ảnh hưởng toàn cục vấn đề, anh đều có thể thoải mái giải quyết, bởi vậy Lôi Diễm thực yên tâm đem quyền kiểm soát cả tiệc cưới giao cho anh.

Triệu Đông Khang ngoài việc xử lí các chi tiết lớn nhỏ của tiệc cưới, anh còn phụ trách giúp phạt rượu chú rể, bởi vậy khi tiệc cưới chấm dứt, anh cảm giác say so với Lôi Diễm thậm chí còn nhiều hơn, nhưng mà cũng không sao, anh vẫn cố gắng sắp xếp đem toàn bộ những người muốn nháo động phòng đuổi đi, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy cặp vợ chồng mới cưới.

Rốt cục chấm dứt cả ngày tra tấn, Đào Lục Nhân trở lại khách sạn nhận phòng dành cho các cặp tân hôn, tháo xuống vật “Trang bị” đầy người —— Trang điểm, đồ trang sức, lễ phục, sau đó tắm rửa một cái, rốt cục đổi quay về bộ dáng tự nhiên ngày thường.

Vẫn là tự nhiên thoải mái! Cô tán thưởng tháo xuống “Người cộng thêm vật” làm cho cơ thể không bị ràng buộc, sau đó lại nhìn đến chiếc giường lớn trong phòng, toàn thân lại bắt đầu không được tự nhiên đứng lên.

Trời ạ! Cô trước đây lại không nghĩ đến trước khi chấm dứt cuộc hôn nhân này thì vẫn phải ngủ chung, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

“Em đứng ở bên giường làm gì?” Thật vất vả để tiễn vị khách cuối cùng ra về, Lôi Diễm kéo cơ thể mệt mỏi trở lại tân phòng, vừa vào liền nhìn thấy Lục Nhân đứng ở bên giường ngẩn người, anh không rõ cho nên hỏi.

“À?” Cô kinh động giật mình, co quắp cả toàn thân. “Anh, anh, anh..... Anh đã quay lại?”

“Ừm.” Anh chớp mắt, cùng cô quen biết lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cô nói lắp, cô rốt cuộc là làm sao vậy?

“Em đang khẩn trương cái gì?”

“Không, không, em, em, em..... Em không có khẩn trương!” Cô bất an kéo góc áo, đột nhiên có điểm để ý áo ngủ của mình có thể có chút rỗ hang hay không?

“Phải không?” Anh cười yếu ớt, không tiếp tục truy hỏi, tùy tay tháo cái cà vạt trói buộc anh một ngày, thoáng cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.”Hôm nay thật sự là mệt chết đi được, anh nghĩ anh tuyệt đối sẽ không có hứng thú làm lại một lần nữa đâu.”

“Làm cái gì?” Không biết cô đang cực kì để ý tới hàm ý của cái giường khoa trương kia, hay là một mối trong đầu, cô nhất thời không hiểu được anh đang nói cái gì.

“Hôn lễ! Một chết người!” Việc này so với anh công tác có khi còn mệt hơn vài lần, cả đời làm một lần là đủ rồi, đến chết cũng không muốn lập lại.

“Ặc..... Đúng vậy, thật là mệt chết đi.” Cô vỗ vỗ miệng, còn tưởng rằng anh muốn nói cái gì khác.

Anh cởi bỏ âu phục liền hỏi: “Em đã tắm rửa chưa?”

“Vâng, mới vừa tắm qua.” Nói đến việc tắm rửa thật sự quá riêng tư, cô bất giác lại thấy căng thẳng.

“Vây em nghỉ ngơi trước, anh đi tắm rửa.” Anh nói và đi vào phòng tắm.

Nghỉ ngơi, làm sao mà nghỉ ngơi?

Chẳng lẽ thật muốn hai người ngủ cùng trên một cái giường?

Trời ạ! Cô thật sự chỉ muốn hét lên 1 tiếng thật to!

Cô bất an đưa mắt nhìn phòng tắm, bởi vì theo khách sạn thiết kế, phòng tắm ở đây được làm bằng kính mờ, bởi vậy mơ hồ xem đến bộ dáng anh ở trong phòng tắm tắm rửa —— không mấy rõ ràng, nhưng là xem đến cả bộ dáng của anh, làm cô cảm thấy thật thẹn thùng.

Cứu mạng a! Chính vì mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của anh như vậy, làm cô nhanh chóng bị choáng váng, cô làm sao có thể còn cùng anh ngủ ở cùng trên một cái giường?

Nếu trước tiên làm cho chính mình ngất xỉu, sau đó làm bộ ngủ có thể tốt hơn một chút hay không?

Chính là như vậy cũng không đúng! Cô kết hôn như thế này, lí do chính là muốn thử xem chính mình rốt cuộc có thể hay không cùng anh xây dựng một gia đình hoàn mỹ, cô có thể nào chỉ nhìn đến giường liền luống cuống tay chân?

Không được! Có lẽ cô nên có ý đồ dụ dỗ anh, làm cho hai người từ đơn thuần hàng xóm trở nên vợ chồng danh chính ngôn thuận, như vậy mới có thể nói tới tương lai..... Cô ngồi yên ở trên giường, đầu óc miên man suy nghĩ về toàn bộ tình hình trước mắt, trên mặt thoáng qua có ý cười, trong chốc lát sâu khỏ, giống như lòng có ngàn ngàn nút thắt.

Khi cô suy nghĩ nên làm thế nào mới là tốt nhất, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua, cô đồng thời còn buồn rầu ngồi ở bên giường trầm tư, Lôi Diễm đã muốn mặc áo tắm dài đi ra khỏi phòng tắm.

Thấy cô còn ngồi ở bên giường ngẩn người, anh vẽ mặt không hiểu hỏi: “Lục Nhân? Tại sao em còn chưa ngủ?”

“Em đang đợi anh!” Cô thẹn thùng sờ sờ sau gáy, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Chờ anh?” Anh có chút sững sốt, tiện tay lau má tóc ướt.”Chờ anh làm chi?”

“Ngủ!” Lúc này không ngủ phải làm chi? Anh hỏi thật sự rất buồn cười! Tuy rằng như thế, cô vẫn chột dạ nói thêm một câu. “Hiện tại nên ngủ như thế nào mới tốt?”

Lôi Diễm cứng đờ, không khí cả căn phòng trở nên có điểm quỷ dị.

Đáng chết! Anh thế nhưng không nghĩ tới vấn đề này, hiện tại đột nhiên bị cô hỏi như vậy, anh đầu bắt đầu đứng lên —— tất nhiên không thể bảo anh ngủ trên ghế nhỏ trước bàn trang điểm để ngủ? Không có ai bị thảm như vậy trong đêm tân hôn.

“À..... Tạm thời trước hết như vậy ngủ, chờ trở về còn muốn biện pháp.” Anh suy tư.

Hiện tại cũng không có cách nào hay hơn.

Hiện tại quả thật nên ngủ ở trên giường. Bất đắc dĩ như vậy, anh cũng chỉ có thể lựa chọn cùng cô ngủ trên cùng một chiếc giường, chờ khi trở về nhà, nên ráp thêm một cái giường mới, hay nằm trên sofa giải quyết vấn đề giấc ngủ.cũng được.

“Cùng nhau ngủ sao?” Cô nhẹ nhàng nằm ở trên giường, đã chờ mong lại sợ bị thương tổn nhỏ giọng hỏi.

“..... Ừm.” Anh đáp nhẹ, cảm giác trên trán thấm ra mồ hôi lạnh.

Lôi Diễm để nguyên y phục ở bên người cô nằm xuống, mới nằm xuống đã nghĩ thấy trên người cô có một mùi hương tươi mát, không hiểu vì sao đã khiến cho thân thể anh rung động một phen, anh hoảng sợ lập tức nín thở, ngay cả suy nghĩ cũng phải hết sức đè nén.

Gặp quỷ! Cũng không chưa từng cùng phụ nữ qua đêm, anh đang khẩn trương tinh thần làm cái gì?

Anh không ngừng thôi miên chính mình, nhưng khi cô nằm bên cạnh anh, phảng phất hương vị ngọt ngào kia, không ngừng nhiễu loạn khứu giác anh, anh bất an cuộn tròn cơ thể, bất đắc dĩ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đào Lục Nhân cũng không chịu nổi, cô khẩn trương đến mức trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, bàn tay nhỏ bé nhanh cầm lấy chăn hơi hơi run, cả thân thể giống phát sốt dường như đang tuôn ra mồ hôi.

Bình tĩnh một chút Đào Lục Nhân! Chẳng qua là một buổi tối mà thôi, không có gì đáng sợ, nhắm mắt lại, mấy giờ liền trôi qua, bình tĩnh! Bình tĩnh nào Đào Lục Nhân! Người tuyệt đối có thể!

Một đêm động phòng hoa chúc hảo hảo, ngay khi hai người trong trạng thái khẩn trương không thôi với ý xấu đầy người, chậm rãi, chậm rãi trôi qua.....

Lôi Diễm bị sự khó thở trong lúc mơ ngủ làm cho tỉnh, vừa tỉnh dậy mới phát hiện trên cổ mình bị quấn quanh bởi một cánh tay khác, anh nhắm mắt từ nửa mơ nửa tỉnh sang tỉnh hẳn.

Nhìn chăm chú lên, thì ra là nha đầu Lục Nhân kia ngay cả ngủ cũng không an phận, khi ngủ tay liền đưa ngang qua cổ anh, xem anh như là cái gối ôm sao? Anh tức giận thầm than một tiếng, động tác cực kì nhẹ nhàng chậm rãi lấy cánh tay của cô xuống, đặt xuống vị trí bên cạnh cô đang ngủ ngon.

Không nghĩ tới anh nằm xuống một lúc, không biết từ khi nào anh đã ngủ say, ngay cả nói chuyện cũng không cùng Lục Nhân bàn bạc.

Tối hôm qua không hiểu cảm thấy xấu hổ, cũng không hiểu được nên cùng cô nói cái gì đó mới tốt, nhưng cùng so với sự xấu hổ của anh, Lục Nhân so với anh lẽ ra càng không thể dễ chịu, mà anh thế nhưng một chút cũng chưa thể lĩnh hội tâm tình của cô, còn chính mình ngã đầu liền ngủ, thật sự rất đúng không dậy nổi cô.

Anh nghiêng thân nhìn thấy cô ngủ còn mang vẻ mặt nhăn nhó —— cô suy nghĩ cái gì? Vì cái gì ngay cả ngủ cũng chau mày lại?

Hay là này cuộc hôn nhân gây cho cô áp lực, khiến cho biểu hiện của cô không thoải mái?

Nha đầu kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nếu áp lực của cô lớn như vậy, vì sao còn muốn cùng anh giả kết hôn để lừa gạt mọi người?

Anh khó hiểu nhìn chằm chằm vào dung nhan của cô khi ngủ, thật ra mà nói, tuy rằng hai người quen biết lâu như vậy, anh thật đúng là chưa từng gần gũi như vậy với cô —— thời điểm cô ngủ, cặp lông mi dài bao phủ đôi mắt to long lanh ngập nước, không thấy vẻ đáng yêu khê cười của ngày thường, lại có vẻ tươi mát thanh tú.

Cái mũi tinh tế thở từng nhịp đều đặn, theo quy luật hô hấp lên xuống phập phồng, kế tiếp là khuôn miệng thanh tú càng làm tăng sự kiều diễm của chủ nhân, giờ phút này nguyên nhân chính là ngủ say mà khê nhếch, thoát nhìn tựa như búp bê được tôn quý, đáng yêu cực kỳ.

Kỳ thật, có được một lão bà như thế tựa hồ cũng không tồi.

Có điểm so sánh làm anh phiền lòng, Lục Nhân hoạt bát vừa lúc cùng anh bổ sung; anh không phải là người thích nói chuyện, Lục Nhân lại nói nhiều, vừa lúc có thể bổ sung cho anh không phải sao..... Anh không chuyển mắt ngắm nhìn Đào Lục Nhân trong lúc ngủ mơ, xem kĩ khuôn mặt tinh tế xinh đẹp của cô, nghĩ của cô hảo, bất giác vươn tay chạm nhẹ vào hai má mềm mại có chút hơi lạnh của cô.

Ngay khi anh chạm vào hai má mềm mại của cô, trong lòng anh bỗng nhiên chấn động, thỉnh linh ngồi dậy ——OH, SHIT! Anh rốt cuộc ở trong đầu đang miên man suy nghĩ cái gì?

Lục Nhân là em gái của anh a! Anh tại sao lại có thể có loại suy nghĩ xấu xa không bình thường này?

Đáng chết! Chết tiệt! Anh là lâu lắm không có cô gái nào bên cạnh sao? Tại sao lại đối với Lục Nhân sinh ra loại cảm giác khác thường này?

“Ừm.....” Có lẽ là động tác anh ngồi dậy quá mạnh, quấy nhiễu giấc ngủ say của Lục Nhân, cô mềm mại gượng gạo đưa mắt nhìn, nhẹ nhàng từ trong mơ tỉnh lại.

“Em tỉnh rồi?” Lôi Diễm bị ngọn lửa trong đầu làm cho rùng mình, chấn động tinh thần, liền cúi đầu nhìn cô.

“A!” Vừa nhìn lên, làm cho Đào Lục Nhân cả người nhảy đánh đứng lên, lại tuyệt đối không nghĩ tới bởi vậy cùng đầu của anh chàng vừa vịn, hai người đồng thời khóc thét ra tiếng.

“Đáng chết!” Vì ngồi dậy quá nhanh, trán của cô đụng vào cằm Lôi Diễm, Lôi Diễm xoa nhẹ phần cằm dưới.

“Ồ..... Đau quá!” Lục Nhân cũng chạm vào cái trán kêu đau ra tiếng.

“Đụng vào chỗ nào rồi?” Lôi Diễm chịu đựng cái cằm đau đớn của chính mình, dừng lại suy nghĩ sờ sờ đầu của cô.

“Cái trán!” Cô hai mắt ngăm lẹ, nước mắt lưng tròng chạm vào trán.

“Đến đây, để anh xem.” Anh nâng cằm của cô lên, quả nhiên nhìn thấy cái trán của cô đỏ một khối, anh cúi đầu hướng tới chỗ phồng hồng thối nhẹ khí.

Đào Lục Nhân nước mắt rưng rưng dò xét hành động ôn nhu của anh, trong lòng cảm động không hiểu.

Lôi Diễm thật ôn nhu nga! Nếu có thể vì anh làm một người vợ chân chính, không biết là chuyện hạnh phúc đến mức nào..... Cô suy nghĩ, không tự chủ được nhắm hai tròng mắt lại, nhẹ nhàng cong nhẹ đôi môi đỏ mọng, chờ mong anh hôn. (hờ hờ, sắc nữ)

TV không phải là biểu diễn như vậy sao? Cô gái nhẹ cong môi nhắm mắt lại, chàng trai sẽ hôn cô gái, anh có thể hay không cũng giống như nam diễn viên trên tivi sẽ hôn cô?

Thấy cô vẻ mặt ngưỡng ngừng nhắm mắt lại, trong lòng Lôi Diễm bất chợt trở nên căng thẳng, chăm chú nhìn đôi môi khẽ cong của cô, hô hấp của anh bất giác dồn dập lên.

Cô đây là có ý tứ gì?

Mời anh hôn cô sao?

Làm sao có thể như vậy được, trái tim của anh không khổng chế được đập với tốc độ kinh hoàng; anh khó khăn nuốt nước miếng xuống, hai mắt cứ nhìn chăm chăm trên đôi môi đỏ mọng của cô, làm thế nào mới có thể như đuôi mù đây.

“Lôi Diễm?” Đào Lục Nhân đợi đã lâu, đợi đến cô nghĩ đến Lôi Diễm đã muốn ngủ, khi cô mở ra mắt, chỉ thấy anh ngẩn người mắt ngây ngốc nhìn chăm chăm miệng mình.

“Sao?” Anh đột nhiên bừng tỉnh, vẻ mặt xấu hổ thanh thanh yết hầu.”Ách, nên đứng lên chuẩn bị một chút, chúng ta phải trở về.”

“Ác.” Cô thất vọng cúi đầu, theo lời đứng dậy bắt đầu sửa sang lại hành lý.

Vốn dĩ cô nghĩ đến chế tạo cơ hội cho anh, anh có lẽ hiểu ý vượt ý mã hôn cô, không nghĩ tới cô vẫn là thất bại.

Sự thật chứng minh, Lôi Diễm đối cô một chút “hứng thú” đều không có, một chút..... Đều không có ——

Trong từ điển Đào Lục Nhân không có hai chữ “Từ bỏ”, nếu bởi sự việc ở tân phòng của khách sạn thất bại, có thể đánh mất ý niệm chinh phục Lôi Diễm trong đầu Đào Lục Nhân, vậy cô sẽ không gọi là Đào Lục Nhân.

Vì thế cô bắt đầu tiến hành kế hoạch câu dẫn Lôi Diễm.

Muốn sự việc được thành công, cần phải vạch ra kế sách hoàn mỹ, bởi vậy cô tìm đến bằng hữu tốt nhất Trần Trần Trần bởi cô cùng đi mua “Vũ khí”.

Hai người hẹn gặp mặt ở một quán cà phê ở một khu náo nhiệt, sau khi gặp đều tự gọi ình một li cà phê, liền ngồi vào chỗ ngồi nói chuyện phiếm.

“Cái gì? Cậu cũng lấy chồng như vậy?” Trần Trần Trần biết được sự thật về cuộc hôn nhân của cô, kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Cô nghe qua rất nhiều cuộc hôn nhân kiểu cũ như thế, chính là chưa từng nghe qua Lục Nhân lại làm như vậy.

Cô không hiểu, như vậy mà Lục Nhân cũng nguyện ý? Thật sự rất tiện nghi cho nam nhân kia.

“Đó! Tại sao lại không lấy chồng?” Đào Lục Nhân thêm đường vào li cà phê mới đưa tới, cầm muống nhẹ nhàng quấy. “Tớ chính là thích anh ấy thôi! Có cơ hội này đương nhiên phải gả.”

Cô đương nhiên khẩn trương nắm lấy thời cơ tốt, bằng không liền mất đi cơ hội.

Trần Trần Trần không nói gì trừng mắt nhìn cô.”..... Cậu thật khờ nha!”

“Sẽ không đâu?” Đào Lục Nhân hỏi lại, khoe miệng giơ lên tự tin cười yếu ớt. “Tình yêu là đáng giá chờ đợi.”

Trần Trần Trần không dám tin trừng mắt nhìn Lục Nhân, đột nhiên phát hiện trên người Lục Nhân giống như có ánh sang tình yêu vây quanh, lóe sáng làm cho cô gần như muốn mờ mắt.

Gặp quỷ! Tình yêu của các cô gái trẻ đều như thế sao?

Cô cũng đang bị tình yêu vây quanh! Tại sao lại không có dáng vẻ xinh đẹp như Lục Nhân. Lão thiên gia thật sự là rất không công bằng.

“Vậy cậu không thể chờ được! Cậu ngây ngốc như vậy liền gả cho anh ấy, làm sao có thể biết được chuyện này về sau có thể không phát triển như cậu mong muốn?” Trần Trần vẫn là cảm thấy làm như vậy rất mạo hiểm.

“Không thử thì làm sao biết được kết quả?” Con người cần phải có quá trình thực hành, có tinh thần hi sinh chịu đựng, đội mũ sắt đi về phía trước! “Phải biết nắm bắt cơ hội. Có lẽ cơ hội thành công không cao, nhưng ít ra đã thử qua!” Cô lặc quan cười nói.

“Tớ thật sự là chịu thua cậu.” Trần Trần Trần đảo cặp mắt trắng dã, không hề nói thêm cái gì. “Tuy rằng không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng tớ vẫn là chân thành chúc phúc cho cậu có thể hạnh phúc.”

“A, không hổ là bạn tốt nhất của tớ.”

Lục Nhân chậm rãi thưởng thức hương vị cà phê, vừa cùng Trần Trần nói việc nhà, hai cái cô gái ngay tại quán cà phê thảo luận nói chuyện cười đùa, hàn huyên nửa giờ sau mới tính tiền rời đi.

“Hiện tại cậu muốn đi đâu?” Ra khỏi quán cà phê, Trần Trần Trần thấy thời gian còn sớm, liền hỏi ý kiến Lục Nhân.

“Quay lại mua chút vật nhỏ chế tạo lãng mạn!” Lục Nhân đương nhiên đáp lại.

“A?” Cái gì cùng cái gì a? “Cái gì tên là vật nhỏ chế tạo lãng mạn?”

“Như là tinh dầu nè, đèn nhỏ và vân vân, không khí có chút mờ ảo, cậu không biết là thực lãng mạn sao?” Trong mắt Lục Nhân toát ra ngập tràn tình cảm.

Cô chính là có tìm tư liệu trước!

Sách báo có viết rất nhiều về các loại đồ chơi thú tính gì đó, có chút làm cho cô mặt đỏ tim đập khi xem, tự nhận không có cái dũng khí để thử qua, cho nên tốt nhất ban đầu nên dùng cách đơn giản một chút.

Nói không chừng đơn giản có thể có hiệu quả, vậy không cần dùng các chiêu thức mị hoặc là chính mình mặt đỏ tim đập, cô bị con đà điểu trong lòng mình thuyết phục.

“Tốt nhất là có tác dụng!” Trần Trần Trần có chút không đồng tình.

“Này, cậu có thái độ gì vậy?” Không có ý tốt liếc Trần Trần một cái, Lục Nhân hất cằm lên, lấy biểu hiện khoan dung của chính mình để thể hiện tự tin cùng quyết tâm. “Tớ chỉ muốn nghiên cứu, tin tưởng tớ một chút được không?”

Nhìn thấy bạn tốt của mình hưng phấn như thế, Trần Trần Trần còn có thể nói cái gì đây? đành phải bồi cô cùng nhau đi mua!

Cái gọi là vật lãng mạn gì đó, hôm sau, Đào Lục Nhân theo vị hôn phu Lôi Diễm đang ở tại Lôi gia đại trạch, cũng đã được lão ba sau khi đồng ý, tạm thời đem chức vụ kế toán ở công ty của lão ba tạm nghỉ không lương, lý do là muốn hưởng cuộc sống sau hôn nhân, kì thực là muốn đem tất cả tâm tư đều đặt ở trên người lão công Lôi Diễm, chuyên tâm hấp dẫn làm anh chú ý.

Đào Lục Nhân cũng không bài xích cùng trường bối ở cùng một chỗ, nhất là Lôi Trường Minh cùng Du Ngọc Mai xem cô như con gái, cô cơ hồ không có khó khăn thích ứng.

Hơn nữa cùng cha mẹ chồng ở chung còn có cái tuyệt hảo thật là tốt chỗ điểm rất tuyệt vời, vì sợ ba mẹ nghi ngờ, cho nên không thể cùng nàng phân phòng ngủ, bởi vậy cô có nhiều cơ hội hơn để có thể tiến hành kế hoạch của cô.

Tuy rằng dụ dỗ Lôi Diễm không phải là thủ đoạn rất quang minh chính đại, nhưng nếu quỷ kế của cô có thể thực hiện được, mặc dù Lôi Diễm chính là mê luyện thân thể của cô đều không sao cả, ít nhất trong lòng anh có thể cho cô giữ lấy một vị trí cho nho nhỏ, nhỏ nhoi.

Dã tâm của cô không lớn, chỉ một tâm nguyện nho nhỏ đó đã có thể làm cho cô thật sự cảm thấy mãn nguyện rồi, yêu cầu của cô thật sự không nhiều lắm.

Mọi chuyện tạm gác sang một bên, cô liền thừa dịp Lôi Diễm sắp về đến nhà, bắt đầu bố trí lại phòng của chính mình cùng Lôi Diễm.

Cô để ở hai bên tủ đầu giường trái phải là hai ngọn nến, nghe nhân viên cửa hàng nói, để trái phải hai bên như thế, có thể xúc tiến từ trường vợ chồng đồng tâm, hơn nữa khi đốt nến lên cảm giác trong phòng ấm áp hơn, có loại lãng mạn FU á!

Sau đó cô ở trong phòng xịt một ít tinh dầu thơm, làm cho trong phòng tràn ngập hương thơm của huân y thảo (lavender), cô thở sâu, cực kỳ vừa lòng.

Huân y thảo có thể tiêu trừ cảm giác mệt mỏi, Lôi Diễm công tác cả ngày nhất định mệt chết đi, dùng một ít huân y thảo trong không khí có thể tiêu trừ mệt mỏi của anh, làm cho anh có được hoàn cảnh tốt cho giấc ngủ.

Đây là cô vì anh mới nghĩ ra phương thức này, chỉ mong anh có thể cảm nhận được dụng tâm của cô, hi!

Bố trí tốt một hồi, cô ra khỏi phòng, đến nhà bếp giúp Du Ngọc Mai chuẩn bị bữa tối, sau đó không lâu Lôi Diễm liền tan tầm trở về.

“Đang nấu cái gì? Thơm quá.” Lôi Diễm vừa vào cửa, mùi thơm của đồ ăn xông vào mũi, anh bất giác thốt ra.

“Anh đã về rồi?” Đào Lục Nhân vừa mới bừng thức ăn đến nhà ăn, vừa thấy người trong lòng bước vào, lập tức vui mừng vội vã chạy đến, nhiệt tình tiến lên tiếp đón.” Lập tức có thể ăn cơm ngay, anh có muốn đi tắm rửa trước rồi mới ăn hay không?”

“Anh muốn tắm rửa trước.” Bên ngoài thời tiết rất nóng, anh không kiên nhẫn cởi bỏ cà-vạt trên cổ, cả người vì thời tiết khô nóng mà cảm thấy phiền toái không thôi.

“Cũng tốt, thời tiết thật sự quá nóng, thật vất vả cho anh!” Cô gạt nhẹ đầu, đưa tay tiếp nhận anh cởi xắc đựng công văn cùng cà vạt của anh, cũng không quên dặn dò: “Nhưng mà anh có lẽ nên tắm nhanh một chút, đừng để cho ba mẹ chờ lâu lắm.”

“Ừm.” Phát hiện hành động ôn nhu của cô, trong lòng anh bất giác nổi lên một luồng hơi nóng.

Tuy rằng ba mẹ đợi anh cũng không sao, nhưng từ nhỏ anh đã bị lão ba huấn luyện làm người nổi nghiệp, cho dù quá trình huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt, thậm chí trình độ vượt qua khả năng chịu đựng với tuổi

của anh lúc bấy giờ, lão ba cũng không cho phép anh than vãn một tiếng, bởi vậy anh có thói quen được nuôi dưỡng và làm việc theo mệnh lệnh của cha mẹ, tìm cơ hội giảm bớt sự quả trách.

Ba mẹ chăm sóc biểu hiện bằng cách trách cứ cùng đốc thúc anh xúc tiến học tập, đối với cuộc sống hằng ngày lại yêu cầu anh độc lập tự chủ, lấy việc tự thân cố gắng không nhờ vả người khác, làm cho trong trí nhớ của anh, ba mẹ rất ít có những cử chỉ hay biểu hiện yêu thương.

Sau khi lớn lên lúc thì tình hình có được cải thiện, hơn nữa sau khi anh kế thừa sự nghiệp công ty, khi bắt đầu ý kiến anh có thể cùng lão ba tranh luận, cũng có thể làm theo ý nguyện của chính mình.

Nhưng Lục Nhân cùng ba mẹ anh lại không giống với, rất không giống nhau.

Giống hiện tại, cô sẽ cầm lấy túi đựng văn kiện của anh, giúp anh lấy cà- vạt, đây là việc trước đây chưa từng có người giúp anh làm, nhưng Lục Nhân lại làm, còn làm thực tự nhiên thuận tay, làm cho anh có chút cảm động.

Đương nhiên không phải tự anh không thể làm, nhưng Lục Nhân chủ động giúp anh làm như thế, cảm giác giống như đó là chuyện đương nhiên, giống như cho tới nay vẫn làm như vậy vì anh, ầm ầm cùng cảm động rất nhanh xuất hiện trong lòng anh.

“Em trở lại nhà bếp giúp mẹ, anh nhớ tắm rửa nhanh một chút!” Cô khẽ cười ngọt ngào, lại nói một câu, liền nhanh nhẹn đi đến hướng phòng bếp.

Anh tới phòng rồi nhất định có thể phát hiện cô đã làm chút việc thay đổi, không biết anh sẽ thích hay là chán động? Cô yên lặng nghĩ, dọc theo đường đi nhin không được cười trộm.

4. Chương 4

Mở cửa phòng, Lôi Diễm quả nhiên rất nhanh liền phát hiện phòng có thay đổi.

Trong phòng không bật đèn, nhưng lại lộ ra ánh sáng ầm ầm, hơn nữa trong phòng lại có một mùi hương nhàn nhạt nhẹ nhàng mà khoan khoái, cả căn phòng rõ ràng trở nên khác trước.

Phòng của anh tại sao lại thay đổi..... Duy nhất có thể, chỉ có cô vợ mới cưới của anh Đào Lục Nhân.

Lục Nhân vì sao lại đem phòng biến thành như vậy?

Là bản năng của cô vốn quấy phá? Hay là cô cố ý chuẩn bị như vậy?

Lông mày anh nhăn lại một đường thẳng tắp, nghĩ không ra vì sao cô lại làm như vậy.

Nhưng việc này cũng không làm anh bối rối lâu lắm, dù sao cô gái nhỏ kia không giống với anh đại nam nhân thô lỗ này, tâm tư luôn tinh tế hơn một chút, có lẽ cô ấy cảm thấy thích căn phòng như vậy, liền tùy cô thôi.

Anh lơ đãng cởi quần áo, đi vào phòng tắm tắm rửa, tẩy đi một mối đầy người sau đó lại nhớ tới căn phòng, thần thanh khí sảng thay quần áo ở nhà sạch sẽ, mới bước ra khỏi phòng.

“Tắm xong rồi sao? Mau tới ăn cơm đi, tất cả mọi người đều đang đợi anh a!” Vừa đi ra khỏi phòng, liền thấy Lục Nhân đi lên, nắm lấy tay anh lôi kéo đi về phía bàn ăn.

“Lớn như vậy rồi, còn để cho vợ tiếp đón, con không biết ngượng sao?” Lôi Trường Minh dĩ nhiên đã ngồi trước bàn ăn, thấy Lục Nhân sắc mặt như vậy, nhin không được mắng đứa con một câu.

“Ông sao lại như vậy? Hai con cảm tình tốt ông cũng ghen sao?” Du Ngọc Mai trợn mắt nhìn chồng một cái, sau đó vội vàng gọi con ngồi vào bàn ăn. “Mau ngồi xuống đi, hiện giờ trong nhà có thêm Lục Nhân, ăn cơm sẽ náo nhiệt hơn, cảm giác đặc biệt ngon.”

“Mẹ, nào có khoa trương như vậy?” Lục Nhân cười nói,

“Có rồi có rồi, mẹ con nói đều đúng.” Lôi Trường Minh phụ họa, đối với đứa con dâu này cực kì vừa lòng. “A Diễm cũng may là cưới được con, bằng không đến bây giờ đã sắp ba mươi lăm vẫn còn cô đơn một mình.”

“Ba, điều kiện A Diễm tốt như vậy, không sợ sẽ không cưới được vợ!” Lục Nhân cầm lấy bát đĩa, cũng giúp ông xã nói chuyện.

“Là có con không chê nó, người giống như A Diễm sẽ không mang lại niềm vui cho phụ nữ, cũng rất khó kết giao với họ, càng miễn bàn có thể lấy được cô vợ yếu điệu như con.” Lôi Trường Minh cũng biết khuyết điểm của con mình, nhin không được lại nói con một câu. “Đây là phúc khí của nó, đúng không, A Diễm?”

“Đúng, là phúc khí của con.” Lôi Diễm âm thầm xem thường trong lòng, không muốn cũng lão cha so đo.

Đúng vậy, là anh phúc khí tốt mới có thể có được hồng phần tri kỉ như Lục Nhân, nguyện ý lấy hạnh phúc của bản thân giúp anh giải quyết khó khăn, nhưng không phải tất cả đều từ ba mà ra sao? Hại anh đối với Lục Nhân ấy này không thôi.

Cái gọi nợ tiền dễ trả, nhưng nợ tình thì khó đáp lại, anh cũng không biết nên làm thế nào mới trả đủ ân tình với Lục Nhân mới tốt.

“Con nghe xem, ngay cả A Diễm cũng cảm thấy như vậy.” Lôi Trường Minh vui vẻ, hiếm khi hai cha con cùng quan điểm, ông cười càng vui vẻ.

“A, sao lại nói những lời này? Mẹ thấy thật ra nên nhắc nhở các con, nếu kết hôn, có phải là nên sinh đứa nhỏ nhanh một chút hay không? Bằng không chờ đứa nhỏ lớn lên, A Diễm đã thành ông cụ bảy mươi tám mươi tuổi rồi.” Du Ngọc Mai cũng không phải quan tâm chuyện như vậy, bà muốn chính là tương lai về sau.

Lôi Diễm và Lục Nhân cùng đồng thời sững sốt, giống như hẹn trước cùng quay sang nhìn nhau một cái, sau đó Lục Nhân nhìn thấy trên mặt Lôi Diễm là hơi bất đắc dĩ cùng cười khổ xin lỗi, tâm tình vốn dĩ có chút thẹn thùng nháy mắt nguội lạnh.

Khi Du Ngọc Mai nói bọn họ cần sinh đứa nhỏ, trong lòng cô còn thầm vui mừng, nghĩ rằng có lẽ Lôi Diễm bởi vì lo lắng như vậy sẽ cùng cô phát triển quan hệ vợ chồng bình thường cũng nên, nhưng là khi cô nhìn thấy Lôi Diễm cười khổ, cô biết tất cả chỉ là chính mình si tâm vọng tưởng.

Đối với yêu cầu của mẹ anh, anh nhất định cảm thấy thực bối rối? Bằng không sẽ không lộ ra nụ cười như vậy, cho dù là cười, nhưng lại như khóc.....

“Làm sao vậy? Về mặt đó của các con là sao?” Lôi Trường Minh cũng cùng vợ trao đổi ánh mắt, không hiểu làm sao nhìn chằm chằm hai đứa trẻ. “Mẹ con có nói sai cái gì sao?”

“Không, mẹ không nói sai cái gì.” Lôi Diễm lắc đầu, không dám nói nhiều hơn, chỉ sợ khiến cho cha mẹ nghi ngờ.

“Nếu không nói cái gì sai, vậy sắp xếp ngày nghỉ đi, mang Lục Nhân ra nước ngoài giải sầu, coi như là hưởng tuần trăng mật đi!” Lôi Trường Minh nói, ăn một ngụm cơm, vừa ăn vừa dặn dò.

“Ách.....” Lôi Diễm thiếu chút nữa bị đồ ăn trong miệng làm cho nghẹn, cố gắng thanh thanh yết hầu.

“Ba, A Diễm còn bận công tác, không sao đâu!” Lục Nhân hoàn toàn dẹp bỏ ý muốn trong đầu mình, vội vàng thay anh nói chuyện.

Thôi đi, nếu anh không có ý kia, thay vì tiếp tục làm cho công công bà bà (cha mẹ chồng) sốt ruột, không bằng để cô hỗ trợ xin tha thứ, tránh làm cho anh bối rối thêm.

Cô muốn dùng chính khả năng của mình để có được trái tim anh, nếu là dựa vào áp lực từ phía người lớn mà đạt được mục đích, cô sẽ cảm thấy chính mình cực kỳ vô dụng.

Lôi Diễm cứng đờ, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn cô một cái.

Cô gái này, thật sự rất hiểu anh, ngay cả anh hơi chút chần chờ, đều có thể phát hiện ra anh đang do dự, không hổ là người hiểu anh nhất.

Hơn nữa thời kì tân hôn các cô gái đều không phải là thật chờ mong đi hưởng tuần trăng mật sao? Tuy rằng hôn nhân của bọn họ là giả, là diễn trò, nhưng khó nói ở chỗ cô một chút cũng không chờ đợi được trải qua một tuần trăng mật lãng mạn trong truyền thuyết sao?

“Không được! Cái gì cũng có thể bỏ, nhưng tuần trăng mật tuyệt đối không thể.” Người đầu tiên phản đối là Du Ngọc Mai. “Cả đời chỉ có một lần đi hưởng tuần trăng mật như vậy, làm sao có thể nói không đi là không đi?”

“Ách.....” Ngay cả mẹ chồng cũng nói như vậy, lúc này Đào Lục Nhân cũng không nói gì nữa, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm.

“Con biết rồi, con sẽ thu xếp ngày nghỉ.” Thấy Lục Nhân bị ba mẹ ép buộc như vậy, Lôi Diễm bắn khoăn một chút, thầm than một hơi sau đó quyết định mang Lục Nhân đi hưởng một tuần trăng mật giả.

Dù sao anh thật lâu rồi cũng chưa nghỉ ngơi, vậy nên hảo hảo sắp xếp thời gian nghỉ ngơi một chút, một khi đã như vậy. Ra ngoài một chút cũng chẳng có trở ngại gì.

“Anh?” Lục Nhân choáng váng, hoàn toàn không dự đoán được anh thế nhưng lại đáp ứng.

“Ăn cơm đi, chúng ta sẽ lên kế hoạch thời gian.” Anh nhẹ nhàng nở một nụ cười yểu ớt với cô.

Oa liệt! Nụ cười này của anh là có ý gì? Nếu anh không muốn cùng cô phát triển quan hệ như vậy, rồi lại đồng ý an bài ngày nghỉ đi hưởng tuần trăng mật, đây rốt cuộc là ý gì?

Đào Lục Nhân không đoán nổi tâm tư của Lôi Diễm, lúc này cũng không phải lúc hỏi anh, chỉ đành buồn ở trong lòng, tính tới nay sau khi về phòng phải hỏi lại rõ ràng.

Thật vất vả đợi cho cha mẹ chồng đều trở về phòng nghỉ ngơi, cô dọn dẹp bát đĩa xong, trở lại trong phòng đã thấy Lôi Diễm đang ngồi trên giường xem báo cáo của công ty.

“Em nghĩ anh sẽ không đồng ý chuyện đi hưởng tuần trăng mật chứ.” Cô ngồi bên mép giường, nhẹ giọng hỏi ra nghi vấn đã chôn trong lòng một hai giờ.

“Vì sao lại không?” Anh nhướn mày, tầm mắt chuyển từ báo cáo đến gương mặt của cô. “Diễn kịch phải diễn thật chân thật mới có thể thuyết phục người xem, nếu chúng ta chỉ diễn một nửa, không đủ sức thuyết phục, sẽ có nhiều người nghi ngờ.”

“Ác.” Thì ra trong lòng anh tính toán như vậy, cô rốt cục cũng hiểu, vừa đúng ý trong lòng nhưng cũng có chút thất vọng nhỏ.

Ban đầu cô nghĩ là anh có chút ý tới sự bố trí tỉ mỉ của cô, tiện đà phát hiện dụng tâm của cô, không nghĩ tới hoàn toàn không phải như vậy, hoàn toàn là cô suy nghĩ quá nhiều.

“Sao vậy? Có nơi nào em đặc biệt muốn đi không?” Anh chú ý tới thất vọng chợt loé trong mắt cô rồi biến mất, bất giác theo bản năng hỏi lại. “Hawai, Hoa Kỳ hay là Hy Lạp?”

Cô nhếch môi cười, nhẹ nhàng lắc đầu. “Em chẳng có nơi nào đặc biệt muốn đi, anh quyết định chỗ nào cũng được, em không có ý kiến.”

Mơ hồ phát hiện cô không có hứng thú, anh quan tâm hỏi lại: “Lục Nhân, em không vui sao?”

“A? Không ạ! Em không phải không vui.” Cô thở sâu điều chỉnh lại tinh thần, không thừa nhận mình quá thật thà thất vọng.

“Thật vậy sao? Nhưng anh lại nhìn thấy em là một bộ không có tinh thần.” Anh hồ nghi nhìn chằm chằm vào mặt cô, hiển nhiên không tin tưởng lí do thoát thác của cô cho lắm.

“Làm gì có! Em còn có tinh thần đem phòng sửa sang lại như vậy, làm sao có thể không có tinh thần chứ?”

Cô oán thán dụng tâm của mình anh một chút cũng không thấy, mang oán thán của mình nói rõ.

“Anh đã biết là em nghịch ngợm mà.” Lòng mày anh giãn ra, cười khê ra tiếng. “Con gái vẫn là con gái, luôn luôn đem phòng biến thành trần ngập mùi hương.”

“.....” Cô không còn gì để nói.

“Ngoại trừ cảm thấy thơm tho ra, chẳng lẽ anh không cảm thấy gì khác nữa sao?” Ít nhất sẽ phải cảm thấy chút lãng mạn chứ?

Cô tràn đầy hy vọng hồi.

“Cảm giác gì?” Anh ngửi ngửi mùi hương thơm mát trong phòng, ngửi vài lần, nở nụ cười nhẹ. “Không có a! Em thích là tốt rồi.”

Lục Nhân hoàn toàn thất vọng rồi, kế hoạch hương thơm lãng mạn của cô hiển nhiên thất bại hoàn toàn.

Cô ban đầu thực chờ mong Lôi Diễm sẽ chú ý tới bầu không khí lãng mạn cô xây dựng, tiện đà thúc giục khứu giác và thị giác, làm cho anh cảm nhận được dụng tâm của cô, có lẽ sẽ thực cảm động ôm cô một cái... v..v, sau đó có thể làm cho bầu không khí tiếp tục nóng lên.....

“Anh đừng thức quá muộn, em ngủ trước.” Quả nhiên vẫn không đủ, cô còn phải cố gắng hơn nữa mới được.

“Ừ, em mệt mỗi thì đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.” Anh vuốt cằm, không quên lễ phép nói câu ngủ ngon.

Nằm trên giường cũng không ngủ được, Lục Nhân trở mình liên tục, mắt nhìn chăm chăm mặt tường.

Lôi Diễm là một người đàn ông tốt, không có khuyết điểm gì làm cho người ta không chịu nổi, nếu hỏi cô đối với anh không hài lòng ở đâu, có lẽ, chính là rất không có tình thú..... Đàn ông như vậy thật rất không đáng yêu!

Chưa đến một tuần sau, hai vợ chồng Lôi Diễm và Lục Nhân đã tâm tình vui vẻ đáp máy bay đi Hi Lạp hưởng tuần trăng mật.

Từ sân bay Đào Viên xuất phát, rồi chuyển máy bay ở Bang-kok, thời gian dừng lại ở Bang-kok tuy rằng không nhiều, nhưng cũng thấy những con người có màu da, tóc và cả màu mắt khác mình, dĩ nhiên cũng cảm nhận được một chút bầu không khí nhiệt tình.

Sau khi bay đến Hy Lạp, ban đầu là ở khách sạn điều chỉnh đồng hồ, sau đó khoảng đến giữa trưa, hai người chính thức tiến hành cuộc dạo chơi tuần trăng mật của mình,

Hy Lạp có rất nhiều di tích lịch sử, mà được xưng là nền văn minh phát triển sớm nhất, lại thờ phụng thần Apollo là trung tâm, bởi vậy, khu đền thờ nổi tiếng ở Delphi là địa điểm đầu tiên trong tuần trăng mật của bọn họ.

“Thật khiến cho người ta kinh ngạc!” Ở ngoài đền điện cao ngất, đứng trước pho tượng thật lớn, Đào Lục Nhân nhất thời sinh ra một cảm xúc như trở về thời xa xưa: “Kiến trúc của pho tượng này đã qua mấy ngàn năm, thế nhưng còn có thể bảo vệ nguyên vẹn như vậy, thật sự là rất thần kỳ!”

“Quả thật là thực thần kỳ, mỗi cây cột đều khắc dấu vết của lịch sử; anh chỉ có thể nói kiến trúc thời đó thực rất giỏi.” Lôi Diễm cũng thốt lên giống cô, còn lấy máy ảnh chụp lại.

Ngày hè ở Hy Lạp rất nóng, nhưng cũng bởi vì đây là đất nước giáp biển, mùa hè khô hanh, mùa đông lại có tuyết rơi, bởi vậy tuy rằng mặt trời rất lớn, nhưng cũng không vừa nóng vừa ẩm như Đài Loan, tràn đầy cảm giác mát mẻ thư giãn, hoàn toàn thoải mái.

Sau khi đi thăm đền điện xong, bọn họ đi tới bãi biển, trời cùng biển đều một màu xanh, cảnh vật xinh đẹp làm cho Lục Nhân hưng phấn cầm lấy tay Lôi Diễm vừa đi vừa nhảy, hai người cứ như vậy dạo chơi đùa nghịch trên bờ cát, mãi đến khi mặt trời lặn với ánh chiều tà rực rỡ họ mới trở lại khách sạn.

“Em có thích chuyến đi ngày hôm nay không?” Bữa tối tại khách sạn được làm theo kiểu Tây Âu nhiệt đới, hai vợ chồng mang theo tâm trạng sung sướng cùng ăn, Lôi Diễm vừa ăn vừa hỏi ý kiến của cô.

“Thích! Nơi này thật là đẹp vô cùng!” Tuy rằng rất nóng, nhưng vào khách sạn có điều hoà, hơn nữa tất cả cảnh đẹp trước giờ cô đều chưa từng thấy qua, cô đương nhiên thực vui vẻ.

“Em cũng thật thú vị, chú Đào cũng không phải không cho phép em ra nước ngoài chơi, vì sao em không tự tìm thời gian rảnh rồi mà đi nhỉ?” Cô cũng không phải không có quỹ nuôi, du lịch đối với cô mà nói hẳn không phải là chuyện rất khó khăn mới đúng.

“Aiz, anh đừng quên, trước khi kết hôn em cũng có công việc nha, làm gì có thời gian mà chạy loạn khắp nơi?” Tiếng nói của Lục Nhân mang theo cười nhạo, mặc dù gia cảnh của cô không tồi, nhưng cô luôn cố gắng bằng sức lực của mình, đây mới là ý nghĩa cuộc sống của cô.

“Đúng đúng đúng, em không nói thiếu chút nữa thì anh quên!” Lôi Diễm xấu hổ cười ha ha.

“Anh thật là, việc kinh doanh thì khôn khéo, các việc khác anh hoàn toàn không để tâm.” Cô trở mặt tròn mắt, một chút cũng không khách khí lườm anh.

“Sao lại thế được? Anh cho rằng chuyện gì anh đều sẽ làm được rất tốt.” Anh tự mình kiêu hãnh.

“Con người này..... Da mặt thật sự quá dày.” Cô tức giận lườm anh một cái.

“Cáp.....” Có lẽ đến Hy Lạp hoàn toàn không có áp lực công việc, cho nên tâm tình của anh không có cảm giác tù túng như ở Đài Loan, ở đây, anh bữa bãi cười to, hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt những người khác.

Lục Nhân chưa từng gặp qua bộ dáng thả lỏng của anh như thế, không khỏi vui vẻ cảm thấy được lần chuyển lữ hành tuần trăng mật lần này là quá chính xác! Tuy rằng bọn họ trong lúc này vẫn chưa có tiến triển gì lớn lao, nhưng ít ra tâm tình của anh tốt lắm, như vậy là đủ rồi.

Lòng của cô nguyện chính là đơn giản như vậy, chỉ cần anh khoái hoạt, cô cũng sẽ vui vẻ theo.

“Lục Nhân? Là Đào Lục Nhân phải không?” Xoay mình, có người đang gọi tên cô ở phía sau.

Lục Nhân cùng Lôi Diễm đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn đứng ở cách đó không xa, trực tiếp gọi tên của Lục Nhân.

“A!” Lục Nhân đầu tiên là có chút do dự, nhưng cô rất nhanh liền nhận ra đối phương, kinh hỉ đứng bật dậy từ trên ghế “Học trưởng? Sao anh lại ở Hy Lạp vậy?”

“Anh có chút chuyện ở đây, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được em” Lâm Lợi Dương bước nhanh đến, ở nơi đất khách lại gặp được bạn đồng cũ làm anh cảm thấy hưng phấn.

“Vậy à? Ngồi đi anh!” Đào Lục Nhân nhiệt tình tiếp đón anh, cũng hào phóng giúp anh giới thiệu với Lôi Diễm. “Vị này chính là chồng của em, Lôi Diễm, có lẽ anh chưa từng gặp anh ấy.”

Học trưởng cũng không xuất hiện ở hôn lễ của cô, bởi vậy không thấy phong thái tuần bát mẹ người của anh.

“A? Em đã kết hôn sao?” Lâm Lợi Dương đẩy ghế dựa ra ngồi xuống, động tác cứ mãi nhìn chăm chú vào Lôi Diễm, trong mắt toát ra một chút ánh sáng khác thường. “Chuyện khi nào?”

Trên thực tế, anh là một nam nhân không thích các cô gái, chẳng qua, anh vừa mới chia tay với một người bạn đồng tính, bởi vậy anh mới có thể nhận yêu cầu của công ty, đến Hy Lạp công tác, nghĩ rằng xuất ngoại giải sầu có lẽ có thể thay đổi tâm tình, thậm chí gặp gỡ một cuộc tình mới chẳng, không nghĩ tới liền ngoài ý muốn gặp gỡ Đào Lục Nhân.

Chồng của Đào Lục Nhân bộ dạng thật tuấn tú, ngũ quan lập thể lại suât khí, dáng người cũng là nhất đẳng, nam nhân như vậy làm cho anh thực tâm động, nhưng anh lại cười Lục Nhân, thật sự quá đáng tiếc!

Lôi Diễm vừa định mở miệng, hơi hơi cảm thấy một chút khác thường, anh bất động thanh sắc khi thấy Lâm Lợi Dương nhìn xuống hạ thân của mình, giả vờ như không phát hiện ánh mắt của đối phương lộ vẻ kỳ quái.

Người kia tại sao lại nhìn anh như vậy? Không lẽ..... Anh ta thích Lục Nhân sao?

Nghĩ vậy, anh đột nhiên cảm thấy hơi bức mình, không hiểu vì lý do gì, chỉ là cảm giác ngực không quá thoải mái.

Gặp quỷ! Lục Nhân nếu có người theo đuổi, với anh mà nói đó là một chuyện tốt, dù sao chỉ cần Lục Nhân cùng đối phương có thể chấm trúng nhau, anh có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân giả vờ này, khôi phục tự do, cho nên anh hẳn là vui vẻ mới đúng, nhưng tại sao trong lòng anh lại cảm thấy khó chịu?

Xem ra phải tìm thời gian hảo hảo nghiên cứu một chút.

“Nửa tháng trước ạ!” Lục Nhân hoàn toàn không phát hiện ánh mắt phân cao thấp kì lạ của hai người đàn ông trong lúc này, chỉ hất mực sung sướng thông báo với học trưởng hôn lễ của mình: “Đáng tiếc anh không có mặt, có lẽ lúc đó anh đã đến Hy Lạp phải không?”

“Ừm, anh đến gần một tháng rồi.” Anh ta đến đây cùng với một người khách bàn việc kinh doanh, cho nên không hay Lục Nhân đã kết hôn, làm anh ta cảm thấy tức tối muốn bóp cổ tay mãi thôi. “Xin lỗi vì đã không tham gia hôn lễ của em, khi quay về Đài Loan anh sẽ gửi quà mừng!”

Anh ta càng nhìn Lôi Diễm càng ưng ý, nếu là có thể cùng anh kết giao hoặc cùng một đêm tình, không biết tốt đến mức nào....

“Không cần đâu! Khách sáo như vậy làm gì?” Lục Nhân cười to, nghĩ rằng anh ta đang nói giỡn.

Lôi Diễm im lặng dùng cơm, âm thầm chú ý Lục Nhân cùng Lâm Lợi Dương đùa giỡn qua lại, rốt cuộc không nói một câu.....

Mấy ngày kế tiếp, Lôi Diễm cùng Lục Nhân cùng đi ngắm những cảnh đẹp nhất ở đất nước Hy Lạp, hoàn toàn đắm mình trong bầu không khí cổ xưa có chút thần bí lại mang chút lãng mạn dị quốc của Hy Lạp.

Đây là những ngày nghỉ siêu giá trị, hai người vẫn giống như trước kia, cùng ăn uống đùa giỡn, chia sẻ tâm tình cùng quan điểm lẫn nhau, cũng làm cho Lôi Diễm phát hiện ra những đặc điểm mà trước kia anh chưa từng chú ý đến.

Lục Nhân biết rất nhiều, là cô gái rất sâu sắc, hoàn toàn không phải loại thiên kim đại tiểu thư, hơn nữa tất cả những cảm nhận và sở thích của cô gần như giống anh hoàn toàn, hai người nói chuyện trời đất, nửa điểm trở ngại đều không có, nhưng anh lại cảm thấy được có điểm không được hoàn mỹ.

Bởi vì học trưởng Lâm Lợi Dương của Lục Nhân luôn thừa dịp rảnh rỗi trong công việc chạy đến tìm Lục Nhân, chỉ cần Lâm Lợi Dương vừa xuất hiện, lực chú ý của Lục Nhân sẽ phân tán, không thể hoàn toàn tập trung ở trên người anh, làm cho trong lòng anh cảm giác không dễ chịu gì cho lắm.

Một người đàn ông bình thường, không nên có cảm giác chiếm hữu như thế này đối với em gái của mình, nhưng Lâm Lợi Dương vừa xuất hiện, anh có loại cảm giác như Lục Nhân bị cướp đi, ngay cả hành trình đều trở nên không thú vị rất nhiều.

Tại sao lại có loại cảm giác này chứ?

Anh không phải bị bệnh chứ? Bị sức nóng nhiệt tình như hỏa ở Hy Lạp làm cho sốt cao đột ngột sao?

Mỗi đêm, sau khi Lục Nhân ngủ, anh luôn lẳng lặng nhìn ngắm nét mặt đang say ngủ của cô, suy nghĩ xem mình rốt cuộc đã bị bệnh gì? Nếu không tại sao lại có cảm giác chiếm hữu kì lạ với cô?

Đối với Lâm Lợi Dương, anh cảm thấy không có gì hay, hơn nữa có loại cảm giác rất kỳ quái —— Tuy rằng tên kia tìm chính là Lục Nhân, nhưng anh thường lơ đãng phát hiện Lâm Lợi Dương trộm nhìn anh, mà cái loại ánh mắt này làm cho anh không quá thoải mái..... Không, là rất không thoải mái, tựa hồ như đang so sánh cái gì.

Hơn nữa mỗi khi tên kia lấy đồ, hoặc lơ đãng cùng anh gần nhau, luôn cố ý vô tình chạm vào anh, có khi thậm chí cố ý đi sát vào người anh! Hai người đàn ông mà dính sát vào nhau như thế thật quái dị, nhưng anh lại không muốn để cho Lục Nhân tới gần Lâm Lợi Dương, bởi vậy mấy ngày nay anh thường thường vì thể diện toái không thôi.

Đêm cuối cùng của chuyến đi, anh vẫn ngăn người nhìn ngắm gương mặt say ngủ của cô như cũ,, đột nhiên chiếc điện thoại ở đầu giường rung lên, anh vội vàng nhảy dựng lên, cầm lấy di động, nhanh chóng bước ra ngoài phòng khách.

May mắn sau khi anh tắm rửa xong có chuyển chế độ báo rung, nếu không chuông điện thoại reo lên, sợ sẽ quấy rầy giấc ngủ của Lục Nhân rồi!

“Lôi Diễm nghe.” Đến phòng khách nghe máy, anh theo thói quen xưng tên mình ra.

“Lão Đại, ngày mai sẽ trở lại, tuần trăng mật vui vẻ không?” Đầu bên kia truyền đến thanh âm khàn khàn của thư kí Triệu Đông Khang, nghe ra dường như có chút mệt mỏi.

“Cậu là sợ tớ vui đến quên cả trời đất, sẽ quên trở về đi làm sao? Đã là giờ nào mà còn gọi điện thoại đến?” Anh không tò mò lắm bấm một câu.

“Ách.....” Triệu Đông Khang dừng lại, không xem nhẹ thanh âm anh không cố ý dè dặt. “Lão Đại, cơn tức lớn như vậy, không lẽ tớ đã phá hủy chuyện tốt gì rồi chứ?”

“Phá hư cái đầu của cậu á!” Lôi Diễm tức giận khề nguyên rửa, ngã người vào ghế sofa: “Cậu không phải không biết bí mật hôn nhân của tớ và Lục Nhân, cậu nghĩ tớ có thể làm gì?”

“Có lẽ Lục Nhân tiểu thư muốn cậu làm gì với cô ấy thì sao?”

“Cậu nói cái gì?” Lôi Diễm không nghe rõ lắm.

Không có việc gì sao lại nói nhỏ như thế chứ? Hiện tại là đang nói chuyện cách nhau 8000km nha, nói thầm thì trong miệng như thế, chỉ có thiên tài mới nghe được.

“Không a, tớ chưa nói cái gì.” Vì sợ lão bản không vui, Triệu Đông Khang cảm thấy bản thân đừng nên nói nhảm xen vào thì tốt hơn, tốt nhất nên bảo vệ an toàn của mình. “Tớ chỉ cảm thấy dường như cậu tức hơi nhiều một chút, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải chuyện quan trọng.....” Lôi Diễm thở hắt ra, không khỏi bắt đầu oán giận lên. “Cậu biết không? Chúng tớ đến đây vậy mà còn gặp được học trưởng gì đó của Lục Nhân, càng tức hơn là tên đó, hử một chút là chạy đến tham dự chuyến đi của chúng tớ, cảm giác chương mắt cực kỳ!”

“Tha hương gặp bạn cố tri, khó tránh khỏi nhiệt tình một chút, như vậy cậu cũng không cao hứng sao?” Triệu Đông Khang nhướng mày, ở đầu điện thoại kia mơ hồ ngửi được một chút mùi dấm chua, mà được thổi từ hướng Hy Lạp ấy chứ, cảm giác..... Thật chua! Anh buồn cười chế nhạo một câu.

“Cũng không phải mất hứng lắm, chính là không hiểu sao có chút không được thoải mái.” Lôi Diễm cùng Triệu Đông Khang có tình bạn từ thuở còn là học sinh, cho nên anh không muốn giấu diếm với anh bạn thân nhất của mình, hờn toàn không hiểu nổi bản thân mình hiện giờ nữa.

“Cảm thấy buồn bực, nhìn thấy đối phương xuất hiện sẽ không muốn nói chuyện?” Triệu Đông Khang may mắn hiện tại trò chuyện qua điện thoại nên Lôi Diễm không nhìn thấy miệng anh ta đang cong lên nụ cười quỷ quyệt.

“Đúng, sao cậu biết?” Lôi Diễm ngẩn người, kinh dị trợn to hai tròng mắt.

“Biết, tại sao lại không biết chứ?” Ai yo, anh thật là tốt, lão bản cuối cùng đã có chút thông suốt, mà anh, lạc quan này. “Đây là kinh nghiệm cơ bản mà.”

“Cái gì cùng cái gì? Cậu nói cho rõ ràng.” Lôi Diễm là càng nghe càng mơ hồ, đầu đầu quay mòng mòng.

“Điện thoại quốc tế rất tốn tiền, khi cậu về tớ sẽ nói cho cậu biết.” Triệu Đông Khang buồn cười đến mức ruột anh đều thắt lại đau nha!

“Triệu Đông Khang!” Phí điện thoại là do công ty trả, hấn làm ra vẻ tiết kiệm làm gì? Lôi Diễm tức giận hét lên cảnh cáo.

“Tớ phải nhắc nhở cậu, sáng sớm ngày mốt, bên Tôn tổng tài có làm lễ khởi công trung tâm giải trí mới, mời cậu đến tham dự lễ động thổ, tớ thấy cậu có thể đến dự nên đã đồng ý thay cho cậu rồi, đừng quên đến công ty sớm một chút nhé!” Đây mới là lý do chủ yếu mà hôm nay anh gọi đến.

“Tớ hỏi không phải chuyện này!” Lôi Diễm ảo não gầm nhẹ.

“Ác.” Triệu Đông Khang hiểu rõ nên kéo dài âm cuối. Ai yo, trâu có dắt đến Bắc Kinh vẫn là trâu, anh nên hảo tâm nhắc nhở một chút mới được. “Còn nữa, chỉ còn vài giờ khi cậu trở về Đài Loan, tốt nhất trước hết cậu hãy nghĩ thử xem, Lục Nhân tiểu thư tại sao lại muốn gả cho cậu.”

“Cái gì..... Này! Triệu Đông Khang?” Lôi Diễm còn muốn hỏi lại cho rõ ràng một chút, không ngờ Triệu Đông Khang đã tắt máy, anh chỉ nghe thấy từ di động truyền đến thanh âm đơ đơ. “Chết tiết Triệu Đông Khang!”

Anh khẽ rửa mặt, rửa tay, nhún nhảy gọi lại, phát hiện hẳn ta đã tắt máy, mày anh cau chặt, tâm tình càng thêm ảo não — Triệu Đông Khang lá gan càng lúc càng lớn, anh trở về nhất định phải lột da anh ta.

5. Chương 5

Lục Nhân tại sao lại muốn gả cho anh? Câu hỏi này đã quay cuồng trong đầu anh suốt cả một đêm, nhưng vẫn không tìm được đáp án.

Trở lại Đài Loan được vài ngày, anh lại vui đầu vào núi công việc bề bộn chất chồng sau những ngày nghỉ, bận rộn đến mức thật sự không có thời gian để suy nghĩ về vấn đề này, nhưng vấn đề này từ đầu đến cuối chưa từng thật sự biến mất, mỗi khi thoáng rảnh rỗi, anh sẽ lơ đãng nhớ tới chuyện này.

Hơn nữa trong những đêm khuya tĩnh lặng, anh thường hay nhìn dung nhan đang say ngủ của cô mà ngẩn người, mà anh tựa hồ cũng càng ngày càng quen với việc cô ngủ kề bên anh, có vài lần anh vươn tay muốn chạm vào cô, nhưng cảm giác bối rối ngăn cách lại làm cho anh từ bỏ, cả người mâu thuẫn cực kỳ.

Lôi Diễm đứng sau tấm rèm bằng thủy tinh trong văn phòng trầm tư, thân thể cao to hoàn mỹ kia ngẩn ngơ giống như một pho tượng, trông bóng dáng giống như đang mang trong mình một bí mật nặng nề, vô hình trung sinh ra cảm giác áp bách bó buộc.

“Lão Đại, tổng công ty xây dựng Hà thị muốn cậu tham gia buổi dạ tiệc tối nay, cậu —” Triệu Đông Khang mở cửa văn phòng tổng tài, không gõ cửa liền xông vào, vừa lúc nhìn thấy bộ dáng trầm tư của Lôi Diễm, làm chân anh không khỏi thoáng sững lại một chút.

“Sao?” Lôi Diễm theo tiếng nhìn lại, thấy Triệu Đông Khang khó xử ở cạnh cửa.

“Không có gì, tớ chỉ là không muốn quấy rầy cậu.” Triệu Đông Khang đứng ở tại chỗ như trước.

“Thần kinh.” Lôi Diễm trở lại chỗ ngồi, thoải mái nằm tựa vào sofa. “Cậu vừa rồi muốn nói gì với tớ?”

“Xây dựng Hà thị mời cậu tham gia tiệc sinh nhật của con gái ông ta tối nay, còn đặc biệt ghi chú rõ muốn cậu phải mang theo bà xã.” Triệu Đông Khang thấy anh thần sắc như thường, cũng không có cái gì khác thường, liền bước đến, đem thiệp mời của đồng sự Hà đưa cho anh.

“Có thể không đi không?” Anh cúi đầu nhìn thiệp mời, một chút cũng không có ý muốn lật ra xem.

“Cậu nói đi?” Đồng sự Hà xem như là một trong những khách hàng quan trọng nhất của công ty, nếu không đi thì xem như không nể mặt mũi của ông ta rồi.

“Được rồi, tối nay tớ sẽ mang theo Lục Nhân tham dự.” Đầu đầu vỗ vỗ trán, anh thực sự không muốn tham gia mấy buổi tiệc như thế này, mười đã có đến tám người đề cập đến chuyện sớm sinh quý tử linh tinh gì đó, anh chỉ nghĩ đến thôi mà đã đau đầu.

Quan hệ của anh cùng Lục Nhân vẫn chưa tiến triển đến đâu, làm sao có chuyện sớm sinh ra quý tử?

Anh căn bản là chưa từng động cô mấy may..... Đáng chết! Anh càng ngày càng để ý sự thật là mỗi buổi tối Lục Nhân nằm ở bên người anh, cũng càng ngày càng khó xem nhẹ sự tồn tại của cô, mỗi khi ngủ thẳng đến lúc nửa đêm, anh luôn lơ đãng nhìn chăm chú vào cổ ngắn người, nghĩ cô rất cuộc vì cái gì nguyện ý gả cho anh?

Nếu giống như lời cô nói lúc trước, chỉ là vì giúp anh giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt nên mới bày ra cuộc hôn nhân giả này, thẳng thắn mà nói, lúc trước thì có sức thuyết phục nhưng sau này suy nghĩ kỹ lại thì dường như đã thiếu một chút gì đó, về phần thiếu cái gì, anh đã nghĩ nát óc mà vẫn nghĩ không ra.

“Nói đến Lục Nhân tiểu thư, cậu rất cuộc đã hiểu rõ rồi chứ?” Triệu Đông Khang dường như nghĩ đến cái gì hỏi.

“Hiểu cái gì?” Lôi Diễm ngẩn người, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

“Trước khi cậu chấm dứt tuần trăng mật, không phải tớ đã nhắc nhở cậu trên điện thoại sao? Cậu rất cuộc đã hiểu lý do vì sao Lục Nhân tiểu thư muốn gả cho cậu chưa?” Triệu Đông Khang kiên nhẫn nhắc lại một lần.

“Suy nghĩ, nhưng tớ tìm không thấy đáp án.” Anh ảo não thừa nhận bản thân không thu hoạch được gì.

“.....” Triệu Đông Khang ngẩn ngơ, không nói gì khoe miệng gợi lên nụ cười khổ. “Ông trời ạ, cậu thực sự yêu đến ngu ngốc rồi!”

“Có ý gì?” Lôi Diễm há hốc mồm, anh lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị người khác mắng ngu ngốc.

“Chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ tới, có lẽ Lục Nhân tiểu thư là bởi vì thích cậu nên mới kết hôn với cậu sao?” Triệu Đông Khang khoanh tay trước ngực, lấy đầu ngón tay điểm nhẹ cánh tay, thoải mái nói ra đáp án mà Lôi Diễm chưa từng nghĩ tới.

“Lục Nhân..... Thích tớ?” Lôi Diễm giống như bị sét đánh chấn động cả người, anh quả thật chưa bao giờ nghĩ về vấn đề này.

“A, tớ chưa nói nhất định nha, tớ chỉ nói có thể hay thôi.” Anh cũng không hỏi qua tâm ý của Lục Nhân tiểu thư, đương nhiên làm sao biết được cô đang nghĩ gì, chẳng qua ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, anh cũng không bài trừ khả năng này, mọi người nói ra để cùng tham khảo mà thôi.

“Cậu..... Tớ...” Lôi Diễm tức giận văng tục, thiếu chút nữa anh đã bị hù chết.

“Cậu như thế là sao?” Triệu Đông Khang cười anh trẻ con, đã hơn ba mươi vài tuổi rồi mà còn ngây thơ như vậy. “Bằng không chúng ta đổi cách nghĩ khác nhé, cậu cùng Lục Nhân tiểu thư cũng kết hôn hơn một tháng, chẳng lẽ cậu hoàn toàn không động lòng với cô ấy chút nào sao?”

“Động lòng?” Lôi Diễm nghe vậy lại tiếp tục sững sốt, giống như có cái gì đó đánh thật mạnh vào tim anh, làm trái tim anh không tự chủ được suýt ngừng đập.

“Đúng vậy, chẳng lẽ cậu không thích Lục Nhân tiểu thư chút nào sao?” Triệu Đông Khang thử hỏi.

Kỳ thật bằng trực giác của anh, là cho rằng vấn đề này có thể hẳn là không lớn, dù sao Lôi Diễm cũng không phải người đàn ông thuộc loại ủy khuất bản thân đến như thế.

“Tớ đương nhiên.....” Lôi Diễm thốt ra, đột nhiên phát hiện mình tựa hồ tiết lộ cái gì, bỗng nhiên dừng lại đột ngột.

“Đương nhiên như thế nào? Trước tiên là nói về cảm nhận của cậu đi, cậu đừng lấy loại tình cảm anh em gì đó để qua loa tắc trách với tớ nhé.”

Lôi Diễm thở sâu, trừng anh, sau đó phiền não thay đổi sắc mặt, tiếp theo thở hắt ra thật mạnh, không mở miệng nói nữa lời.

“Sao vậy? Vấn đề này có khó trả lời như vậy không?” Triệu Đông Khang lắc lắc đầu, xem ra cậu vẫn chưa hiểu! Kỳ thật cậu nói không có thì tớ cũng chẳng tin, dù sao cậu và Lục Nhân biết nhau và chơi chung từ nhỏ đến giờ, tình cảm cơ bản đương nhiên phải có, chỉ là phần cảm tình này có thể chuyển thành tình yêu hay không chỉ có bản thân cậu mới có thể quyết định.”

“Rốt cuộc cậu đang nói cái gì? Tại sao tớ nghe không hiểu?” Lôi Diễm cau mày lại thật chặt, những lời Đông Khang nói từng từng chữ đều lọt vào tai của anh. Nhưng gộp chung lại thì thật sự anh nghe cái hiểu cái không, đầu của anh ong ong cả lên.

“Không hiểu thì từ từ suy nghĩ đi, một ngày nào đó cậu sẽ hiểu rõ thôi.” Triệu Đông Khang giống như lão tăng đạo hạnh cao thâm, cười to rời khỏi văn phòng của Lôi Diễm.

Nhìn bóng dáng bạn tốt rời đi, Lôi Diễm lại càng không hiểu.....

Đào Lục Nhân hoàn toàn không hay biết gì về sự đấu tranh gay gắt của Lôi Diễm, tuy rằng trước mắt một chút tiến triển đều không có, nhưng cô không hề lơ lửng cho kế hoạch của mình, tiếp tục mời vị cố vấn kiêm bạn tốt của mình đến tham khảo ý kiến và cùng nhau đi mua trang phục và đạo cụ.

“Tiểu thư tốt của tôi ơi, lần này cậu lại muốn mua cái gì?” Trần Trần Trần chạy đến quán cà phê mà hai người gặp mặt lần trước, vừa ngồi xuống cũng rất bất đắc dĩ mở miệng hỏi.

“Quần áo mát mẻ cùng nội y gợi cảm một chút!” Lục Nhân trả lời bình thản.

“Ý cậu là ăn mặc gọi cảm một chút, để xem anh ấy có bị quyến rũ hay không à?” Trần Trần Trần mở to mắt tròn trăng, nhìn không được nhắc nhở cô một câu. “Nhưng cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?”

“Có ý gì?” Lục Nhân không hiểu.

“Ý tớ là, cho dù cậu dùng thân thể mê hoặc anh ấy, mê hoặc được nhất thời, cậu có dám cam đoan có thể duy trì đến vĩnh viễn hay không?” Trần Trần Trần cảm thấy tình yêu như vậy, không khỏi quá đáng buồn.

Lục Nhân trở mặt nhìn, cô đại khái hiểu được ý của Trần Trần, nhưng lại không thể bỏ được hy vọng với anh. “Tớ biết, nhưng tớ đã yêu anh ấy.”

“Không.....” Trần Trần Trần nghe cô nói như vậy, hoàn toàn biết rõ mình không thể khuyên nhủ được bạn.

Lục Nhân đã quyết định làm như vậy, cô có nói gì Lục Nhân cũng không nghe đâu, thay vì tổn nước miếng khuyên nhủ vô ích, chi bằng nên thực tế một chút, đi cùng bạn mua mấy thứ quyến rũ gì đó, cô chỉ hy vọng bạn mình đừng tiêu xài quá trớn, dù tiền của nhà Lục Nhân nhiều nhưng cũng không nên lãng phí như thế.

“Biết rồi, tớ sẽ đi mua sắm với cậu.” Cô thở dài, đúng là vẫn còn thỏa hiệp.

“Hay quá! Tớ biết cậu tốt với tớ nhất mà!” Lục Nhân vui vẻ nở nụ cười, không quên khen bạn tốt một câu.

“Thôi đi, miệng ngọt cũng vô dụng thôi.” Trần Trần Trần tức giận liếc xéo cô.

Trong lúc hai cô gái đang thoải mái vui đùa, di động của Đào Lục Nhân đột nhiên vang lên.

“Lục Nhân, em không ở nhà sao?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của Lôi Diễm.

“Ừm, em đang ở bên ngoài.” Trái tim của cô đập lồi một nhịp, từ khi kết hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho cô.

Xuyên thấu qua điện thoại truyền lại, giọng nói của anh càng phát ra mị lực, càng làm cho cô ý loạn thần mê.

“Tối hôm nay có tiệc, anh cần đưa bạn cùng đi, em có thể về nhà sớm một chút hay không?” Sinh nhật của con gái Đồng sự Hà, tuy rằng anh rất không muốn đi, nhưng người ta đã gửi thiệp mời, không đi cũng khó.

“Vậy ư? Bốn giờ em về nhà được không?” Cô nhìn đồng hồ, mới giữa trưa mà thôi, nói cách khác cô hẳn là còn có thời gian đi shopping.

“Có thể, em đừng về muộn nhé.” Anh không quên nhắc nhở nói.

“OK!” Cô vui vẻ tắt điện thoại.

Trần Trần Trần liếc mắt nhìn cô một cái.”Lão công của cậu sao?”

“Đúng vậy, sao cậu biết?” Rất thần kỳ nha, Trần Trần thể nhưng biết là Lôi Diễm đánh tới? Chẳng lẽ cô có thể thỉnh tai nghe xuyên qua điện thoại sao?

“Đương nhiên, lúc cậu nói chuyện điện thoại, ngữ khí thật không giống bình thường nha!!” Trần Trần Trần cười trêu chọc.

“Có sao?” Lục Nhân không thể tin mở to mắt: “Tớ thấy tớ bình thường mà!”

“Xì! Hoàn toàn không giống.” Trần Trần Trần từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Oa! Mũi cậu biến to rồi kìa,” Lục Nhân chỉ vào cái mũi Trần Trần cười ha ha.

“Cậu!” Trần Trần Trần chịu không nổi đẩy cô một phen.

Hai cái cô gái ở quán cà phê nhìn nhau cười, hoàn toàn không thèm chú ý đến ánh mắt người bên ngoài....

Mua xong trang phục, Lục Nhân vội vàng chạy về nhà, bắt đầu mặc nội y và lễ phục. Khoảng năm giờ Lôi Diễm lái xe về nhà, trên đường anh đã gọi điện thoại nhắc nhở cô, khi nhận được tin cô đã chuẩn bị xong anh tắt điện thoại chuyển tâm lái xe.

Khi anh vừa đến cửa, quả nhiên đã thấy một bóng dáng màu trắng xinh đẹp đứng chờ, nên anh nhún ga nhanh hơn một chút, tiến đến trước mặt cô.

“Nếu anh chưa đến, em còn sợ không kịp chứ!” Lục Nhân nở nụ cười, tiến lên mở cửa bước lên xe.

“Sẽ không, anh đã chuẩn bị sẵn.” Khi dự tiệc, đến muộn là chuyện thất lễ nhất, ở thương trường đã nhiều năm, đương nhiên anh sẽ không phạm kiêng kị này.

“Tối kịp là tốt rồi, chúng ta đi thôi.” Cô cười khẽ, nghiêng người mang dây an toàn vào.

“Hôm nay em rất đẹp.” Không phải chưa từng thấy qua dáng vẻ lúc cô trang điểm, nhưng dáng vẻ của cô hiện tại lại thật khác với trước kia, có vẻ... kiều mị quyến rũ hơn rất nhiều.

“Em chỉ trang điểm nhẹ một chút thôi.” Cô cười khẽ, thực vui vẻ anh có thể khen ngợi mình.

Ngày thường cô tuy rằng ít khi trang điểm, nhưng trước kia cô hay thường ba mẹ tham gia một vài buổi tiệc xã giao, cũng biết để gương mặt trần không trang điểm thì thật thất lễ, nên cô đã giúp bản thân thêm xinh đẹp hơn.

“Ác.” Anh đáp nhẹ, đang đợi cô mang dây an toàn vào nhưng đôi mắt cứ mãi nhìn cô không chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi mỉm cười kia, làm anh cảm thấy thân thể như có máu xông lên đến đỉnh đầu.

Trên gương mặt xinh xắn của cô tuy rằng trang điểm nhẹ không khác ngày thường là bao, nhưng chết tiệt nhất chính là, anh không thể nào dời ánh mắt của mình khỏi gương mặt của cô. Hàng mi dài cong vút, trên mắt thoa một chút nhũ màu hồng lấp lánh, càng mê người chính là cái miệng nhỏ đỏ hồng của cô, thoát nhìn kiều diễm ướt át..... Thật sự là con gái đến mười tám tuổi thì thay đổi thật nhanh, cô thật sự cùng Lục Nhân trong trí nhớ của anh khác rất xa, là cái gì làm cho cô có chuyển biến như vậy?

Lên xe ngồi im lặng một hồi lâu, Lục Nhân phát hiện anh không nhúc nhích nhìn chăm chăm chính mình, có chút ngơ ngác ngẩng đầu hỏi: “Lôi Diễm? Trên mặt em có dính gì à?”

“Không, không có, như vậy là được rồi.” Lôi Diễm bỗng nhiên bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng, nhấn ga để xe thuận lợi chạy trên đường.

“Cám ơn đã quá khen!” Cô cười, khuôn mặt nhỏ nhắn bất giác lộ ra một chút hưng phấn đỏ ửng.

Nụ cười kiều mị nhẹ nhàng kia lại giống như có một sức mạnh lạ thường hung hăng tiến thẳng vào lòng anh, làm cho anh siết chặt tay lái. Những lời nói của Triệu Đông Khang không tự giác lại vang lên ở trong đầu anh —— Chẳng lẽ anh cũng không có chút động lòng nào với Lục Nhân sao? Không, anh quả thật đã động lòng, chỉ là..... Cô thì sao? Cô nghĩ như thế nào?

“Lục Nhân.” Anh đầu óc có điểm loạn, bỗng nhiên gọi cô.

“Vâng?” Lại làm sao vậy? Cô trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn anh.

“Em... Gả cho anh, ngoài việc muốn giúp anh, chẳng lẽ không có nguyên nhân khác sao?” Nếu xác định được tâm ý của bản thân, như vậy còn lại chính là ý tưởng của Lục Nhân, cô có cùng cảm giác như anh hay không?

“Hả?” Lục Nhân kinh hoàng nhảy dựng, nếu không phải đang đeo dây an toàn bền chắc, chỉ sợ đã ngã nhào ra khỏi ghế: “Anh, anh, anh.... Sao anh lại đột nhiên hỏi như vậy?”

Trời ạ! Chẳng lẽ anh phát hiện tâm ý của mình rồi sao?

Má ơi! Anh lúc này phát hiện tâm ý của mình, rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Cô đương nhiên thực hy vọng anh có thể sớm một chút hiểu được tâm của mình, nhưng lúc này anh lại hỏi như vậy, cô nhất thời chột dạ lại kích động.

“Anh chỉ cảm thấy rằng nếu kết hôn lần này chỉ vì giúp anh, lý do hình như chưa đủ thuyết phục lắm.”

Lần này không liên quan gì đến lời nói của Đông Khang, đây là chi tiết mà anh lúc trước đã sơ sót bỏ qua.

Có lẽ anh cũng là bị lão ba bức đến góc nghếch luôn rồi, cho nên mới hội lỗi mẫn phối hợp kế hoạch của Lục Nhân, nhưng mà hiện tại mới nói đến chuyện này hình như đã quá trễ, anh thậm chí muốn làm rõ ràng ý tưởng chân thật trong lòng của Lục Nhân

Lục Nhân kinh ngạc trợn to hai mắt, trong lòng sợ hãi bắt đầu dâng tràn.

Vạn nhất cô thẳng thắn thừa nhận tâm ý của mình, ngược lại làm cho anh hiểu lầm mình đã có mưu đồ sẵn từ trước, bụng dạ khó lường, lợi dụng thời điểm anh có khó khăn, gài bẫy anh, thì làm sao bây giờ?

Vậy tấm lòng tốt của anh chẳng những bị phá hủy hoàn toàn, ngay cả tâm ý của anh cũng sẽ sụp đổ theo, vậy chẳng phải tất cả những cố gắng từ trước đến nay của cô đều hoàn toàn uổng phí sao?

Không! Cô không thể để chuyện này xảy ra, tuyệt đối không thể!

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi!” Cô chột dạ không dám nhìn anh, hai mắt bất an nhìn phía ngoài cửa sổ.

Chưa đến chỗ đãi tiệc sao? Hiện tại cô nên đáp lại câu hỏi của anh như thế nào đây?

“Thật do anh nghĩ nhiều sao?” Cách nói của cô làm cho anh có chút thất vọng, đây là đáp án không phải anh muốn!

“Đúng vậy..... A! Anh Triệu kìa!” Cô đột nhiên nhìn thấy trước khu biệt thự cao cấp, có một bóng dáng rất quen thuộc, không khỏi hưng phấn kêu lên. “Phải đến Đồng gia rồi không anh?”

Thật tốt! Cứu tinh của cô rốt cục xuất hiện, hô!

“Ừm, anh ấy cũng vừa mới đến giống như chúng ta.” Nắm chặt tay lái, ngược lại với sự hưng phấn của Lục Nhân, Lôi Diễm có vẻ có chút ảo não.

Đoạn đường này quá ngắn, ngắn đến mức làm cho anh không kịp để hỏi rõ ràng, quay đầu lại, chờ khi về đến nhà, anh nhất định phải hỏi cho rõ mới được.

Buổi lễ sinh nhật của đồng sự Hà không khác gì với những buổi lễ bình thường khác, không có điểm gì đặc biệt cả. Lục Nhân thường hay cùng ba ba Đào đi đến dự những buổi lễ to nhỏ khắp nơi, bởi thế nên cô cảm thấy buổi lễ này cũng bình thường như bao buổi lễ khác.

Nhưng mà làm cho cô cảm thấy vui sướng, là khi cô dùng cơm xong, Lôi Diễm vội vàng cùng khách hàng xã giao tán chuyện phiếm, cô bởi vì nhàm chán đến mức đi bộ lững thững ở vườn hoa sau nhà của Hà gia, thế nhưng ở phía sau hoa viên gặp học trưởng Lâm Lợi Dương.

“Học trưởng không liên lạc với em, em cũng không biết anh đã về rồi.” Dựa vào lan can bằng đá, Lục Nhân cười khẽ, vươn tay vuốt lại những sợi tóc lòa xòa trong gió đêm.

“Mới trở về được hai ngày, nên chưa rảnh để liên lạc với em, nhưng chúng ta thực có duyên nhỉ, không hẹn mà cũng gặp nhau.”

Lâm Lợi Dương cười yếu ớt, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của Lục Nhân nhưng trong lòng lại nhớ đến ông chồng đẹp trai của cô thôi.

Ở Hy Lạp gặp nhau, làm cho anh từ đầu đến giờ vẫn luôn không thể quên được Lôi Diễm, bởi vậy vội vàng chấm dứt công tác, muốn trở về nơi này tìm cái gì đó để đến gần Lôi Diễm.

Không nghĩ tới anh ta chưa kịp làm gì, ông trời đã chủ động đem cơ hội đưa lên cửa, để cho anh ta trong buổi sinh nhật của con gái đồng sự Hà gặp được Lục Nhân.

Vậy cũng có nghĩa là đêm nay anh ta sẽ gặp lại người đàn ông đã làm cho anh ta xao xuyến không thôi, thật sự làm cho người chờ mong!

“Đúng vậy, dù sao trường học nhiều như vậy, đệ tử cũng nhiều như vậy, chúng ta còn có thể chỉ là học trưởng học muội lại thường xuyên gặp nhau như thế, đây không gọi là duyên phận sao được?” Cô cười khẽ, nhưng nụ cười của cô đã thấm chút ưu buồn.

Không biết duyên phận của cô cùng Lôi Diễm nên tính như thế nào đây?

Từ cô lúc còn nhỏ tới nay, Lôi Diễm vẫn luôn luôn ở bên cạnh cô, khi học có chuyện gì không hiểu cô cũng tìm Lôi Diễm, gặp phải phiền toái cũng tìm Lôi Diễm, tìm cách ra khỏi nhà đi chơi cũng lấy Lôi Diễm ra làm bia đỡ đạn —— Tóm lại chuyện gì cũng đều có liên quan đến Lôi Diễm, nhưng anh không hề chê phiền, luôn giúp cô giải quyết tất cả mọi chuyện, hoàn toàn là một người mà cô không thể thiếu trong cuộc đời của cô.

Nếu không phải cô ý nghĩ kỳ lạ, lợi dụng lí do giúp anh giải quyết chuyện cưới vợ của anh, làm cho sự tình trở nên càng ngày càng khó giải quyết, thì không biết giữa bọn họ sẽ đi đến đâu.

“Lục Nhân?”

Lôi Diễm ở trong đại sảnh tìm không thấy Đào Lục Nhân, hỏi những người hầu của Hà gia, lúc này mới tìm đến được sau hoa viên, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng màu trắng của cô, nhưng anh lại không dự đoán được bên cạnh Lục Nhân còn có một người đàn ông, một người đàn ông làm cho trong lòng anh không thể nào thoải mái.

“Lâm tiên sinh cũng ở đây?”

Người đàn ông này làm gì ở đây? Lại vì sao ở cùng một chỗ với Lục Nhân? Không lẽ giữa bọn họ chưa từng gián đoạn liên hệ sao?

Nghĩ thế, một luồng lửa nóng không biết từ đâu dâng trào lên đầu, cháy sạch, anh nghiêng chặt răng, hai bàn tay để trong túi quần cũng nắm chặt thành quyền.

“Em cũng bất ngờ khi gặp học trưởng ở đây đó!” Lục Nhân vừa thấy anh đến, liền giống như bị khối nam châm hút, chạy đến bên cạnh anh.

“Đã lâu không gặp, Lôi tiên sinh.” Lâm Lợi Dương nhếch môi cười nhẹ, nhìn thẳng vào mắt của Lôi Diễm trong ánh mắt phát ra những tia sáng lấp lánh kì lạ.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, ngại quá, tôi cùng Lục Nhân có chút chuyện cần phải về nhà, xin lỗi không không tiếp được.” Không đợi Lâm Lợi Dương đáp lại, Lôi Diễm không thềm nói gì, nắm tay lôi Lục Nhân đi về hướng đại sảnh.

“Lôi Diễm? Chuyện gì phải chạy về sao?” Mới đến nơi này không đến một giờ nha, đã đi về nhà, như vậy dường như thật thất lễ với chủ nhà thì phải? Lục Nhân không rõ cho nên vừa đi vừa hỏi.

Lôi Diễm không trả lời, chỉ gắt gao lôi kéo tay cô, không ngừng nghỉ chút nào đi về hướng bãi đỗ xe của Hà gia.

Anh nhất định trở về đem tất cả bí ẩn cởi bỏ, ngay tại đêm nay!

6. Chương 6

Ngồi trong xe, không khí tựa như vừa được ướp đá lạnh lẽo, mà người cũng từ đó mang tâm trạng nặng nề. Nhìn Lôi Diễm trưng ra bộ mặt không sờ cũng lạnh làm Lục Nhân có muốn cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi, khi nào anh muốn nói tất sẽ lên tiếng.

Về đến nhà, song thân Lôi gia tất nhiên đã trở về phòng nghỉ ngơi, căn nhà to như vậy liền trở nên hiu hắt. Tại đại sảnh chỉ còn tro bụi vài ánh sáng mỏng manh, Lôi Diễm đột nhiên kéo tay Lục Nhân về thẳng phòng mình, cùng sau đó là tiếng đóng sập cửa khiến Lục Nhân giật mình. Lôi Diễm xoay người, dùng ánh mắt hùng hục lửa giận hiện rõ trên người nhìn chằm chằm cô. Ánh mắt kia giống như thú dữ bắt được con mồi khiến cho Lục Nhân ngừng thở, trái tim như muốn nhảy vọt ra ngoài, còn đôi chân theo bản năng sợ hãi mà run lên.

“Lôi, Lôi Diễm” Trời ạ, tình huống hiện tại là gì? Chẳng phải trước đó đi dự yến tiệc sinh nhật tâm trạng rất tốt sao? Tại sao từ khi rời khỏi đó lại liền trở thành thế này, thật chẳng thích hợp chút nào.

“Em thích Lâm Lợi Dương?” – anh từng bước tiến gần tới cô, đôi mắt từ đầu đến giờ không có chút thay đổi, dán chặt trên người cô.

“A” Học trưởng, anh ta có chuyện gì sao? “Anh ấy là học trưởng.”

“Học trưởng hay học đệ cũng như nhau, quan trọng là em có thích anh ta hay không?” Lôi Diễm lại từng bước hướng đến, không nhận được câu trả lời của cô khiến anh ảo não, gân xanh dường như cũng muốn nổi lên gần hết. Anh càng tiến tới, cô tự giác lùi dần về sau cho đến khi tấm lưng tựa hẳn vào bờ tường lạnh, cô mới mở miệng lắp bắp: “Thích!...Học trưởng đúng là đối tượng tốt để thích.”

“Em xác định?”

Anh nheo mắt nguy hiểm nhìn cô, đôi tay nhanh chóng đem cô khóa chặt giữa chính mình và tường.

“Em thực xác định!”

Anh dựa vào mỗi lúc một gần, trước mặt cô toàn là hơi thở của anh làm cho cô tâm hoảng ý loạn, không hiểu vì sao anh giống như đang thăm vắn phạm nhân là cô.

“Vây, người thật sự trong lòng em thích là ai?” Bởi vì thân người anh cao lớn, từ trên cao nhìn xuống cô, cổ áo cô hơi thấp dừng ngay trước mắt anh, làm thân thể anh không tự chủ được mà nóng lên.

“Em...anh hỏi cái này làm gì?” Nha, vì sao lại muốn cô nói thật? cô thật sự chẳng hiểu anh hiện tại đang nghĩ gì, bảo cô làm sao trả lời.

“Không thể nói?” – Anh nhíu mi lại, không hiểu sao có cảm giác rất nóng lòng.

“Cũng không phải là không thể....Chỉ là anh rất cuộc muốn hỏi cái gì thôi?” Mặt cô càng ngày càng thay đổi sắc thái, trong lòng cũng ngày càng bất an, không hiểu anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

Thật là, nếu bản thân cô cũng không có câu trả lời chính xác, như vậy anh đành phải nói thẳng: “Cái anh hỏi chính là, trong lòng em có anh hay không?”

“Hả?” Không thể nào? Anh chẳng lẽ đã phát hiện tâm ý của cô? Cô kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lòng không không chế được mà kêu loạn cả lên: “Anh...anh vì sao đột nhiên hỏi vậy?”

“Em đừng quản anh vì cái gì hỏi như vậy, em chỉ cần trả lời có hay không là được rồi.”- Anh vội vã muốn biết đáp án, trong lòng vì lo lắng mà truy vấn.

“Anh, anh không phải đã biết cái gì rồi chứ?” Cô bất an cực kỳ, không thể tiếp tục đối mặt với cặp mắt nóng rực cả anh

“Anh cái gì cũng không biết, anh chỉ cảm thấy chán ghét thấy Lâm Lợi Dương cứ giống như con ruồi nhặng dính mãi bên cạnh em” – Anh tức tối thốt ra, bàn tay trên tường bất giác nắm chặt thành quyền.

“A” cô sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh. Anh nói như vậy là có ý tứ gì? Trời, anh không phải là đang ghen chứ? Thần kinh! Cô chỉ toàn nghĩ nhiều, anh trước giờ chỉ xem cô như em gái, không có lý nào vì cô mà ghen.

“Nói cho anh biết, em rốt cuộc có thích anh một chút nào hay không?”- Đáp án này đối với anh rất quan trọng, anh hiện tại muốn có một câu trả lời xác thực.

“Em...”- Tay cô đã thấm mồ hôi, từ nhỏ đến lớn cô không nhớ từ lúc nào mình lại trở nên khấn trương như vậy, cô nhắm mắt lại ngồi xổm xuống đất cố lấy hết dũng khí thú nhận: “Em trước giờ rất thích anh!”

Lôi Diễm nghe vậy, trong lòng như có hàng vạn chú chim đang cất giọng ca vàng, lòng đầy kinh hỷ* (kinh ngạc & vui mừng) nhìn cô, rồi ngồi xuống bên cạnh cô: “Bao lâu?”

“Thật lâu...Theo trí nhớ của em đến nay từ trước đến giờ vẫn rất thích anh” Tình cảm chôn sâu trong đáy lòng hôm nay đã bị vạch trần, cô hơi ngượng ngùng khi nói ra như vậy.

“Cho nên, bởi vì thăm mền anh nên em mới đồng ý gả cho anh, dù trên danh nghĩa?” Thấy cô như muốn đem khuôn mặt nhỏ chôn sâu vào trong vòng tay của mình, anh liền bất giác vươn tay chạm nhẹ vào cô.

Anh rốt cục cũng có thể quang minh chính đại nhìn cô, chạm vào cô, không cần như trước chỉ có thể lợi dụng lúc cô ngủ say mà vụng trộm nhìn cô.

Nghe anh nói vậy, toàn thân Lục Nhân cứng đờ.

Cuối cùng, chuyện cô lo sợ lâu nay cũng đã xảy ra? Người quả nhiên không thể làm chuyện xấu, cho dù đó là xuất phát từ lòng tốt cũng không được, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị phát hiện.

“Có lẽ anh nghĩ em có mưu mô rất lớn nhưng xin anh đừng hiểu lầm, lúc trước em là thực tâm muốn hảo hảo giúp anh.” Sợ hãi anh thật sự hiểu lầm mình có dụng tâm, hai mắt cô đã bắt đầu đỏ lên, cắn môi nói nhỏ: “Nếu anh cảm thấy bị em lừa gạt, vậy...Tùy anh lúc nào muốn ly hôn cũng được.”

Cô đã từng nghĩ, một lúc nào đó vào thời điểm tốt sẽ thú nhận tất cả, những điều ngọt ngào mà mình nghĩ bây giờ bị tình cảnh trước mắt làm cho xấu hổ; cô cứ nghĩ rằng bản thân sẽ không cần đối mặt với tình huống như thế này, nhưng đúng là thế sự khó lường, cô chung quy vẫn là phải đối mặt tất cả.

“Em không được phép nói vậy” Hai chữ ly hôn mà cô vừa nói ra một giây đã đánh mạnh vào tim anh, anh cau mày lắc đầu, căn bản sự việc không đến mức phải ly hôn. Anh thật không dễ dàng mới có cảm giác rung động với một cô gái, lại là người thầm mến anh đã nhiều năm, huống chi cô bây giờ đã là vợ của anh, có cưới hỏi đăng hoàng, mọi người ai cũng biết.

Cái gọi là mười năm cùng ngồi chung thuyền, trăm năm cùng ngủ chung gối, đây là duyên phận khó khăn lắm mới có một, đừng mơ tưởng anh sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy.

“....Anh hai à, anh không cần phải miễn cưỡng chấp nhận mối quan hệ này” Nhưng Lục Nhân lại hiểu lầm ý tứ của anh, nghĩ đến sợ cô bị người nhà trách mắng nên thà miễn cưỡng mình chấp nhận cuộc hôn nhân này. “Cha em bên kia em sẽ giải thích cho ông hiểu, anh không cần vì em mà cảm thấy khó xử”.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô lấy hai từ anh hai để gọi anh, chính là vì không hy vọng anh vì tình cảm nhất thời mà chấp nhận cuộc hôn nhân này, như vậy sẽ khiến cho anh chậm trễ tìm được hạnh phúc thật sự của mình.

Lôi Diễm trầm xuống: “Em vừa gọi anh là gì?”

“Anh hai.”- Cô đem chua xót nuốt vào trong bụng, không chần chừ lặp lại một lần nữa.

Lôi Diễm cảm thấy một trận choáng váng.

“Em....không cần anh nữa sao?” Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng gọi anh là anh hai, hiện tại gọi anh như vậy là có ý tứ gì?

Cô là vợ của anh, là người phụ nữ của anh, cô có biết anh thật khó khăn lắm mới xác định được tâm ý của mình, bây giờ lại tàn nhẫn gọi anh là anh hai?

Không! Anh không muốn Lục Nhân là em gái của mình, không muốn.

“Anh đang nói cái gì vậy? Anh vĩnh viễn là Lôi Diễm là anh hai của em.”- Cô cười, nhưng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

“Anh không phải là anh hai của em, cũng không muốn làm anh hai của em” Anh tức giận không biết đau đớn đám mạnh một quyền vào tường, thanh âm rống to lên: “Chết tiệt, anh là chồng của em, em nghe rõ rồi chứ? Anh là chồng của em”.

Một quyền vừa nặng vừa mạnh dừng lại ở bên tai cô, cô rõ ràng cảm nhận được lực đạo của nó, cô tin nó có thể làm vỡ nát bất cứ thứ gì, cũng như làm vỡ nát bức tường bảo vệ nội tâm của mình.

“Em ——” Vẻ mặt của anh căng thẳng, khuôn mặt tức giận đã nguôi dần, thay vào đó là ánh mắt kiên định gần như có thể thuyết phục được Lục Nhân, nhưng cô cũng không dám tin tưởng nữ thần tình yêu sẽ chiếu cố mình “Em không hiểu ý của anh.....”

Dù cho cô chờ đợi bao nhiêu năm như vậy, nhưng tất cả đều là Lôi Diễm quan tâm cô như một người anh trai, anh tại sao đột nhiên lại lớn tiếng tuyên bố là chồng của cô? Cô thật sự khó mà tin. =.=

Cô cũng không cần danh lợi hay tiền tài quyền thế của anh, cô chỉ cần một chút tình yêu ở anh, nếu anh đối với cô vẫn không có cảm giác thì cô đành giải phóng tự do cho anh, anh hẳn là phải cảm thấy thoải mái chứ? Nhưng vì cái gì hiện tại anh lại biểu hiện ra hoàn toàn không phải như vậy?

“Kỳ thật anh đối với em ——” Ngay khi anh muốn nói rõ tâm ý của mình, bàn tay to không cẩn thận đụng phải túi mua sắm, anh vừa lúc quay đầu lại nhìn, nhưng Lục Nhân lại nhanh chân chạy đến lấy lại túi trong tay anh: “Lục Nhân?”

“Đây, không có gì, em khi chiều đi dạo phố nên mua...mua, ư, chỉ là mua thứ lặt vặt, vật nhỏ thôi.” Mặt Lục Nhân tự khắc đỏ lên như lửa, không tự nhiên đem túi mua sắm giấu sau lưng.

Trời hại, bởi vì bản thân vội vàng ăn diện để tham gia tiệc sinh nhật, bởi vậy sau khi trở về cô đem quần áo ngủ gợi cảm trong kế hoạch quyến rũ anh để tùy tiện, không ngờ lại bị anh phát hiện....A, cô bây giờ rất muốn chết!

Đôi mắt Lôi Diễm híp lại, dò xét khuôn mặt nhỏ của cô vì chợt dạ dẫn đến đỏ hồng, không khí không đúng vừa rồi hoàn toàn bị phá vỡ, nhìn lại biểu hiện khác thường của cô làm anh có hứng thú truy cứu.

“Cho anh xem em mua gì? Cái “vật nhỏ” đó là gì?”- giọng anh trầm thấp, có chút mỉm cười.

“Không!” – Lục Nhân thất kinh nhảy lên, tránh khỏi người anh với ý định muốn trốn. “Không phải thứ gì quan trọng, em lập tức đem đi...A!”

Cô không dự đoán được Lôi Diễm đột nhiên đứng lên, đồng thời hoảng hốt khi bị anh nhắc cả người lên giữa không trung, cô bởi vì chân không chạm được mà toàn bộ người hướng ngã về phía anh... “Ah...”, Lục Diễm sợ cô bị thương vội đỡ lấy, liền ngã ra phía sau, phía sau anh là giường lớn của cô, bởi vì có ngoại lực đụng vào nên khiến anh không khỏi rên rỉ ra tiếng.

“Lôi Diễm?” Cô sợ hãi, nghĩ đến anh sẽ bị thương chỗ nào liền vội vàng nhảy dựng lên quan tâm anh.

“Em làm anh bị thương phải không? Thật xin lỗi, anh có bị thương chỗ nào hay không?”

Lôi Diễm lợi dụng thời cơ lúc cô đang bị sợ hãi làm phân tâm, chậm rãi từ bên túi mua sắm, tùy tay lấy ra một khối vải dệt tơ lụa mềm mại, anh nhìn theo đó, hai mắt thoáng chốc trừng lớn —— Woa! Cái này là gì? Áo ngủ gợi cảm, còn có vải trong suốt?

Chết tiệt! Anh cùng cô “ngủ” lâu như vậy mà cũng chưa từng thấy qua cô mặc loại áo ngủ này?

“Anh có đau chỗ nào hay không thoải mái không? Lôi Diễm?” Lục Nhân lo lắng vuốt vai anh, hỏi thăm, không nghĩ tới anh đột nhiên bất vi sở động* (Không hề cử động), cô lúc này mới dời lực chú ý đến trên tay anh, không biết từ lúc nào chiếc áo ngủ nhỏ mới mua của cô lại là anh đang cầm?

Cô cả người nhảy dựng lên, khuôn mặt đỏ như sắp bốc cháy, vươn tay giật lại thứ trên tay anh.

“Anh tại sao lại muốn nhìn xem em mua thứ gì? Mau, trả lại cho em!”

Lôi Diễm không bận tâm đến cái miệng đang luyên thuyên, xoay người một cái liền lập tức đem cô đặt dưới thân mình.

“Anh....anh làm gì?” Tư thế này quá mức ám muội, đầu Lục Nhân hoàn toàn choáng váng, cô theo phản xạ muốn đẩy anh ra, thẹn thùng cùng khẩn trương đến nỗi quên cả hô hấp.

“Nói, đây là vì ai mà mua?” Có ý xấu đem chiếc áo đưa lên cao, tuy anh hiểu được nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Ai cần anh lo!” Cô xấu hổ ảo não, vươn tay muốn cướp lại, lại bị anh đưa đưa lên cao hơn, cô buồn bực đánh anh một cái: “Mau trả lại cho người ta.”

“Nói cho anh biết, cái này em vì ai mà mua, anh sẽ lập tức trả lại cho em.” Anh cười khế, ngực rung động mãnh liệt.

“Anh sao lại quần nhiều như vậy? Trả lại cho em.” Cô có chết cũng không thuận theo đem kế hoạch trong đầu nói ra, vừa thẹn vừa quần trí tìm cách thoát khỏi sự áp chế của anh, nhưng người đàn ông này rất khỏe, cô bị ép tới chỉ còn cử động được cánh tay. Cô cố hết sức di động cách tay, ý đồ sớm một chút đem cái áo ngủ kia lấy lại.

“Lục Nhân, em rất không ngoan.” Anh xấu xa quăng chiếc áo ngủ ra góc giường, đôi tay cầm chặt lấy hai cánh tay của cô đưa lên cao quá đầu, mắt lơ đãng lướt nhanh qua đèn ngủ trên tủ đầu giường.

Thoáng chốc, anh đột nhiên đã hiểu ra cô thay đổi bầu không khí phòng là có lý do, trong lòng bất giác trở nên rung động. “Em mua cái áo ngủ kia là vì để mặc cho anh xem? Tựa như hai ngọn đèn trên đầu giường kia?” Anh biết rõ nhưng cố tình hỏi

Thì ra cô dùng phương thức của cô để ám chỉ anh, chính là anh một chút cũng không phát hiện ra dụng ý của cô.

Lục Nhân thất kinh, cuối cùng ý thức được anh dĩ nhiên nhìn thấu tâm tư của mình, nhưng, anh dùng ánh mắt cùng tâm tư như thế nào để nhìn cô? Là nhất thiết muốn nhìn thấu lòng cô, hay căn bản vẫn là nhận định cô từ đầu đến đuôi xếp đặt anh?

“Lục Nhân, em tại sao còn không sớm nói cho anh biết?” Nhìn thấy khóe mắt cô bắt đầu xuất hiện nước mắt, anh liền buông tay cô ra, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất đau.

Đều là do anh trì hoãn, chậm chạp không nhận ra được tâm ý của mình, để muộn đến ngày hôm nay mới biết cô ở trong lòng anh có bao nhiêu quan trọng, anh không khỏi âm thầm tự trách.

“Nói cho anh thì sao? Muốn anh miễn cưỡng yêu em sao?” Đào Lục Nhân nhắm mắt lại, cố kiềm chế không cho nước mắt đang ở hốc mắt chảy ra, giọng nói không thể kiềm chế được mà có chút run rẩy. “Em biết anh cưng chiều em bao nhiêu, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần em muốn, anh đều nghĩ biện pháp làm cho em, nhưng là chỉ có tình yêu, không phải em muốn thì có thể cho.”

Cô, Đào Lục Nhân rất thích anh, nhưng cô cũng hiểu được đạo lý nếu cố chấp hái cũng không thu được quả ngọt, cô càng không thể vì tiện lợi dụng bởi vì anh yêu thương mình mà yêu cầu tình yêu của anh.

“Nếu, anh nghĩ hoàn toàn không phải vậy thì sao?” Lôi Diễm tinh tế quan sát những đường cong trên khuôn mặt của cô, đôi môi nhỏ khẽ run làm rung động tâm anh, cô run rẩy liền khiến tim anh đau như bị cắt ra.

Anh cũng không biết Lục Nhân đối với anh tình cảm sâu nặng như vậy, cũng ngu xuẩn nghĩ đem Lục Nhân xem như em gái, chính là lúc Lâm Lợi Dương xuất hiện, như một vật nhọn chướng mắt, không ngừng không ngừng vạch rõ tình cảm của anh. Hơn nữa với những ám chỉ, ruột cuộc cũng làm cho anh thấy rõ tâm tư của mình.

Anh yêu Lục Nhân, chính là vì lúc nào cũng ở bên cạnh nhau, thân thiết quen thuộc mới là cho anh lầm tưởng đó là loại tình cảm anh em, tất cả đều là lỗi của anh.

Lục Nhân lúc này trừng lớn mắt, không thể tin được mình vừa nghe được những gì?

“A,...Em nói rồi, anh không cần phải miễn cưỡng” Tim cô đập như nổi trống, bắt buộc bản thân không nên hy vọng một lần nữa.

“Một chút cũng không miễn cưỡng.” Anh đưa ánh mắt thâm tình nhìn cô “Đây cũng không phải là nói đùa, anh nói là sự thật.”

Thật sự có thể tin tưởng sao? Cô thật sự có thể tin tưởng anh không phải vì an ủi cô, mà là thật lòng với cô?

“Lôi Diễm.....” Cô mềm lòng khẽ vuốt những đường cong trên khuôn mặt anh, cảm thấy đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

“Lục Nhân, em là của anh, của anh!” Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, không muốn lại từ miệng cô nghe những lời tình cảm bị tổn thương,

Bị anh hôn đột ngột, Lục Nhân cứng đờ, nhưng anh nhanh chóng cường thế đem khớp hàm của cô mở ra, lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào trong miệng cô, như muốn hút hết hương thơm mật ngọt của cô, sự kháng cự của cô bởi vì thế mà trở nên mềm nhũn.

Mềm mại. Đúng vậy, quả thực rất mềm mại.

Tuy rằng trong lòng Đào Lục Nhân vẫn còn một chút gì đó khó hiểu nhưng cô yêu Lôi Diễm, yêu rất lâu, lâu đến ngay cả trong giấc mơ cũng đều “mong nhớ” giờ khắc này, bởi vậy ngay khi Lôi Diễm dịu dàng áp lên môi cô, cô liền khó mà kháng cự nhanh chóng hòa tan dưới đôi môi của anh.

Nụ hôn mang theo tình cảm cùng chờ mong, rất nhanh bởi vì Lục Nhân hoàn toàn tiếp nhận mà lau sừng cướp cò, Lôi Diễm không bao giờ tình nguyện chỉ đơn giản chạm môi, tay anh cách một lớp lễ phục màu trắng nhẹ nhàng chà xát, khiến cô hoảng sợ lại ngượng ngập, giọng nói bắt đầu lộn xộn.

“Anh muốn em, Lục Nhân” Lôi Diễm giọng khàn khàn kể sát tai cô thổi hơi, cảm giác thân thể dưới thân anh đang run rẩy.

Đào Lục Nhân bất giác đưa tay vòng qua cổ anh, nghe giọng anh thủ thủ giống như đang âu yếm bên tai cô.

“Có thể chứ?” Anh dò hỏi cô

Không thể để Lục Nhân tiếp tục xem anh là anh trai, anh nóng lòng muốn có được cô hoàn toàn, làm cho cô trở thành vợ đúng nghĩa của anh, mà anh cả đời này cũng sẽ không buông tay cô.

Đôi mắt phủ sương mù nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì bị anh tàn sát bữa bãi mà trở nên sưng đỏ, cô không mở miệng, xấu hổ vuốt ve khuôn mặt của anh sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mân mê môi đỏ mọng.

Cho dù anh không phải thật tình thì sao?

An ủi cũng được, trấn an cũng tốt, chỉ cần anh muốn cô nhất định sẽ cho.

Trời biết cô đã chờ ngày hôm nay từ lâu lắm, cô thầm nghĩ muốn ở sinh mệnh của mình lưu lại điều gì đó thuộc về anh, cả đời đều không quên được dịu dàng của anh..... Một lần nữa, so với ám hiệu trước càng rõ ràng hơn.

Lần này anh không còn tiếp tục chậm chạp nhận thức tâm ý của cô, trong lòng mừng như điên lại cuốn lấy đôi môi của cô, trong lúc đó cánh tay đồng thời xuyên qua cô xuống dưới đệm giường, hơi vòng qua lưng cô, kéo xuống khóa kéo bộ lễ phục, hơi thô bạo trút bỏ bộ lễ phục để lộ ra dáng vẻ hoàn mỹ mê người của cô.

Cảm nhận được hơi lạnh bên ngoài, cô bất giác càng nhích lại gần phía anh, bộ lơ đăng cọ sát ngực anh, làm anh không tự chủ được hít thật sâu một ngụm khí.

Đáng chết! Rõ ràng cô cái gì cũng chưa làm, anh thế nhưng cũng đã có phản ứng?

“Lục Nhân, nói yêu anh.” Nâng lên cằm của cô, ánh mắt thâm u nhìn chăm chú lên đôi mắt mờ mịt sương mù của cô.

Mấy phút đồng hồ trước, cô gọi anh là anh hai, chấn động quá mức mãnh liệt, anh bất an muốn nghe thấy từ trên miệng cô cam đoan, cam đoan tình yêu đối với anh không thay đổi.

“Em yêu anh.” Cô khẽ thở dài, hơi thở nóng rực lướt qua môi anh.

Cô không muốn tiếp tục giằng co cùng tôn nghiêm của chính mình, cũng không muốn tiếp tục tự suy nghĩ cảnh ngộ kế tiếp phải gặp sẽ ra sao, cô thầm nghĩ hưởng thụ sự dịu dàng của anh..... Lôi Diễm nhanh chóng thoát áo sơ mi, quần dài trên người mình, sau đó nhanh chóng áp lên người cô, cùng cô thân thể giao triền, gần bó như môi với răng.

Anh hôn nồng nhiệt mà điên cuồng, đẩy ra khớp hàm của cô, tiến công vào khoang miệng ấm áp, truy đuổi cô, dây dưa cùng cô, giống như muốn mượn lần này chứng minh cô thuộc về anh, thẳng đến khi cô cảm thấy khó thở.....”Ừm.....” Không khí trong phổi cơ hồ đều bị anh hút sạch, cô cấp bách cần bổ sung dưỡng khí.

Tạm rời khỏi đôi môi đỏ mọng mê người của cô, đôi môi mãnh liệt hướng dọc từ cổ duyên dáng đi xuống, cẩn thận lướt qua tới từng lỗ chân lông, tinh tế nhắm nháp ngọt ngào từ cô, lấy tất cả sự dịu dàng hôn lên từng tấc da thịt của cô.

Cô hấp dẫn anh như thế, nhưng anh lại ngu xuẩn xem nhẹ tình cảm nồng đậm của cô đối với anh, chậm chạp cho đến bây giờ mới phát hiện cô có bao nhiêu xinh đẹp, bảo anh làm sao có thể không quyến luyến? Làm sao có thể không điên cuồng?

“Lôi Diễm.....” Cô sắp không có biện pháp hô hấp, thân thể nổi lên cảm giác tê dại xa lạ, mơ hồ không rõ là khoái cảm hay là thống khổ, làm cho cô thấy ngọt ngào, sợ hãi chính mình sẽ ngất xỉu lập tức.”Anh chậm một chút, em..... Cảm thấy rất kì lạ.....”

“Làm sao kỳ lạ?” Anh cười khê, cởi bỏ áo Bra của cô, làm cho cô bày ra toàn bộ vẻ xinh đẹp, cúi đầu lấy đầu lưỡi trơn trượt ngâm lấy nụ hoa ngọt ngào sớm đã vươn thẳng đứng ——

“A!” Cô rên nhẹ, các ngón tay nhỏ nhắn nắm lấy mái tóc đen của anh, hoàn toàn ngênh đón hướng miệng anh thôi đẩy.

“Là..... Rất kỳ lạ, thân thể giống như không phải của em.....”

“Anh không đợi được.” Khàn khàn, áp lực, anh hít thở thật sâu từng ngụm từng ngụm kiềm chế dục vọng căng trào. “Anh muốn em, hiện tại rất muốn.”

Biểu thị bá đạo công khai như thế, hoàn toàn trái ngược với thái độ của anh đối với cô trước kia, lại không khỏi làm cho toàn thân Lục Nhân tê dại; Cô run rẩy, cảm giác máu trong toàn thân không khống chế được chạy tán loạn.

“Lôi Diễm.....” Cô khó chịu nắm chặt khăn trải giường, giọng nói mềm mại mà lại giống như lời thỉnh cầu.

“Gọi ông xã.” Anh tham lam yêu cầu càng nhiều, phải làm cô thay đổi hoàn toàn quan hệ trước kia, làm cho cô không có cơ hội thay đổi tâm ý.

“Ông xã.....” Cô không có năng lực phản bác, thân thể hư nhược giống như búp bê vải không có khí lực, nhin không được vận vẹo thân mình.

“Ngoan.” Anh cười khê, trán rộng toát ra một tầng mồ hôi. “Đến đây, dựa sát vào anh.”

Anh cởi bỏ lớp che chắn cuối cùng trên người cô, mới có thể làm cho chính mình không chút trở ngại chiếm giữ lấy cô.

Ngay khi Lục Nhân giống như bị thôi miên, nghe lời đem thất lưỡng lực nâng lên hết sức, bỗng nhiên, một đoạn tiếng nhạc sát phong cảnh vang lên —— Là di động của Lôi Diễm. =))

7. Chương 7

“Đáng chết!” Lôi Diễm khê rửa, quyết định không để ý tiếng chuông di động phá đám kia. “Đừng để ý đến nó!”

“Đừng như vậy, nói không chừng có chuyện quan trọng, tốt nhất anh nên nghe đi.” Lục Nhân đẩy anh.

Anh có thể chịu được tiếng chuông âm ỉ, Lục Nhân không thể được; Cô ngượng ngùng liếc mắt nhìn chiếc quần dài dưới chân giường, tiếng chuông từ đó mà phát ra.

“Ôiiii.....” Anh rên rỉ ảo não, không cam tâm tình nguyện nhảy xuống giường, nhặt chiếc quần, từ trong túi rút ra chiếc di động mất nét phá chuyện tốt. “Tôi là Lôi Diễm đây, tìm tôi có chuyện gì?”

Vừa rời khỏi thân hình mềm mại thơm mát của cô anh đã bắt đầu nhớ nhung cô rồi, thật nhức đầu.

Đối phương gọi tới nếu không phải là chuyện quan trọng anh nhất định sẽ đánh đối phương chảy máu đầu.

“A..... Trần XX phải không?” Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nói của một người đàn ông, ước chừng nghe xong Lôi Diễm bào danh, mới mở miệng có vẻ hơi chần chừ.

”..... Anh gọi lộn số.” Lôi Diễm thật muốn đập di động.

“Thật có lỗi, thật có lỗi.” Đối phương không ngừng giải thích, ngay lúc Lôi Diễm muốn tắt máy, đầu di động lại thành linh truyền đến tiếng nói. “Xin hỏi một chút, dãy số này là XXXXXX đúng không?”

“Phải” Mắt Lôi Diễm trợn trắng, hận mình không thể bóp cổ đối phương ngay lập tức.

“Vậy thật sự không phải Trần XX sao?” Đối phương không bỏ cuộc, cố hỏi thêm một câu.

Lôi Diễm lười trả lời, trực tiếp tắt máy, để ngừa lại có “Người rảnh rỗi” gọi đến nhiễu loạn.

“Gọi nhầm sao?” Đào Lục Nhân nhìn anh để điện thoại lên bàn trang điểm, khuôn mặt ảo não, cô bật cười.

“Tên dở hơi đông dài.” Lôi Diễm không muốn nhắc tới tên xa lạ siêu cấp vô đạo đức đó nữa, hừ một tiếng tiến lại leo lên giường.

“Em nghĩ rằng anh rất có kiên nhẫn.” Cô cười yêu kiều, ngượng ngùng bị anh kéo lại.

“Tin tưởng anh, ngay tại lúc này, không có người đàn ông nào kiên nhẫn đâu.” Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô than nhẹ, lại hôn môi đỏ mọng của cô.

Nụ hôn này so với lúc trước còn quyết liệt, cuồng nhiệt hơn, cô mê say vòng tay qua cổ anh, mà anh thuận theo vòng tay của cô bám víu trên cổ đem cô áp đảo ở giường, lại một lần nữa nhanh chóng chìm lên ngọn lửa tình vừa mới tắt.... “Em biết không, nếu có thể anh muốn làm thịt cái tên cắt ngang chuyện tốt của anh.” Anh không nhẹ nhàng lắm cởi quần nhỏ của cô, đôi mắt đen sâu của Lôi Diễm chất chứa thống khổ cùng hưng phấn, tham lam nhìn quét qua mỗi một tấc da thịt của cô thật cẩn thận, chỗ riêng tư bí ẩn giữa hai chân của cô, có mùi vị đồi núi mê người.

“Không.....” Cô hoàn toàn không nghe được anh đang nói cái gì, cô chỉ biết là mình rất xấu hổ, luống cuống nghĩ muốn lấy chăn che đậy thân thể trần trụi của mình.”Đừng nhìn!”

Cô chưa bao giờ toàn thân trần trụi ở trước mặt người khác —— Khi còn nhỏ không hiểu chuyện thì không tính, thậm chí ngay cả đi tắm suối nước nóng, làm spa, hoặc khi cô mặc áo tắm, nhưng lúc này lại thân không mảnh vải đối mặt người đàn ông đang âu yếm mình, cô cực kỳ xấu hổ.

“Đừng che.” Anh dễ dàng bắt lấy hai tay của cô, không cho cô có cơ hội che lấp thân hình xinh đẹp của mình.

“Anh muốn nhìn thân thể em, hoàn toàn chính chính.”

“Anh..... Bại hoại.” Không khống chế được sự ngưỡng ngừng, toàn thân da thịt trắng nõn bị anh điểm hồng khắp nơi thật mê người.”Anh thật sự quá xấu!”

“Tin anh có thể tệ hơn hay không?” Đem lời lên án của cô như một lời khen tặng, anh mỉm cười tà ác.

Giống như chứng minh lời nói của anh không phải dối trá, đôi môi nóng ẩm trượt nhẹ theo cánh tay của cô, lướt qua hõm vai tiếp đến hai bầu ngực cao ngất, hai tay ở phía sau lưng cô không ngừng ve vuốt giống như điện giật.

Cô không dám tin thốt lên âm thanh hoảng sợ ngưỡng ngấp nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt, anh hưng phấn âu yếm, vuốt ve những đường cong trên người cô đang phập phồng, gần như muốn rút hết toàn bộ sức lực của cô.

Đi một đường xuống hai bên thắt lưng và giữa bụng, mắt anh có ý xấu hơi tạm dừng, trần trọc lưu luyến, sau đó đột nhiên dừng động tác của môi cùng ngón tay, hai mắt đen sâu thăm nhìn chằm chằm cô, khiến sự hoảng hốt của cô cứ thế nhân lên hàng lũy thừa!

Trời ạ! Đây là Lôi Diễm cô quen sao? Cô chưa từng gặp qua ánh mắt của anh như vậy.

Ánh mắt kia đại biểu hàm nghĩa gì? Anh rốt cuộc muốn làm cái gì..... Ngay khi cô vẫn đang tâm hoảng ý loạn, anh đột nhiên tách chân của cô ra, lúc cô hoàn toàn không hề chuẩn bị tâm lý cúi xuống, một trận cảm giác bén nhọn từ giữa hai chân xuyên lên óc, cô rốt cuộc biết anh muốn gì, nhất định có chủ ý!

Anh anh anh..... Anh làm sao có thể làm ra chuyện tà ác như vậy như vậy? Quả thực quá xấu xa!

Khoảng cách gần sát, làm cho anh dễ dàng tìm được trân bảo giấu kín trong cánh rừng rậm rạp giữa hai chân, lây dính thoáng như giọt sương ướt át xuân triều*, giống như một gốc cây ngọt mê người dụ dỗ người hái, làm anh ko kìm được nuốt nước miếng.

8. Chương 8

Cuộc sống hôn nhân lưỡng tình tương duyệt, có thể nói là đầy ắp ngọt ngào khiến người ta ghen tị, và điều mà Lục Nhân cảm thấy không thể tin được, chính là cô không biết rằng tình yêu lại có thể khiến ông xã không đáng yêu bắt đầu trở nên đáng yêu, đáng yêu đến nỗi cô không thể tin nổi.

Thì ra tình yêu còn có ma lực như thế này, làm cho phúc tinh không lãng mạn và không đáng yêu của đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc thay đổi, bất ngờ trở nên vui vẻ, thật sự rất thần kỳ!

Trên đường tan tầm về nhà, anh sẽ vì cô mua một bó hoa bách hợp mà cô thích nhất, anh cũng sẽ cẩn thận cùng cô đi dạo phố mua quần áo, chăm chú lắng nghe ý kiến, dựa theo màu sắc quần áo phân loại thỏa đáng, trong cuộc sống sẽ dành thời gian nghỉ ngơi, mang cô đi du ngoạn khắp nơi giải sầu, khiến cô có cảm giác giống như một đôi tình nhân trong thời kì ân ái ái ái.

Đây là thứ mùi vị hạnh phúc như thế nào, thật giống như mỗi ngày ngồi trên chiếc thuyền yêu đương, theo con sông đào tình yêu nhẹ nhàng trôi đi, chỉ cần mở mắt ra, sẽ cảm nhận thấy cả người đang chìm đắm trong biển tình ngọt ngào, ngọt đến chết người nha.

Ngẫu nhiên, cô thật thỏa mãn đến không thể tin được chính mình có thể có thời khắc hạnh phúc đến vậy.

Cô không khỏi cảm thấy mình thật may mắn, không có nhân lúc Lôi Diễm trì hoãn, buông tha cho anh mà mạnh mẽ “theo đuổi”, nên mới có thể hưởng thụ âm thanh hạnh phúc hiện thời.

Do cha mẹ cùng anh trai cưng chiều, không bắt Lục Nhân cô động đến việc bếp núc, bởi vì tình yêu mà cố gắng, vì nụ hôn của ông xã mà cố gắng, cô theo mẹ chồng Du Ngọc Mai học vài món Lôi Diễm thích ăn, sáng sớm đã bận rộn chuẩn bị đồ ăn, khoảng mười một giờ trưa mới hoàn thành xong hộp cơm tình yêu, lòng cô tràn đầy vui sướng gọi tắc xi đi đến công ty Lôi Diễm, hoan hỉ cần cù vì ông xã thân yêu đi tặng hộp cơm!

Vì để học làm được mấy món ăn này, cô đã hao hết tâm tư, không chỉ có đem lời nói của mẹ chồng toàn bộ ghi tạc bút ký, càng quán quít lấy bà thí nghiệm, thử lại nghiệm, còn phải hôn nhẹ trộm gạt ông xã yêu, không cho anh phát hiện mình đang “Bí mật luyện tập”.

Động lực trong tim, đương nhiên là muốn cấp cho ông xã một bất ngờ, cô siêu chờ mong nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của anh khi mở hộp cơm, thật hy vọng tay nghề của mình không kém mẹ chồng mình nhiều cho lắm, cũng có thể làm cho anh khi ăn cảm nhận thấy mùi vị “Nhà của ta thật xinh đẹp giỏi giang”.

Tới công ty Lôi Diễm, cô đang muốn hướng quầy tiếp tân đăng ký phòng khách Lôi Diễm, bỗng nhiên một giọng nam trầm ấm làm dừng bước chân cô lại.

“Lục Nhân tiểu thư?”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Triệu Đông Khang bước nhanh về hướng cô, cô tự nhiên nở nụ cười nhẹ. “Anh Triệu, không cần khách sáo như vậy, gọi tôi Lục Nhân là được rồi a.”

“Không được, tôi không gọi cô ‘Tổng tài phu nhân’ cũng rất quá rồi, sao còn có thể được một tắc lại muốn tiến một thước?” Triệu Đông Khang vừa vịn tiến khách đến cửa, không dự đoán được sẽ gặp Đào Lục Nhân ở trước cửa lớn công ty.

“Úc, nghe như vậy trang trọng quá.”

Lục Nhân thở hắt ra, bắt đầu dĩ bụng xuôi hai vai.

“Nào có nghiêm trọng như vậy?” Triệu Đông Khang bị cô làm cho nở nụ cười, phong thái tự tại cho tay vào trong túi quần. “Tìm Lôi Diễm ăn cơm sao?”

“Không phải!” Cô lắc lắc đầu, trên mặt Triệu Đông Khang lộ vẻ nghi ngờ hết sức, cô nâng lên hộp cơm mang bên tay phải, quơ quơ trước mặt anh. “Em giúp anh ấy làm cơm hộp, mang tới cho anh ấy ăn.”

“Tốt như vậy?” Triệu Đông Khang hứng thú nhướng mi, rất khó tin tưởng thiên kim của thông gia nhà giàu đang nhìn có thể vì ông xã mình làm cơm hộp.” Có phần của tôi hay không?”

Bối rối! Mình không tính đến phần Triệu ca, cô bắt giác áy náy suy sụp khóe miệng. “Thật có lỗi anh Triệu, em chỉ làm một phần.....”

“Đùa thôi, tôi dẫn cô đi.” Triệu Đông Khang nhin không được bật cười, dẫn cô đi đến thang máy.

“Hiện tại cậu ấy đang có khách, nhưng đang giờ nghỉ trưa nên sẽ nhanh thôi, tôi nghĩ là sẽ không trì hoãn lâu lắm.”

“Không sao, em có thể chờ.” Cô là tới tặng cơm hộp tình yêu, không phải đến quấy rầy anh làm việc.

“Thấy cảm tình các người tốt như vậy, ngay cả tôi cũng muốn kết hôn.” Triệu Đông Khang đánh mắt sang hộp cơm trên tay cô, thật là thực tâm mộ mà!

“Hả?” Lục Nhân nháy mắt mấy cái, sau khi bước vào thang máy đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt thật sự nghiêm túc đề nghị: “Người ta không phải nói kết hôn cần phải có tình cảm? Nghĩ muốn kết liền kết!”

“Không phải em cũng vì mình có tình cảm mới gả cho Lôi Diễm sao?” Triệu Đông Khang không ngại hỏi thẳng cô.

“Ách..... Cũng coi như vậy, ha hả.” Cô ngẩn người, xấu hổ cười gượng hai tiếng.

Thang máy rất nhanh tới văn phòng của Lôi Diễm, hai người vừa mới định ra khỏi thang máy, đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hoàng —— Lôi Diễm cùng Lâm Lợi Dương, hai người đàn ông to lớn giống như đang đấu sức tranh giành nhau, Lâm Lợi Dương tựa như muốn cưỡng hôn Lôi Diễm, mà Lôi Diễm gắng sức đẩy ra, động tác không nhiều nhưng mà qua vài giây, đủ để cho Đào Lục Nhân cùng Triệu Đông Khang đồng thời há hốc mồm.

“Học, học trưởng?”

Lão thiên, đây là tình huống quái quỷ gì?

Cầm Lục Nhân thiếu chút nữa tiếp xúc với mặt đất, trong óc liền hiện ra lời đồn đại “bão táp” vớ vẩn về Lôi Diễm ở trên báo chí—— Lúc ấy đối tượng đồn đãi, là Triệu Đông Khang giờ phút này đứng bên cạnh cô, nhưng lời đồn này từ sau khi Lôi Diễm kết hôn liền tan thành mây khói.

Nhưng hiện tại là như thế nào?

Học trưởng muốn cưỡng hôn Lôi Diễm?

Không phải là cô hoa mắt chứ?

May mắn Lôi Diễm rất nhanh liền đem Lâm Lợi Dương đẩy ra, bằng không bất luận kẻ nào nhìn thấy bực này cảnh tượng, đều rất khó không sinh lòng hoài nghi.

“Ay yo! Bị thấy rồi.”

Lâm Lợi Dương khẽ gắt, thái độ thông dong vuốt nếp nhăn trên thân áo, biểu tình trên mặt không xấu hổ, nhưng thật ra có chút ảo não.

“Học trưởng..... Đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Nhân kinh ngạc nhìn Lâm Lợi Dương trước mắt, dường như không gặp nhiều năm, sao con người học trưởng đột nhiên thay đổi.

“Anh thực để ý ông xã của em, thử muốn câu dẫn anh ta, không nghĩ rằng anh ta không cần suy nghĩ liền cự tuyệt anh, ngay cả hôn anh một chút cũng không chịu.”

Ánh mắt Lâm Lợi Dương có chút ai oán liếc mắt nhìn kẻ “Sống sót sau tai nạn” Lôi Diễm.

“Oa!” Sắc mặt Lôi Diễm xanh mét trừng mắt nhìn Lâm Lợi Dương một cái, “Tôi làm sao có thể hôn anh được? Công ty tôi không chào đón anh, mời anh rời khỏi đây lập tức!”

Đều do anh rất để ý chuyện Lâm Lợi Dương đối với Lục Nhân ân cần, hoàn toàn không phát hiện ra suy nghĩ của Lâm Lợi Dương, cũng bởi vậy Lâm Lợi Dương bất ngờ “chơi” anh, anh cũng không có chút phòng vệ, nên mới có thể bị đánh úp bất ngờ.

May mắn anh phản ứng rất nhanh, tình huống vừa phát sinh, sững sốt một chút, lập tức phản xạ đưa tay đẩy ra, Lâm Lợi Dương mới không thể được như ý.

“Câu, câu, câu..... Câu dẫn?” Lục Nhân kinh ngạc trừng to đôi mắt đẹp, không thể lý giải người đàn ông cùng người đàn ông trong lúc đó nhưng lại dùng đến hai chữ “Câu dẫn” này.

“Học muội, thực thật có lỗi vẫn không cơ hội nói cho người, học trưởng ta là kẻ yêu thích nam nhân không thích nữ nhân.”

Lâm Lợi Dương tuy rằng khóe môi nhếch lên cười yếu ớt, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia đau thương.

“A.....” Anh nói trực tiếp thẳng thắn như thế, Lục Nhân đột nhiên không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

“Em đã gả ột ông xã thực lòng với em, anh thật hâm mộ em.” Lâm Lợi Dương sâu kín quay đầu nhìn phía Lôi Diễm. “Nhưng mà Lôi tiên sinh, nếu thấy tôi và anh như thế này, mà tiểu học muội có thay đổi cảm tình với anh, hoặc là đột nhiên trong lúc nào đó thay đổi tâm ý, hoan nghênh anh mọi lúc đến tìm tôi.”

“Nằm mơ đi!” Sắc mặt Lôi Diễm tái mét, theo bản năng cầm lên vỏ công văn bên cạnh bàn công tác, ném về hướng anh ta.

Lâm Lợi Dương chật vật né tránh, tuy rằng không bị công văn chạm đến, Lôi Diễm cũng không dùng sức nhiều, nhưng lại thương tổn tâm anh ta, đồng thời cũng làm cho anh ta tinh tường hiểu được, mình là hoàn toàn triệt để không có cơ hội, đành phải cô đơn bước lên thang máy rời đi.

Thoáng chốc, cả tầng trệt lặng im đến đáng sợ, ba người ở đây không có bất luận kẻ nào mở miệng, giống như không gian này hoàn toàn không có ai tồn tại.

Đào Lục Nhân cùng Triệu Đông Khang tầm mắt từ đầu đến giờ vẫn giằng co ở trên người Lôi Diễm, trong mắt hai người đều lộ ra cảm xúc phức tạp khó có thể che giấu.

“Hai người làm gì nhìn tôi như vậy?” Lôi Diễm nhin không được cất tiếng.

Chết tiệt! Anh mới là người chịu hâm hận, tại sao ánh mắt hai người bọn họ nhìn anh giống như đang nhìn người bị tình nghi? Quả thực không thể hiểu nổi!

Nếu không nhân nhượng nghĩ đến đó là học trưởng của Lục Nhân, anh đã sớm hạ đo ván anh ta.

Anh vừa cất tiếng, khoe miệng Triệu Đông Khang giật giật, rất nhanh xoay người sang chỗ khác, cả đường cong trên vai run run, rõ ràng là đang cố gắng áp chế cảm xúc gì đó.

“Lôi Diễm..... Em hiện tại mới biết được, không chỉ có phụ nữ yêu anh ngay cả đàn ông cũng yêu anh a! Khó trách lúc trước báo chí đều viết khoa trương như vậy”. Mà hai chân Lục Nhân lại còn như nhũn ra, nhin không được tán thưởng mị lực khôn cùng của ông xã yêu.

“Phốc.....” Triệu Đông Khang rớt cuộc nhin nại không được nữa, cất tiếng cười to, chịu không nổi, không thể che giấu cảm xúc được nữa.

“Oa ha ha.....”

“Đủ rồi! Chuyện này không buồn cười chút nào.” Lôi Diễm nhắm mắt, trên trán gân xanh nhảy lên, “Đông Khang, đã đến giờ nghỉ trưa, cậu có thể rút.”

“Xin hỏi tổng tài đại nhân, tớ thật có thể đi không?” Triệu Đông Khang lấy ngón trỏ lau lau khoe mắt thật sự rất buồn cười, anh cười đến rơi cả nước mắt.

“Cút!” Lôi Diễm xấu hổ ảo não rít gào.

Không hổ là thư kí đắc lực nhất, Triệu Đông Khang chỉ tốn một giây liền biến mất trước mặt Lôi Diễm cùng Đào Lục Nhân, cả tầng trệt chắc cũng chỉ có hai vợ chồng bọn họ, không gian im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở ngại ngùng giữa hai người.

Không phân trần đem Lục Nhân kéo vào văn phòng, Lôi Diễm mạnh tay đóng sầm cửa, nhanh chóng khóa cửa, xoay người đối mặt với cô vợ bé nhỏ đáng yêu của anh.

“Em, chết tiệt, em đến công ty đến làm chi?” Thốt lên một lời, anh liền ảo não lau mặt.

Trời ạ! Anh không phải cố ý dùng khẩu khí kém như vậy, thật sự là bởi vì anh mới trải qua một trận khủng bố, cảm xúc nhất thời còn chưa trở lại.....!

“Em, em giúp anh làm cơm hộp.....” Úc! Anh ấy nhất định rất không thoải mái, bằng không khẩu khí sẽ không kém như vậy, ánh mắt Đào Lục Nhân khổng chế được làm bộ lảng tránh.

“Tên kia không có khả năng thực hiện được ý đồ, em không cần lo lắng.” Nghe được cô giúp mình làm cơm hộp, Lôi Diễm mềm lòng, anh tức giận vừa nói chuyện, một bên kéo tay cô, cẩn thận xem xét mỗi một ngón tay mảnh khảnh.

Quả nhiên, cô gái này không biết bảo vệ mình, thật sự là đáng chết!

Ở nhà làm cô chủ không tốt sao? Làm sao phải khó khăn giúp anh làm cơm hộp? (Hol: cho ăn còn nhiều lời,nhể.)

Anh thật là tức giận, cô không có suy nghĩ, bước ra ngoài công ty các con phố đều là quán cơm, muốn ăn thứ gì thì có thứ ấy, nhìn vẻ tiêu tụy nhợt nhạt của cô còn đau hơn nghe nhiều câu nói tinh tế, làm anh đau lòng muốn chết.

“Nguy hiểm thật.” Có anh cam đoan, Đào Lục Nhân cuối cùng an tâm, nhưng thấy anh cầm tay mình liên chớp chớp hàng mi, cô vội vàng dùng sức thu tay lại.”Anh muốn làm gì?”

Cô lúc trước ở Lôi gia, căn bản ngay cả thái rau cũng chưa từng học qua, bởi vậy vào lúc vào bếp học bếp núc, trên tay khó tránh khỏi lưu lại mấy vết thương mất mỹ quan, hy vọng anh đừng phát hiện thì tốt.

“Về sau không được cầm dao nữa”. Anh đau lòng hạ mệnh lệnh.

“Không được.” Cô không chút nghĩ ngợi công nhiên “Kháng chỉ”.

“Lục Nhân!” Anh ảo não gầm nhẹ.

“Em thích làm!” Trước kia cô cái gì cũng không biết, là một Đại tiểu thư, nhưng ngày ngày rất nhàm chán, cô càng nghĩ càng muốn làm cuộc sống phong phú hơn. “Hơn nữa em thật vất vả mới học hỏi được chút việc này, càng muốn làm nhiều món ngon cho anh ăn, cho nên em muốn tiếp tục học làm bếp.”

“Nhưng.....” Nhưng tay em sẽ bị thương.

“Đừng nhưng, anh cũng không muốn về sau con của chúng ta là ‘ngoại lai’ chứ?” Dọn dẹp công tác của anh cho gọn gàng ngăn nắp, dọn chỗ xong, cô từ trong túi lấy ra xuất cơm hộp.

“Chúng ta đều là người Trung Quốc, con chúng ta làm sao có thể là ngoại lai?” Không có loại di truyền học này!

“Phốc! Em nói không phải cái loại này ngoại lai này.” Người đàn ông này thời gian xem TV rất ít rồi, gặp quảng cáo liền chuyển kênh, khó trách anh nghe không hiểu ý của cô. “Ngoại lai có nghĩa là không biết chuyện gì khác, suốt ngày ăn cơm bên ngoài ấy, hiểu không?”

Lôi Diễm ngẩn ngơ, vừa bực mình vừa buồn cười lắc lắc đầu. “Không muốn ăn ở bên ngoài, thì thuê đầu bếp về nấu nướng, hiện tại kinh tế đình trệ, thêm cơ hội để cho người ta chia sẻ cũng rất tốt!”

“Tạo cơ hội là tốt, chẳng qua em không nghĩ đến các cô gái hiền lành đều như vậy.” Miệng cô quả quyết, vừa từ túi cơm lấy ra nào thìa, nào đũa.

“Này, có người đàn ông nào không muốn vợ mình hiền lành?” Cái gì cùng cái gì? Đầu óc cô bé này bị sao thế, sao lại không nghĩ giống người thường một chút nhỉ?

Ý của em là “Ở nhà nhàn rỗi cũng không làm gì.” Cô đảo cặp mắt: “Em sẽ cảm thấy mình không có chút giá trị tồn tại nào.”

Người đàn ông này chẳng đáng yêu, đầu vẫn là không hề thay đổi, thật buồn cười.

“Thực không hiểu nổi em.” Anh bất đắc dĩ than nhẹ, ngay lúc cô mở ra cơm hộp, anh lập tức ngửi được mùi đồ ăn thơm ngào ngạt.

“Thơm quá.”

“Đều là em chính tay làm đó.” Cô không khách khí tranh công, vui vẻ đem cơm hộp đặt tới trước mặt anh.

Thấy những thứ bên trong đủ màu sắc, anh cảm động cực kỳ “Đều là đồ ăn anh thích.”

“Đương nhiên, em đã hỏi qua mẹ nó... a, mẹ anh mà!” Ôi! Như thế nào lại nói như đang mắng người, anh có thể nhắc đi nhắc lại rằng cô rất thô lỗ không?

“Biết, mẹ anh mà!” Anh cười, hoàn toàn hiểu sự khó xử của cô.

“Đúng lắm đúng lắm, mẹ của anh, còn với em là mẹ chồng!” Cô nở nụ cười theo, may mắn anh không nghĩ mình mắng chửi người lung tung.

“Anh phải mau thử mới được.” Anh cầm lấy chiếc đũa, lúc này mới phát giác mình thật sự đói bụng.

“Mời.” Cô lấy tay làm tư thế xin mời.

“Em thì sao? Lại đây cùng nhau ăn đi!” Dem cô để ở một bên ăn cơm một mình mới là lạ, anh mở miệng mời cô cùng nhau hưởng dụng tình yêu của cô.

“Em đã nếm qua ở nhà, anh ăn đi.” cô mới bị khói dầu phòng bếp “Hun đúc” không lâu, hiện tại không muốn ăn.

“Nhiều ít gì cũng ăn một chút, bằng không một mình anh ăn không có ý nghĩa.” Anh cũng mặc kệ cô có nếm qua không, tóm lại cùng nhau ăn là được rồi.

“Được... để em ra ngoài lấy thêm ghế.” Cô biết anh có bao nhiêu kiên trì cố chấp, vì không muốn ảnh hưởng đến anh, cô không có suy nghĩ lâu liền đồng ý.

Trong văn phòng anh, ngoài chiếc ghế da kia anh ngồi làm việc, cũng chỉ có một bộ sofa, bởi vậy cô nghĩ ra ngoài văn phòng tùy tiện lấy một ghế dựa, ngồi ở bên cạnh cùng anh ăn cơm.

“Chẳng cần phiền phức thế, đến đây ngồi trên đùi anh là được rồi.” Anh vỗ vỗ đùi, không cho cô làm điều không cần thiết.

“Không được, em rất nặng!” Cô chần chờ.

Thể trọng là điểm yếu của phụ nữ, mặc kệ bao nhiêu kg, đều cảm thấy bản thân có chút nặng, ôi!

“Không đâu, anh cảm thấy vừa vừa mới tốt.” Anh nhếch môi cười, một ngữ hai ý nghĩa.

Mơ hồ nghe ra ẩn ý trong câu anh nói, cô ngượng ngùng đỏ mặt, hờn dỗi trừng anh liếc mắt một cái, thuận theo tiêu sái đến bên cạnh và ngồi lên trên đùi anh. (Hol:chuẩn bị sẵn bông thấm)

“A, ăn một miếng rau xanh.” Anh giống như cậu bé ra lệnh cho cô há miệng.

Cô nuốt vào một cọng rau xanh, không đợi động tác tiếp theo của anh, cô mở miệng kháng nghị trước “Em thật sự đã nếm qua ở nhà, anh nên ăn nhiều một chút!”.

“Được, anh ăn nhiều một chút, nhưng em cũng phải ăn nhiều một chút.” Đường như chỉ sợ cô bị đói, anh nói cái gì đều phải dứt cô ăn một ít.

“Anh thật sự là.....” Nói không nghe, rồi lại làm theo ý mình!

“Thật sự là săn sóc đúng không, giống như em săn sóc cho anh.”

“Xấu hổ xấu hổ quá đi! Có ai tự khen bản thân mình như vậy?” Da mặt dày thật.

“Không đủ sao? Xem ra anh phải cố gắng một chút, em mới có thể cảm nhận được săn sóc của anh.”

“Hừ—— Đừng có đùa!”

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa vui đùa âm ỉ, ăn xong cơm hộp, Đào Lục Nhân đem cơm hộp trống không cho vào trong túi, nhanh tay lấy ra khăn mặt, sau đó dùng khăn nhẹ nhàng lau ở khóe miệng anh một lượt.

“Bà xã à, em thật tốt.” Anh thỏa mãn ôm lấy thắt lưng của cô, giống đứa nhỏ thỏa mãn liền làm nũng.

“Em biết, cho nên anh tám đời trước đã thành tâm thắp hương, đời này mới có thể cưới được em” Cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì rạng ấy mà, cô rất nhanh học anh cái tính mặt dày, lại còn thiếp vàng lên mặt.

Anh cười khê, cánh tay ôm eo cô luyến tiếc buông ra.

“Được rồi, lát nữa anh còn phải làm việc, anh nghỉ ngơi đi, em đem hộp cơm về rửa sạch đây.” Cô vuốt má anh nhẹ nhẹ, quyến luyến nói nhỏ.

“Có dinh dưỡng của cơm hộp tình yêu của em, hiện tại tinh thần của anh thật sự rất tốt.” Tựa vào bả vai cô cọ mặt, thân thể tự nhiên có phản ứng.

“Anh càng ngày càng ăn nói ngọt ngào nha!” Cô cười nhẹ, đẩy vai anh ra. “Nhưng mà làm nũng vô dụng, em không nên ở lại chỗ này, sẽ quấy rầy đến anh làm việc.”

“Anh hôn một cái trước, anh đang suy tính muốn thả em trở về hay không.” Anh bắt đầu dỏ thói xấu.

Tim cô đập nhanh vài nhịp, bất giác nhìn quanh bốn phía, luôn luôn có chút cảm giác bất an như vậy “... Không được!”

Nơi này là văn phòng mà!

Văn phòng là nơi đi làm, sao có thể ở nơi này hôn môi? Rất kỳ quái!

“Có cái gì không được?” Dùng sức đem cô ôm sát trong lồng ngực, anh mừng rỡ đem cô áp ở trong tay.

“Anh đã khóa cửa rồi, không có ai xông vào đâu.”

“... Anh đã sớm tính kế hả?” Ghét thật! Lúc này đổi lại cô bị gài bẫy... “Anh không có nhé, anh chỉ không muốn em về sớm như vậy.” Ai kêu cô tự đưa thân lên miệng cộp, anh tự nhiên phải hào phóng tiếp nhận thôi!

“Đừng..... ưm!” Lục Nhân còn muốn kháng nghị, nhưng nói còn không kịp nói ra miệng, đôi môi đỏ mọng đã bị anh bá đạo chiếm lĩnh.

Nụ hôn nồng nhiệt nóng bỏng ngọt ngào rất nhanh liền hòa tan kháng nghị của cô, bị hôn đến đầu óc choáng váng, không tự giác vươn tay ôm cổ anh, yết hầu phát ra âm thanh như con mèo nhỏ “ưm”.

Tiếng rên rỉ làm cho Lôi Diễm càng phát ra hưng phấn, một tay nhẹ vỗ về vòng eo của cô, cũng linh hoạt tiến vào trong vật áo, nhẹ phủ chụp xuống bao quanh, một tay kia thẳng hướng giữa hai chân cô tiến công. (Hol:em xấu hổ)

“Không.....” Như thế này điên quá! Nơi này chính là văn phòng! Lục Nhân dễ dàng đã bị anh khơi mào dục vọng, nhưng tia lý trí còn sót lại làm cho cô bắt lấy cổ tay anh, không cho anh muốn làm gì thì làm. (Hol:nhét bông vào mũi) QH: hí hí, chắc cần phải cả bịch lớn bong băng cùng thuốc cầm máu á.

“Tại sao nói không?” Người đàn ông đã phát dục hỏa không thể vãn hồi, anh vén cao váy của cô, tách hai chân ra, khóa chặt cô ngồi trên đùi mình, “Vật nóng” không ngừng khiêu khích, làm cho cả người cô bốc hỏa.

“Nơi này là văn phòng...” Trời ạ! Nhờ bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Ý nghĩ cuối cùng giây dựa, nhân lúc này vẫn còn có thể dùng lý trí đối thoại.

“Như vậy mới thú vị!” Khẽ cắn vành tai mẫn cảm của cô, anh luồn tay vào trong chiếc quần nhỏ, ôn nhu vỗ về “hạt châu” ẩn trong rừng rậm, rồi liền xâm nhập tư mật ướt át của cô——”A...” Cô ngây ngất, tất cả lý trí nhanh chóng bị biến mất. (Hol:tỷ tỷ,lần đầu dịch H á,hai mũi dầm máu, >.

9. Chương 9

Do Lôi Diễm chăm chỉ nỗ lực “cày cấy”, Đào Lục Nhân rất nhanh đã mang thai..... Ác liệt là, khi thông báo tin vui, quả thực giống như thuyền va chạm vào thủy lôi, nổ tung hai nhà thông gia.

Tuy rằng những người lớn không nói, nhưng kỳ thật đã sớm cảm thấy cô dâu mới này có điểm kì lạ, lại không biết nên hỏi ra sao, chỉ có thể miễn cưỡng im lặng, miễn cho bị bọn tiểu bối trách móc dài dòng, hiện tại thật không dễ dàng thấy tình cảm của hai vợ chồng tốt đẹp, lại truyền ra tin vui mang thai, các trưởng bối cuối cùng có thể hoan hỉ, nghênh đón sinh mệnh sắp đến.

Nhưng mà vui vẻ là vui vẻ, an thai, bổ thân, buồn bực cũng không tránh được, còn có một đồng quy định khó giải thích, thí dụ không cho phép đi đông đi tây, còn dờn đến dờn đi mấy vật nặng, tránh cho thai phụ gặp không may, đều là quy củ khó hiểu.

Tuy rằng quy định quá nhiều, nhưng Đào Lục Nhân đành làm theo, thà làm ọi người an tâm, phối hợp không hề có một câu oán hận, nhưng mỗi ngày phải uống thuốc Đông y này thuốc bổ kia, khiến ặt mảy của cô sớm ủ rù.

“Ông xã, đây là thuốc Đông y bồi bổ khí huyết mẹ mới vừa mang tới, giao cho anh.” Vừa mới xong mẹ chồng lại bưng tới một chén thuốc bổ, Đào Lục Nhân chớp chớp mi đem thuốc bổ vào phòng, đặt lên bàn trang điểm.

Lôi Diễm nghe tiếng, da đầu rét run lên.

Lục Nhân cô gái này, bình thường vẫn giống như trước kia, luôn gọi anh Lôi Diễm Lôi Diễm, chỉ khi cầu xin anh hoặc làm nũng, mới có thể đổi anh một tiếng “ông xã”.

Hiện tại anh biết rõ, lúc cô kêu mình là “ông xã” chắc chắn sẽ không có chuyện tốt, hơn nữa cả mẹ cùng mẹ vợ bắt đầu có kế hoạch bỏ thân cho cô.

Đám thuốc bổ mà các mẹ sắc, đều là thuốc Đông y vị đặc biệt nồng, về sau Lục Nhân đối với mùi thuốc Đông y rất miễn cưỡng, nghĩ là buồn nôn, uống xong lập tức buồn nôn, mười lần đều như vậy.

Nhưng Lục Nhân ở không thể trách móc ý tốt của hai bà mẹ, suy đi tính lại, trừ bỏ thuốc an thai, cố gắng nhịn thở miễn cưỡng tiếp nhận, còn lại thuốc bổ toàn bộ đẩy cho ông xã thân yêu tiếp quản.

Bỏ đi rất lãng phí, không bằng thuận tiện giúp ông xã bận rộn bồi bổ—— Lôi Diễm biết tính bà xã muốn tránh phải uống thuốc, nhưng khi mỗi ngày ít nhất uống vài chén, ngay cả anh vốn dĩ không bài xích thuốc Đông y cũng uống đến mức ngay cả nghĩ cũng buồn nôn.

“Bà xã, em lén đổ thật khéo mẹ sẽ không phát hiện, em tại sao muốn anh uống chứ?” Lôi Diễm sắc mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, gần như có thể so sánh với quả mướp đắng.

“Không nên, mẹ cũng tốn công, làm sao có thể lãng phí tâm ý của mẹ?”

Có lẽ điều ông xã nói chính là phương pháp tốt nhất, nhưng cô làm không được.

Chỉ cần tưởng tượng đến các mẹ chăm chỉ ở trong bếp tới vài giờ để sắc được một chén thuốc này, cô không có biện pháp thuyết phục lương tâm của mình đem đổ chén thuốc đi.

“Bằng không anh đi nói với mẹ, đừng ép em uống cái này nữa?” Anh tiếp tục lui mà tìm phương pháp khác.

Thật là, hai bà mẹ vất vả, nhưng nguyên nhân cũng chỉ vì muốn chăm sóc cho cô, ngược lại toàn bộ thuốc bổ này lại đổ lên trên thân thể đàn ông của anh, người dân quê vẫn thường có câu, heo chưa mập ngược lại chó phát phì!

“Không cần, em không muốn làm ẹ buồn.” Cô hiểu được ông xã ủy khuất, nhưng bọn anh trẻ tuổi nhẫn nại một chút, chịu đựng một thời gian, nếu không cô chỉ sợ hai người lớn tuổi để tâm vào chuyện vụn vặt, vụn vặt nhất miễn man suy nghĩ cũng không tốt.

“Mẹ cũng không khó lắm, tại sao anh phải chịu khổ sở chứ?” Ý tứ là muốn anh phải uống liên tục sao? Lôi Diễm mặt đen toàn bộ.

“Ông xã, anh kiên nhẫn một chút, mẹ nói chờ cục cứng trong bụng lớn được ba tháng, về sau, sẽ không phải uống nhiều thuốc bổ như vậy.” Cô năn nỉ nói.

Bà xã thân yêu đã cười lại năn nỉ, Lôi Diễm dù ý chí sắt đá như thế nào cũng không thể không mềm lòng. “Anh thật sự là bị em đánh bại! Mang đến đây đi, anh uống là được.”

“Cám ơn ông xã!” Lòng mày cô giãn ra, vui vẻ đứng dậy đi đến bàn trang điểm bưng thuốc đến.

Nhìn trên mặt cô hiện nụ cười yếu ớt, Lôi Diễm âm thầm than một tiếng.

Người đàn ông như anh, thật là mệnh khổ! (hol: há há)

Ai kêu anh chính là thương bà xã ủy khuất khổ sở? Vì bà xã cho dù phải nuốt vàng nuốt bạc (hol: nuốt khôn thì), anh cũng không từ!

Hạnh phúc muốn cùng bạn tốt chia sẻ, Đào Lục Nhân khó nén sung sướng lấy điện thoại, báo cho bạn tốt Trần Trần Trần tin tức mình mang thai, trong điện thoại Trần Trần Trần hét chói tai kinh người khiến cô nở nụ cười liên tục.

Trần Trần Trần kiên quyết phải gặp cô bằng được, bởi vậy hai cô gái như trước hẹn ở chỗ cũ là quán cà phê hai người thường tụ tập.

“Đây nhất định là ảo giác của tớ.” Đào Lục Nhân ánh mắt mở to sáng rọi, khí sắc thật tốt, Trần Trần Trần quả thực không thể tin được hai mắt của mình.” Khí sắc của cậu trước kia kém nhiều lắm! Rốt cuộc dùng mỹ phẩm hãng nào, làn da tại sao trở nên đẹp như vậy?”

Bạn tốt phải thành thật trả lời, ngàn vạn lần không thể che giấu!

“Không có.” Lục Nhân khó giải thích sờ sờ hai má, cô cũng không cảm thấy mình có thay đổi quá lớn. “Tớ lại không có thói quen dùng mỹ phẩm dưỡng da, nhiều lắm chỉ dùng một ít son dưỡng mà thôi”

“Oa, vậy thật đúng là thiên sinh lệ chất!” (trời sinh khí chất mỹ lệ) Trần Trần Trần thành thật tán thưởng, tiếp theo nghĩ đến chuyện mang thai của Lục Nhân. “Chẳng lẽ..... là tác dụng của trứng tình yêu?”

“Cái gì là trứng của tình yêu?” Vẻ mặt Lục Nhân mờ mịt, chưa từng nghe qua khái niệm này.

Trần Trần Trần kêu kỳ liếc nhìn dưới bụng Lục Nhân. “Cái đó là, cái tiến vào trong bụng cậu, sau đó phân ra thành tiểu quỷ nằm trong bụng cậu!” (hol: ak ak, iem sak)

“..... Trần, Trần, Trần!” Lục Nhân đỏ bừng mặt, mặc dù bên trong quán cà phê rất rộng rãi, cô vẫn cảm thấy mười phần thẹn thùng, sợ bị người khác nghe thấy. “Đừng có nói tới, còn cậu, thật ra làm sao đột nhiên chia tay với bạn trai? Chắc không phải hormone mất cân đối chứ?”

“Hic, cái đó hả?” phát phát tay, nhắc tới đến chuyện bạn trai cũ, Trần Trần có vẻ mất hứng thú. “Cũng không có gì, nhưng mà tên lừa gạt đáng chết kia bị tớ phát hiện”.

“Lừa gạt?” Lục Nhân không tự giác giương cao giọng, tiếp theo phát hiện chỗ ngồi bên cạnh có tiếng ho nhẹ, cô áy náy vội vàng dè thấp âm lượng, thân thể hướng lên phía trước, nhỏ giọng nói với Trần Trần: “Làm tốt lắm! Những tên đàn ông lừa gạt không phải là thứ tốt!”

Cẩu không đồi được ăn thi (chó không cắn được miếng dồi thì ăn phân, hol: nghe ghê quá), những tên đàn ông lừa gạt bất kể là dạng gì cũng đều không thể tin được, vì suy nghĩ hạnh phúc tương lai của Trần Trần, Lục Nhân cảm thấy như vậy đối với Trần Trần cũng tốt.

“Vậy cũng được, nhưng thật ra, về sau một người phải cô đơn rồi.” Đại khái chính là thất tình mà người người rất khó thừa nhận?

Sớm thành thói quen mọi thứ đều có người chia sẻ, hiện nay chia tay mỗi người một phương khác, lẻ loi một mình, ngấm lại thật đúng là đau buồn!

“Xin cậu đấy! Đàn ông không hiếm, không chỉ có duy nhất tên kia.” Lục Nhân cười nhạo nói. (hol: một nửa thế giới là đàn ông cơ mừ, wonder girl)

“Bằng không cậu giới thiệu cho tớ đi!” Trần Trần sống trong gia đình gia giáo, phần lớn cuộc đời ở cùng cha mẹ, tiếp xúc cuộc sống rất ít, cơ hội gặp được người đàn ông tốt không nhiều.

Lục Nhân nhíu mi trầm tư, sau một lúc giãn mày, vui vẻ nói: “Có người có lẽ thích hợp với cậu, có cơ hội sẽ giới thiệu hai người gặp mặt!”

Cô nghe ông xã đề cập qua, Triệu Đông Khang trước mắt chưa có bạn gái, có lẽ anh cùng Trần Trần có thể phát triển một cái gì đó thật hào hùng quyết liệt không chừng.

Nhưng mà tùy tiện giới thiệu bọn họ với nhau như vậy có hơi đột ngột, Triệu Đông Khang cũng chưa hẳn sẽ đồng ý, bởi vậy phải đợi thời cơ thích hợp, miễn cưỡng không được.

“Tốt, tớ cũng muốn tình cảm của bản thân bình ổn lại, không vội lắm!” Trần Trần không quá để ý nhún nhún vai.

Hai cô gái lại nói chuyện phiếm một hồi lâu, ngay lúc Trần Trần nghe Lục Nhân tự thuật cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, đang nghe thú vị, tán thưởng không hết, Lục Nhân nhận được điện thoại mẹ chồng Du Ngọc Mai gọi.

Sau một hồi, Lục Nhân vẽ mặt áy náy nói với Trần Trần: “Thật có lỗi Trần Trần, mẹ chồng tớ muốn tớ đưa bà đến thẩm mỹ viện làm tóc.”

“Lệnh của ma ma chồng à? Cậu nhanh đi cùng bà, tớ muốn ngồi đây thêm chốc lát.” Xem ra cuộc sống vốn rất bận rộn!

Trần Trần nhe răng trợn mắt đuổi cô.

Sau khi Lục Nhân rời đi, Trần Trần ở trong cà phê quán lật xem tạp chí trước khi đi, bởi vì bên ngoài rất nóng, cô nâng cốc nước chanh, cầm trên tay đưa lên miệng định uống.

Hiện tại là thời gian tan tầm, trên đường đám người lui tới qua lại, cô đi một mình ở trên đường lại cảm thấy rất cô độc, đi tới đi lui, bất giác tâm tình hoảng loạn.

Cô không quên được vừa rồi Lục Nhân vẽ mặt tươi cười hạnh phúc, cô rất hâm mộ cũng rất ghen tị, không biết chân mệnh thiên tử của cô khi nào mới có thể xuất hiện? (hol: sắp òi, sắp òi. Còn mình thì đến bao giờ, hu hu QH tỷ ui. Đến bh, nhà mình mới có prince.) (QH: Muội ko thấy à, nhà tỷ Prince hay soái ca đầy ra đây ^^ Chọn 1 đi cưng!)

“A!” Một người đàn ông đang đứng trong một cửa hàng, cả người vốn đang đứng trước trước tủ kính quan sát bỗng đột nhiên xoay người, không cẩn thận đụng vào cô, hơn nữa cô đang ở trạng thái hết hoảng, cốc nước chanh trên tay liền rời khỏi tay, rơi xuống đất, hậu quả nước bắn ra tung tóe. “Thật có lỗi, tôi không chú ý tới phía sau có người.” Người đàn ông khẽ biến sắc mặt, vội không ngừng giải thích.

Oa! Hình như là một soái ca, là loại hình cô thích! [HL: Mi tu...

)]

Trần Trần Trần cúi đầu nhìn nhìn ống quần bị ướt, tươi cười có chút cứng ngắc “Không sao, tôi trở về giặt một chút sẽ không sao.”

“Hay là để tôi mua một chiếc quần khác cho cô thay, còn về phần quần của cô sau khi tôi giặt sạch sẽ trả lại?” Người đàn ông phản ứng rất nhanh, lập tức đưa ra quyết định bồi thường.

“Không cần phiền phức như vậy đâu!” Nghe thật phức tạp, Trần Trần Trần choáng váng tại chỗ.

“Không phiền phức, phía trước còn có công ty bách hóa, mời cô theo tôi cùng đến.” Vì không cho Trần Trần Trần nghĩ lắm mình có tâm địa xấu xa bại hoại, người đàn ông từ trong túi tiền lấy ra bóp da, từ giữa ra hé ra danh thiếp. “Đây là danh thiếp của tôi, có gì nghi ngờ, cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Bị người đàn ông lôi kéo đi, động tác cứng ngắc, Trần Trần Trần không quên lén nhìn danh tính người đàn ông trên danh thiếp —— Triệu Đông Khang? Nghe tên không tồi.

Nhưng thật không có đạo lý! Tại sao cô phải nghe lời đi theo anh như vậy?

Sẽ không..... Là một phút thoáng qua, hay là là ông trời cố ý an bài gặp gỡ?

Thời gian nhanh trôi qua, trong nháy mắt mùa thu chuyển sang đông, thần mùa xuân đến thăm mặt đất, xuân đông luân phiên cũng là lúc bụng Lục Nhân đã ngày càng tròn, khoảng cách dự tính cách ngày sinh không xa lắm.

Căn cứ theo lời bác sĩ khoa sản, dự tính ngày sinh trước sau hai tuần, tùy lúc đều có thể lâm bồn, không ai có thể đoán biết trước khi nào em bé trong bụng sẽ ra đời.

Lôi Diễm lo lắng bà xã vất vả, đề nghị Lục Nhân tiến hành phẫu thuật, nhưng Lục Nhân hỏi qua các mẹ, nhận định sinh tự nhiên trợ giúp cho tim phổi em bé có thể khỏe hơn, bởi vậy không đồng ý đề nghị của Lôi Diễm, quyết ý chờ đợi đến lúc đứa bé tự đòi ra đời.

Kể từ đó, thời gian sinh sản càng khó xác định, Lôi Diễm thân là cha đứa bé mà so với bà xã sắp sinh còn khẩn trương hơn, vì lo bà xã thân yếu khi đau bụng sinh không người làm bạn, anh đem công ty giao cho cha quản lý, còn mình nghỉ dài hạn ở nhà chuyên tâm chăm sóc bà xã sắp sinh.

Nhưng Lôi Trường Minh về hưu đã lâu, đối với tình trạng công ty thường có sơ suất, bởi vậy trên thực tế vẫn là Lôi Diễm nắm trong tay cả xí nghiệp xây dựng Lôi Tiệp.

Loại trạng thái này chắc chắn muốn một chết thư kí Triệu Đông Khang, khiến cho anh phải bồn ba ở Lôi gia, không chỉ phải cùng Lôi Diễm nghiên cứu và thảo luận phương hướng phát triển buôn bán tương lai, thì là đi tới đi lui giao đưa văn kiện lão Đồng để quên, còn hơn lúc Lôi Diễm điều hành công ty.

Sáng sớm, Đào Lục Nhân và ông xã cùng nhau ăn bữa sáng với cha mẹ chồng, sau đó làm hộ vệ đưa đón mẹ chồng đến câu lạc bộ SPA, cô cùng Lôi Diễm tay trong tay tản bộ ở công viên phía sau nhà.

Bởi vì bác sĩ đề nghị nên đi lại nhiều, hoạt động vừa phải có lợi cho sinh sản, bởi vậy chỉ cần không phải đi dưới mưa, Lôi Diễm sau khi ăn cơm đều cùng cô đi tản bộ một chút, nhiều lần đến thành thói quen.

“Triệu ca thật đáng thương, công ty, ở nhà chạy giữa hai nơi, gần đây thoát nhìn tiêu tụy rất nhiều.” Đi đến trước công viên, Lục Nhân đột nhiên có cảm mà phát.

“Anh thấy em lo lắng anh ta không bằng sớm giới thiệu Trần Trần đi?” Lôi Diễm cười khẽ, cẩn thận nắm tay cô, đi trước đá văng những hòn đá to có thể làm cô bị vấp ngã.

“Duyên phận là cái gì đó thật sự kỳ diệu, em chợt nghĩ Đông Khang cả đời cứ như vậy, không nghĩ rằng bạn của anh có thể nói tới chuyện tình yêu.”

“Vậy cũng được.” Nói đến tình huống từ một ly nước chanh mà gặp gỡ, ngay cả Lục Nhân đều nhin không được nở nụ cười. “Lúc trước Trần Trần nói đùa muốn em giới thiệu bạn trai giúp cô ấy, em vốn đã nghĩ tác hợp cô ấy gặp mặt Triệu ca, không nghĩ tới em còn chưa kịp ra tay, chính bọn họ bởi vì một ly nước chanh mà quen biết.”

“Cho nên bọn họ may mắn hơn so với chúng ta, chúng ta thậm chí không cần dùng đến chất xúc tác!” Lôi Diễm có chút tự đắc. “Ông trời đã đem chúng ta cột vào cùng nhau, chính là muốn chúng ta vĩnh viễn không phân ly.” (hol:iem sak,sén)

“Ít ra, nếu báo chí không viết bậy bạ về anh trên báo, anh cũng không cần phải kết hôn”.

Người đàn ông này lúc nào cũng có thể tự đắc được. “Huống hồ nếu ba không thúc giục anh kết hôn, nói không chừng chúng ta đến bây giờ vẫn là hai đường thẳng song song, cả đời chỉ có thể vô duyên mà làm anh trai em gái.”

“Ôi! Ngần vạn lần đừng nhắc lại nữa!” Đến bây giờ nỗi khiếp sợ của anh vẫn còn. Nhưng mà..... Anh thật ra không ngại em ở trên giường ăn anh như vậy.” Cảm giác không tệ, há!

Lục Nhân đỏ bừng mặt, khẽ gất nói: “Anh..... càng ngày càng không biết xấu hổ!” Khi không lại tự mình nói gì chứ?

“Giữa vợ chồng có cái gì không thể nói? Da mặt em đúng là mỏng thật” Lôi Diễm cười cười nói, bà xã anh luôn thẹn thùng như vậy, thật sự là cực kỳ đáng yêu. “Nhưng mà da mặt mỏng là lừa gạt, nhưng lá gan thật ra rất lớn, rộn rộn ràng ràng mà cầu hôn anh, đến bây giờ anh còn cảm thấy như trong giấc mộng.”

“Em đâu có cầu hôn anh đâu?” Lục Nhân mạnh miệng không chịu thừa nhận.

Chuyện cũ không cần nhắc lại, chuyện này thật mất mặt, còn nhắc làm chi?

Mắc cỡ chết người!

“Có mà! Ông xã của em, trí nhớ đến bây giờ vẫn còn rất rõ ràng.” Lấy ngón trỏ chỉ vào đầu mình, anh rất tự tin chắc chắn.

“Không hiểu được là ai xung phong nhận việc nói phải làm cô dâu của anh, có ý định thay đổi ngọn đèn trong phòng, mùi hương, còn mua áo ngủ khiêu gợi khiêu khích anh, cuối cùng lại mang anh ra ăn sạch? Em nói, việc tốt này là do ai làm?”

“..... Không biết, không có nghe nói.” Cô bỏ qua một bên đánh chết không chịu nhận, hai má lại ngày càng hồng lên tiết lộ cô không được tự nhiên.

“Tốt nhất đừng có nói bậy!” Thật sự là cô càng cứng đầu không chịu thừa nhận, sự đắc ý trong mắt anh ngày càng đậm.

“Về sau anh sẽ đem thủ đoạn ác độc của em nói với con, thế nào cũng phải cẩn thận đề phòng con gái mới được.” (hol: sao biết là zai siêu âm 3d hử, nhớ lại toài ra gái thì seo? Nhiều vụ này à nha)

“Nói không chính xác!” Cô gần như muốn giơ chân, nhưng lại ngại thân thể mập mạp không cho phép cô làm như vậy, chỉ có thể liếc mắt trừng anh.

“Ai kêu em dám làm không dám nhận?” Lục Nhân của anh thật dũng cảm, anh thật sự cảm thấy khâm phục cô.

“Cứ coi như là em cố tình, anh định làm gì?” Cô bắt đầu nóng nảy, trong đầu tràn đầy tức giận.

“Cám ơn em.” Anh cười, tựa như gió thoảng qua.

Cô sững sốt, không rõ lòng biết ơn này từ đâu mà đến. “..... Sao phải nói cám ơn?”

“Bởi vì em dũng cảm, chúng ta mới có thể có được hạnh phúc hiện tại, đương nhiên phải cám ơn em!” Một kẻ lỗ mãng như cô, một người bình tĩnh như anh, kết hợp lại tất cả là do số mệnh an bài. (hol:gai ồ nổi đầy mình, càng lúc càng sến. *Lôi Diễm lừ mắt*. Hol “chợ”,nắc cục)

“Đồ đáng ghét! Anh đừng nói nữa.” Mắt của cô chợt đỏ lên.

Từ lúc mang thai tới nay, cảm xúc của cô lên xuống quá nhiều, một chút sầu não đã rơi lệ, nhưng cô một chút cũng không muốn khóc, hiện tại, cô không cần ở trước mặt anh che giấu nước mắt, bằng không anh sẽ lo lắng.

“Được, không nói, chỉ cần em vĩnh viễn ở bên anh là tốt rồi.” Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, anh tôn trọng yêu cầu của cô. (hol:sê’....’*Lôi Diễm tay cầm giày*. Hol nắc cục)

Anh chưa từng nghĩ tới mình lại có thể để ý một người đến như vậy, là Lục Nhân thay đổi, làm nên tất cả chuyện này, mang bao nhiêu tốt đẹp đến cho anh.

“Đáng giận! Kêu anh đừng nói, anh còn nói!” Cô không ngăn được nước mắt tức giận liền mắng.

“Tiểu quỷ thích khóc.” Anh cười khê, vòng tay ôm cô vào lòng. (hol nắc cục. Lôi Diễm tay cầm lựu đạn, QH tỷ Hol “chợ”)

Nhưng vào lúc này, điện thoại trên tay anh đột nhiên vang lên, anh nhíu mi lấy di động trong túi ra nghe.”Lôi Diễm.” (QH: lại di động =)) CÁT....

Nhưng vào lúc này, điện thoại trên tay anh đột nhiên vang lên, anh nhíu mi lấy di động trong túi ra nghe. “Lôi Diễm.”

“Muốn chết hả lão Đại, cậu chạy đi đâu?” Trong di động truyền đến giọng nói hỗn hển của Triệu Đông Khang. “Trên tay tớ có văn kiện trọng yếu cần cậu kí tên, chạy tới nhà cậu không có, cậu rút cuộc ở chỗ quái quỷ nào?”

“Tôi ở công viên, dẫn bà xã đi tản bộ.” Lôi Diễm nhếch môi cười, không khó tưởng tượng Đông Khang mồ hôi lớn nhỏ khi gặp tình cảnh cấp bách.

“..... Tớ lập tức đến!”

Đợi Lôi Diễm tắt máy, Lục Nhân tò mò hỏi: “Ai vậy?”

“Kẻ tiểu tụy, không có thời gian dành cho bạn gái, Triệu ca!” Lôi Diễm cười to, sau khi nghe Triệu Đông Khang tắt máy giải thích.

“Anh thật sự rất xấu xa nha. Đã ở nhà chăm sóc em, lại làm cho Triệu ca vội như vậy, chẳng lẽ anh một chút cũng không áy náy sao?” Cô quả thực không thể tin lòng gan dạ sắt của anh.

“Một chút cũng không.” Anh lắc đầu, nửa điểm cũng không cảm thấy.”Còn không thể sánh bằng sự áy náy để cho em tự sinh em bé, nửa điểm cũng không bằng.”

“Ai, nếu có thể mau chóng sinh em bé thì tốt quá.” Cô than lớn bất đắc dĩ vỗ về cái bụng tròn tròn.

“Đến lúc phải sinh sẽ sinh, gấp cũng không được.” Anh cười đến thoải mái, thấy cô trên trán toát ra mồ hôi, anh cẩn thận đưa cô đến ghế đá ngồi. “Ngồi một chút, từ từ Đông Khang sẽ tìm đến anh ký văn kiện.”

“Vâng.” Cô không biết một người hạnh phúc có thể được nhiều hay ít, nhưng cô rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại, hạnh phúc tựa như đang ở trên thiên đường.

Chưa đến mười giây, Triệu Đông Khang thở phì phì xuất hiện ở trước mặt bọn họ, trên tay cầm văn kiện quan trọng chuẩn bị để cho Lôi Diễm ký tên “Hai người thật không có lương tâm. Hại tôi mệt chết.” Dem văn kiện với cây bút toàn bộ vứt cho Lôi Diễm, Triệu Đông Khang thiếu chút nữa phải dùng lời lẽ thô tục.

“Ai kêu cậu không gọi điện trước xem tờ ở đâu” Lôi Diễm chậm rãi mở văn kiện đọc rõ từng điều khoản trên giấy.

“Tớ nghĩ bụng Lục Nhân lớn như vậy, cậu hẳn là sẽ không mang cô ấy chạy loạn, có trời mới biết cậu đưa cô ấy đi tản bộ!” Anh không phải là thầy bói, có quỷ mới đoán được chuyện này.

“Hiện tại biết cũng không muộn, dù sao cậu về sau cũng tự đoán biết được các tình huống tương tự.” Lôi Diễm cười tươi, ở dưới văn bản ký liền một chữ rồng bay phượng múa “Xong, cầm.”

“Từ từ, để cho tớ thở một chút.” Triệu Đông Khang hai tay chống thắt lưng, hít sâu từng ngụm từng ngụm, bình ổn hơi thở có chút hỗn loạn.

Lôi Diễm có ý xấu nháy mắt trêu chọc nói: “Cứ như vậy thể lực của cậu sẽ không đủ đâu?”

“Cho dù cậu là sếp cũng không được ở trước mặt tớ nói hai chữ ‘không được’.”

Triệu Đông Khang cúi đầu, không người đàn ông nào có thể chịu vu tội như thế.

Đào Lục Nhân cười nhìn thấy hai người đàn ông to xác, giống như trẻ con ở trước mặt mình “Đầu võ mồm”, cô xoay mình, chợt đau đớn, bụng bắt đầu không báo động trước co rút lại — “Tốt, tớ mang báo cáo kết quả công tác về công ty.” Trong chốc lát sau, hoàn thành nhiệm vụ Triệu Đông Khang cuối cùng hô hấp bình ổn, tính toán quay về công ty.

“Có cần đưa cậu đi không?” Lôi Diễm không thành ý gì hỏi anh.

“Không.” Triệu Đông Khang khinh thường hừ mũi, còn chưa kịp sải bước, nghe thấy Lục Nhân gian nan mở miệng khiến anh dừng chân.

“Triệu ca, chỉ sợ phiền toái anh chờ một chút.....” Té xỉu! Đứa trẻ này thực biết chọn thời gian, chọn ngay lúc này đòi ra ngoài.

“Lục Nhân?” Lôi Diễm kinh ngạc nhìn bà xã sắc mặt tái nhợt, túa mồ hôi lạnh, anh bất giác bắt đầu khẩn trương.

“Trời, trời đất....., em sẽ không phải..... chuẩn bị sinh chứ?” Triệu Đông Khang không tốt hơn chút nào so với Lôi Diễm, anh cảm giác cô chính là yếu ớt giống như cây cỏ, càng đừng nói anh chưa từng gặp qua sắp sản phụ sắp sinh, căng thẳng đến đâu cũng muốn thất lại.

“Nếu không sai..... Hẳn là đúng.....” Cô dùng sức nở một nụ cười, có điều nụ cười có chút thảm hại.

“Trời ạ! Em kiên nhẫn một chút, anh lập tức ôm em đi bệnh viện.” Lôi Diễm nhảy dựng lên, không nghĩ ngợi một tay ôm lấy cô, chân chuẩn bị chạy.

“Tớ, tớ, tớ..... Tớ đi lái xe!” Kể luôn luôn trấn định Triệu Đông Khang cũng luống cuống, vội vàng quay về Lôi gia, giọng nói còn không ngừng run lên.

Lục Nhân dựa vào bờ vai của ông xã, liếc mắt về phía Triệu Đông Khang đang khẩn trương chạy, chú ý tới anh ta thiếu chút nữa vì quá căng thẳng mà té ngã.

Ngẩng đầu nhìn ông xã xiết chặt tay, vẻ mặt chăm chú ôm chặt cô hết sức, cô biết mình có thể không chút do dự dựa người đàn ông này, đem toàn bộ tương lai của mình giao phó cho anh.

Cô có ông xã nhân nghĩa toàn vẹn, tuy rằng lúc trước anh không thực hoàn mỹ cũng không đáng yêu, nhưng hiện tại ông xã của cô vì tình yêu mà thay đổi, trở nên vừa hoàn mỹ vừa đáng yêu, một trăm phần trăm.

Toàn thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-tuyet-voi>